

Giới thiệu Công Chúa Biển Thái

Chả có gì, cốt truyện cũng không quá đặc sắc, tình yêu nam nữ cũng chả có người thứ ba làm trò, chỉ là một chuyện tình bên nhau như nước chảy.

Nữ chủ là một tiểu công chúa biển thái, tư tưởng kỳ diệu đủ đường, suy nghĩ lập dị, thích làm những thứ khác người, đặc biệt có năng khiếu nghĩ ra những thứ “đặc biệt” trong chuyện đó.

Nam tử thanh thuần như nước, yếu không dám nói, chỉ dám lẳng lẳng bên cạnh, chăm lo cho nàng, thỉnh thoảng lại tự dối lòng với những suy nghĩ không an phận với nàng... Cuối cùng, vì bị chen ép quá đáng, ai trên ai dưới còn không biết nha...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cận vệ mới

Nàng là một tiểu công chúa của một vương quốc nhỏ nhưng giàu có, phụ thân mẫu hậu nàng như nắng trứng húng như húng hoa, các đại ca đại tẩu chỉ hận không thể đem hết những gì đẹp nhất hiếm có nhất trên đời dâng lên nàng chỉ để được nàng liếc mắt đến. Cuối cùng vẫn là tâm tư phụ mẫu, chỉ muốn con mình được phát triển tốt nhất, được học hành tốt nhất, được bảo vệ chăm sóc chu đáo nhất, một cuộc thi tài đã diễn ra. Trong số hàng nghìn hàng vạn người tham gia tuyển chọn, cuối cùng cũng chọn được một người đạt được những tiêu chuẩn phù hợp để ở cạnh công chúa: văn võ song toàn, khí chất bình ổn, tính cách lạnh lùng hướng nội và nhất là người nọ tuổi còn trẻ nhưng đã xuất sắc đến vậy. Vậy là từ đó bên cạnh tiểu công chúa có một người kiêm đủ mọi thể loại trên đời từ vú nuôi, sư gia, cận vệ tên là Gia Vũ. Tiểu công chúa cũng thật biết cách nhìn người, lúc 4 tuổi nhìn thấy cận vệ mới, quyết tâm dính chặt không rời, phụ vương mẫu hậu đau lòng nhưng dù sao cũng là con gái mình, đi đâu cho thoát, bèn xây cho nàng một viện lớn hoa tươi bốn mùa, kẻ hầu người hạ đầy đủ, thấy hoàn toàn yên tâm, quốc vương không tại vị nữa dứt khoát truyền ngôi cho con trưởng, dặn dò chăm sóc công chúa bé bỏng rồi cùng hoàng hậu vân du tứ hải không biết trời trăng gì nữa.

Gia Vũ tuổi còn nhỏ nhưng đã là một thiên tài võ học, về văn thư cảm kỳ thi họa, nếu xếp thứ 2 thì không ai dám đứng thứ nhất, tính tình trầm mặc kiệm lời, gia đình truyền thống theo chế độ mẫu hệ, đàn ông trong nhà nhất tề một thể, từ nhỏ đã thấm nhuần tư tưởng này, lại thêm mẫu thân suốt ngày rí tai chàng thì thầm “con mà k biết làm gì sau này làm sao ta có thể yên tâm gả con đi được, chó nó lấy thôi”=]]. Dù nhà chàng chỉ kinh doanh buôn bán nhưng dòng họ vẫn có người làm quan trong triều, chưa kể tấm gương sáng láng được gả đi của phụ thân, ông nội, cụ nội, cuối cùng để chứng tỏ bản thân k thể đi theo các em cún được, chàng đã quyết định vùng lên dưới sự cổ vũ của lão cha, vào cung ứng tuyển vị trí cận vệ cho công chúa.

Nghĩ lại vị trí cận vệ này cũng thực kỳ lạ, không chỉ cảm kỳ thi họa, võ nghệ đầy mình và còn phải thi kỳ nghệ nấu nướng, giặt giũ, chăm sóc trẻ em, đến lúc nhận ra thì chàng đã đứng đầu bảng, được vinh danh dưới triều đình rồi. Trên tay hoàng hậu là một tiểu công chúa gương mặt bụ bẫm, ánh mắt lạnh lợi ngó ngó nghiêng nghiêng nhìn chàng, Gia Vũ cảm thấy công chúa thực đáng yêu, cũng hơi choáng váng trước khung cảnh ồn ào của đám đông về kết quả thi tuyển, cuối cùng vẫn là hoàng thượng và hoàng mẫu mỉm cười, ra dấu mọi người im lặng, họ chúc mừng Gia Vũ, chàng nhanh chóng bình ổn lại bản thân, nghe lời dặn dò về trách nhiệm và nghĩa vụ của mình đối với công chúa, thấp giọng trả lời:

– Thần nguyện vì công chúa phụng sự.

Hoàng hậu và hoàng thượng tán thưởng phong thái của chàng, công chúa uốn éo trên tay mẫu hậu đòi xuống, hoàng hậu mỉm cười hiền từ nhẹ nhàng thả nàng xuống, nàng mau chóng chạy lại kẻ bên Gia Vũ, vươn đôi tay bụ bẫm kéo tay chàng:

– Bé ... bé...

Mọi người ồ lên cười, Gia Vũ xẹt qua niềm vui trong lòng, bé nàng lên ngắm nghía, tiểu công chúa thật xinh đẹp, được thừa hưởng toàn bộ từ hoàng hậu, lớn lên chắc chắn sẽ thành mỹ nhân không sai. Phụ mẫu thấy con mình thích cận vệ mới chọn, cảm thấy rất hài lòng, ban thưởng cho Gia Vũ rất nhiều, phong chàng làm cận vệ riêng của công chúa cũng như cho chàng rất nhiều bổng lộc quyền hạn. Gia Vũ đang mãi ngắm công chúa, thực sự không nghĩ ra một vị trí cận vệ thôi lại được ân sủng nhiều như vậy, sau 1 thoáng hoang mang nhanh chóng ngừng đầu:

– Đợi on hoàng thượng.

Hoàng thượng và hoàng hậu nhìn nhau mỉm cười, yên tâm giao công chúa cho chàng, ánh mắt cả 2 xẹt ra tia giao hoạt, thế là rảnh nợ để đi hưởng tuần trăng mật lần thứ 15 haha... Tất nhiên, chuyện này chỉ trong lòng 2 người họ biết. Gia Vũ cũng không biết, cuộc đời làm nô lệ bị ngược đãi tâm lý của mình đã bắt đầu. Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, xin mời xem hồi sau sẽ rõ =]]]]

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 2: Chăm sóc tiểu công chúa

Tiểu công chúa kỳ thực có một cái tên rất rục rờ, giống hệt nàng: chỉ một chữ ” Minh “. Chữ Minh trong tiếng Hán 明 được ghép từ hai chữ Nhật 日 và Nguyệt , đặt tên con theo “tâm ngang” (nhật, nguyệt, tinh) biểu thị tương lai xán lạn, phụ mẫu nàng cũng mong nàng có một tương lai hạnh phúc. Minh Nhi 4 tuổi, đã biết thích trai đẹp, thấy Gia Vũ mắt sáng lên, bỏ qua cha mẹ, một mạch bám víu hân, hân chính là không biết, cuộc đời mình trong phút chốc được quyết định bởi vì sắc đẹp có thể bán mà ăn. Sau này khi nhận ra, hân cũng không hề hối hận khi ngày ấy tham gia thi tuyển cận vệ cho công chúa, chỉ hận không thể đem công chúa khám sâu vào trong tâm trí mình, quay lại đã muộn, không thể thoát khỏi tay nàng nữa, cũng thật lòng không muốn thoát. Từ đó bên cạnh tiểu công chúa có một cận vệ lặng lẽ bên cạnh, chăm lo bữa ăn giấc ngủ, dạy dỗ công chúa cảm kỳ thi họa tính thông. Công chúa vốn rất thông minh, học một biết mười, nhưng tính tình thì đúng là mạnh mẽ, ngã nhất định không khóc, lông mày nhíu lại vì đau, cuối cùng tự mình đứng dậy, phui quần áo, nhìn quanh quất, thấy Gia Vũ đang đứng một chỗ, bước thấp bước cao ào vào lòng, nức nở thỏn thức, cuối cùng cũng chỉ nũng nịu với riêng hân. Hân thấy lòng vui mừng trước biểu cảm này của công chúa, nàng chỉ yên tâm khi ở cạnh hân, nàng chỉ khóc khi có hân, chỉ cần hân ôm nàng vào lòng, xoa lưng dỗ dành, công chúa hức hức một hồi sẽ lặng yên thì thầm ” Gia Vũ là của ta.” Lần đầu tiên nghe được lời này, Gia Vũ dờ khóc dở cười, nhưng vẫn dỗ dành nàng:

– Đúng vậy, ta là người của công chúa rồi, sẽ không đi đâu hết.

Nghe được đáp án như vậy, khóc một nàng mới gối lên vai Gia Vũ ngủ, chàng nhẹ nhàng đưa công chúa về giường, đặt nàng nằm xuống, chưa kịp đi thì nàng hé mắt:

– Vũ Vũ nằm cùng đi, không có người ta không ngủ được.

Gia Vũ lắc đầu:

– Không được công chúa, thần sẽ ngồi cạnh người đến khi người ngủ.

Minh Minh chực khóc, ánh mắt long lanh đầy nước của nàng làm Gia Vũ thỏn thức, không kìm lòng được chàng ghé người lên giường, để công chúa nằm lên cánh tay, vỗ về lưng nàng cho nàng ngủ. Không ngờ khi tỉnh dậy, phát hiện mình đã ngủ bên công chúa từ lúc nào, đến lúc cung nữ gọi đi ăn mới trở dậy.

Chàng làm công việc này kỳ thực cũng thành quen, từ lúc công chúa 4 tuổi đến nay cũng đã được 10 năm, công chúa đã thoát khỏi đáng sợ bị bắt ngày bé, chuẩn bị hóa bướm thành thiếu nữ xinh đẹp, bất chợt một ngày khi nhận ra điều này, tâm trạng Gia Vũ thỏn thức một nỗi sợ hãi mơ hồ, nàng rồi sẽ rời khỏi mình, ở bên một người con trai khác. Nghĩ đến hình ảnh ấy, tim Gia Vũ nhức nhối một hồi. Lại nói về Minh Minh, nàng ở bên Gia Vũ tựa thành thói quen, dựa dẫm đến mức không thể thay đổi được, tranh thủ lúc phụ mẫu tạt về thăm cũng nói cho phụ mẫu biết ý định của nàng, mẫu thân nàng mỉm cười xoa đầu” chỉ cần con hạnh phúc”, phụ hoàng thì rung rinh chòm râu, mắt lóe sáng:

– Nó là một chàng trai tốt, ta để nó bên cạnh con cũng có ý nuôi phụ quân từ bé cho con, chỉ sợ nó thông minh mọi việc nhưng trong tình cảm lại không sáng suốt, sợ con phải chịu khổ.

Được phụ mẫu ủng hộ, đại ca đại ti bày mưu tính kế, Minh Minh được đăng chân lân đăng đầu, quyết chí dụ Gia Vũ vào bẫy, tất nhiên cái bẫy này không chỉ một sớm một chiều là xong, công sức từ bé đến giờ, phải cho hân tự nguyện vào hố, tự nguyện thấy núi đao biển lửa mà vẫn vì nàng nhảy vào. Gia Vũ bên kia không biết chuyện gì, chỉ tự nhiên thấy sau gáy ớn lạnh.

Lại quay lại chuyện năm 4 tuổi, lần đầu tiên chàng tắm cho tiểu công chúa, chàng đặt nàng vào trong thùng tắm to vật của hoàng cung, kỳ thật chàng đã để cung nữ hầu hạ nàng tắm rửa, nhưng nàng không đồng ý, giẫy giụa đòi chàng, cung nữ đành che miệng mỉm cười lui ra, Gia Vũ đỏ mặt tía tai nhưng nghĩ lại công chúa cũng chỉ là đứa nhóc, cũng không sao hết, nhẹ nhàng tắm rửa cho nàng, ai ngờ sau này vì chuyện này mà chàng bị công chúa đòi chịu trách nhiệm:

– Chạm vào ta cũng chạm rồi, người chàng cũng có chỗ nào ta chưa chạm đâu, chàng đã là người của ta rồi, chạy đâu cho thoát, chàng không chịu trách nhiệm chứ gì? Được thôi, ta chịu trách nhiệm với chàng là được.

Gia Vũ đau đầu, cảm nhận được sự bá đạo nhưng cũng đáng yêu của công chúa, xấu hổ cúi mặt không nói gì, ngoài mặt thì lạnh lùng nhưng trong tim đã dao động không thôi:

– Công chúa đừng nói vậy, thần chỉ là hộ vệ của người thôi.

Giọng nói của hân bùi ngùi.”Hóa ra làm bao nhiêu việc như thế, trong lòng chàng cũng không hề có ta”. Ánh mắt Minh Minh ảm đạm đi, “không sao, thua keo này ta bày keo khác, hử”.

Khi Gia Vũ chạm tay vào cơ thể bị bắt bé bỏng của nàng, tim hân chợt run rẩy, lúng túng chưa biết làm thế nào cho đúng, lại sợ nàng tắm lâu trời lạnh sẽ bị cảm, vội vàng nhẹ nhàng kỳ cọ, chạm đến đâu Minh Minh cười đến đấy:

– Vũ Vũ... Vũ Vũ đừng, người làm ta buồn...

Gia Vũ cũng phì cười trước giọng nói bé bỏng của nàng, đến khi nhận ra, chăm sóc nàng không phải là nghĩa vụ nữa, mà là hân muốn thế. Tay hân lướt nhẹ lên đầu, nhẹ nhàng xoa bóp hai bên thái dương cho nàng thư thái, mỗi ngày nàng đều miệt mài học tập, dù chỉ 1-2 canh giờ, nhưng những thứ học được thì hơn gấp ti lần người khác. Minh Minh để yên cho bàn tay Gia Vũ vuốt ve cơ thể mình, bé thích được chàng ôm ấp, thích chàng chạm vào người, thích ở cạnh chàng, bàn tay hân vỗ về trên lưng nàng, lướt nhẹ qua trước ngực nàng nhưng không dám dừng lâu, dù nàng chỉ là trẻ con nhưng nàng cũng

là con gái, Gia Vũ dù chưa hiểu chuyện đời nhưng cũng biết cái gì nên cái gì không nên, chàng kỳ cọ tay chân cho nàng, đến đoạn gay cán lại không biết hành xử như nào, định bỏ qua thì Minh mình giầy giữa:

– Chỗ này, chỗ này người còn chưa tắm cho ta.

Gia Vũ khó xử, chưa biết làm gì thì nàng đã cầm tay chàng chạm và trước ngực nàng. Gia Vũ đành mắt diếc tai ngơ, qua quýt cọ qua rồi vội vả bế thốc nàng lên đặt vào trong khăn tắm để lau người cho nàng. (phụt máu mũi) =] Chàng nhẹ nhàng lấy một chiếc khăn lụa nhỏ hơn, lau khô tóc nàng, sau đó nhìn cái đồng bánh bao thịt bị chàng quấn chặt trên giường, lại thấy ánh mắt âm ỉ của tiểu công chúa, mềm lòng nhỏ giọng xin lỗi, nhẹ nhàng kéo khăn ra lau kỹ từng chỗ cho nàng. Lần này thì chàng nhẹ nhàng thật, chỉ sợ nàng đau, lau khô từng chỗ trên người nàng, những chỗ nhạy cảm cũng mặt dày đụng chạm, về mặt rất anh dũng hi sinh. ” thì sao chứ, dù sao cũng là người của công chúa rồi”. Phong thái lắm liệc hiên ngang trước kẻ địch, như thế quyết chiến không về, quả thật là không về được nữa =]]]]

Sau lần đầu tiên ấy, thì tất nhiên có những lần sau, trước những trò quái thai của công chúa, da mặt Tiểu Vũ cũng được rèn luyện ngày càng dày thêm, sẵn sàng đối mặt với phong ba bão táp sắp tới, dù cho tan xương nát thịt. Đùa thôi, công chúa không định hãm hại chàng, chỉ định đem chàng nấu chín rồi ăn và luôn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Xây dựng ôn uyển và cuộc cách mạng thời trang

Mùa hè năm Minh Minh 8 tuổi, phụ mẫu đi giao du sơn thủy về, đem về rất nhiều tư tưởng đổi mới tuyên truyền vào đầu óc nàng, cũng không lạ, thời đại này 12-13 tuổi đã cưới rồi, mẫu hậu nàng cho rằng cũng nên tiêm cho nàng dần là vừa, vậy là Minh Minh chính thức xách vác đến điện mẫu hậu nghe nàng tỉ tê, khi đi về mắt sáng long lanh trước những âm mưu sắp tới. Ai đó đang luyện võ trong rừng bất chợt hắt xì liên tục, không nghĩ số phận mình lại bị gia đình nàng sắp đặt. Haha, mỗi lần đặt lại là một âm mưu mới, thuyết âm mưu một khi ra đời, cái này nối tiếp cái kia, sống sau to hơn sống trước, Gia Vũ vật lộn chống lại, cuối cùng phát hiện ra, thôi thì nếu không đấu lại được, thì đành nằm ngửa ra hưởng thụ vậy =]]]] (suy nghĩ này của chàng sau này bị chính công chúa khinh thường: “hừ, đã nghiện lại còn ngại”. Công chúa cũng phải cho Gia Vũ tí da mặt để giả vờ giầy giữa, ngại ngần chứ, mặt dày như nàng thì câu chuyện đã không còn hứng thú rồi =]]]]).

Vậy đó, thế theo nguyện vọng của nàng, trước khi tiếp tục tung tẩy với nhau, mẫu hậu và phụ hoàng đã xây dựng cho nàng một ôn uyển đằng sau điện chính của nàng, một là tiện cho con gái có thể tắm xong đi ngủ luôn mà không phải đi xa, 2 là tắm ở bể nước nóng dù sao cũng hoang dã hơn và có thể tạo ra nhiều âm mưu hơn. Vậy là khi ôn uyển xây xong, độ biến thái của công chúa cũng tăng lên một level mới. Lúc này nàng cũng đã hiểu chuyện rồi, cảm thấy Gia Vũ quả thật là đầu gỗ, ở bên nàng bao lâu như thế, chăm sóc còn hơn chính bản thân hắn, chiều chuộng nàng nhưng cũng khiến nàng không hiểu được là hắn có thích nàng hay không. Tâm tư của đàn ông, nàng không hiểu được.

Lúc này đã sang hạ rồi, thời tiết ngày càng nắng nóng, mẫu hậu nói ở các nước lân bang, phụ nữ thường ăn mặc rất thoáng mát, tiện thể đem về rất nhiều tơ lụa hảo hạng cho nàng. Phong tục tập quán ở nước nàng cũng thật thoáng, có một đức vua và hoàng hậu như vậy cơ mà. Thế là Minh Minh triệt để theo cách mẫu hậu dạy, cải cách một loạt trang phục của mình cũng như của cung nữ, tất nhiên chỉ trong nội viện của nàng thôi, ra ngoài cũng nên kín đáo chút.

Chuyện xưa kể rằng, một ngày nàng gọi trưởng cung nữ vào, vẽ mẫu và dạy nàng cách may đo trang phục mới mùa hè. Trưởng cung nữ mất chữ A nôm chữ O trước những thiết kế hết sức táo bạo của nàng, vậy nhưng trong mắt cũng có sự hân hoan khó tả, chứ sao nữa, mùa hạ nóng chết được, ăn mặc kín như bưng vậy sao chịu thấu, thay đổi của Minh Minh tạo lên một làn sóng đầu tranh trong quần chúng cung nữ, đi đâu cũng thấy nhỏ to thì thầm. Minh Minh bỏ ngoài tai, cho chỉnh sửa lại điện chính, phòng phủ của mình, đem tơ lụa mỏng tang làm thành rèm che thoáng mát cũng như tránh muỗi, lại che bớt được ánh mắt từ ngoài nhìn vào. Từ cửa phòng ngủ đi vào có một bàn nhỏ nơi Gia Vũ vẫn hầu hạ nàng ăn ở đấy, tiếp theo nàng cho treo màn hình mỏng tương tự ở sát giường nhằm tạo không gian riêng, trong này có một nhuyển tháp dài, nơi nàng duỗi lưng nằm đọc sách hoặc ngả lưng khi cần, tiếp đến là giường ngủ của nàng. Cạnh nhuyển tháp là cửa sổ, đối diện cũng có một cửa sổ nữa có kê một cái bàn, là nơi nàng luyện chữ cũng như vẽ với những âm mưu mới.

Ở ôn uyển nàng cho xây kín thành 2 gian, gian ngoài để quần áo, đồ dùng cần thiết, nền thơm, cánh hoa, tinh dầu ... đi vào bên trong là cửa mái vòm có khép kín để vào ôn uyển, ôn uyển xây theo dạng hình tròn, có những bậc thang đi xuống, vừa có thể tắm rửa, ăn uống, nằm thư giãn, chưa kể, suối nước nóng rất tốt cho sức khỏe. Xây dựng và chỉnh trang mọi thứ xong cũng đến mùa hạ năm nàng 9 tuổi, lúc này trước ngực nàng đã hơi nhú lên một chút, da dẻ vẫn mịn màng trắng nõn, khuôn mặt thanh tú, cái gáy vươn cao, lúc cúi xuống gọi cảm hết sức, Gia Vũ phát hiện ra điều này khi lần gần nhất tắm cho nàng, đó là lần cuối cùng tắm trong bồn tắm cũ, Minh Minh đã lớn hơn, nhưng vẫn nũng nịu bắt chàng tắm hộ, chàng cũng quen với việc này nên chẳng có ý kiến gì cả. Nàng bước vào bồn, nước dập dềnh lên, thân thể của nàng vẫn còn nhỏ, nhưng nét nào ra nét đấy, đôi chân thon dài, eo nhỏ, khi Gia Vũ bất chợt nhìn thấy cảnh đấy, máu nóng trong não dồn lên, hân lập tức quay đi nơi khác, Minh Minh lại giục già:

– Vũ Vũ, nhanh lên, mát xa cho ta.

”Mát xa ” là từ nước ngoài, khi mẫu hậu về đã mang theo một quyển sách vừa cười vừa thầm bí đưa cho nàng, trong sách có đầy đủ phương pháp xoa bóp giúp máu huyết lưu thông, giảm mệt mỏi. ... cũng như nhiều thứ khác, lại còn nháy mắt bảo nàng tự nghiên cứu và dạy cho Gia Vũ để hắn làm cho nàng. Nàng đem sách về, ngày đêm nghiên cứu, trong này quả thật có nhiều phương pháp, từ đã thông kinh mạch, tuần hoàn não, mát xa tăng kích cỡ ngực đến xa hơn là tạo con người hung hăng. ... Minh Minh cười thầm, mẫu thân thật hiểu ý mình, Gia Vũ lần này chết chắc. Một trận gió lạnh thổi qua,

Gia Vũ đột nhiên cảm thấy lạnh gáy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biển Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mát xa (21+ =||||)

Câu chuyện mát xa này, lúc đầu Gia Vũ còn lóng ngóng, về sau biết được phương pháp, quen tay dần, làm Minh Minh cảm thấy rất hài lòng. Hôm nay nàng mang bộ quần áo mới ra thử, chất vải mềm mại, mỏng tang, sờ vào thoáng mát, nhìn đã biết là vải thượng hạng. Minh Minh để cho Gia Vũ mặc cho mình, hần dần thói, mấy cái mảnh này thì mặc kiểu gì, Minh Minh phì cười, chỉ cho hần, đến lúc mặc xong, hần hăm hăm, nàng phải nín lấy thì thầm: ta chỉ mặc trước mặt người thôi, lông mày hần mới dần ra. Bộ đồ của công chúa, cái áo là một tấm vải mỏng hẹp buộc thắt nơ sau lưng, che không hết 2 đầu núm của nàng, mặc như không mặc. Từ bé Minh Minh đã không mặc tiết khổ, nên tiết khổ may xong chỉ để đẩy, vốn dĩ cũng chỉ là một sợi dây hình chữ T mảnh. Phần váy chỉ khoảng 1 gang tay, che không hết hông, cũng không che hết đằng trước, gồm 2 mảnh nhỏ được khâu bằng sợi dây buộc lại, nhìn vừa mỏng mảnh vừa dễ rơi. 2 mảnh nhỏ chỉ che 1 khoảng được dưới rốn và hông nàng chút ít, 2 bên hông để hở, nhìn ngang hay nhìn thẳng cũng thấy lấp ló rõ ràng. Gia Vũ thấy có gì đó cục cựa trong lòng, hần cảm thấy nàng cứ như đang khiêu khích hần. Minh Minh mỉm cười, quay trước quay sau, vạt váy tung lên, thấy rõ nơi kỳ bí của nàng, máu mủ trào ra, hần thất thố:

– Thân ra ngoài một lát.

Rồi chạy như ma đuổi. Minh Minh suy nghĩ, “chả nhẽ mình không quyến rũ sao”=|||||. Đến khi Tiểu Vũ quay lại, trời đã ngả về chiều, Minh Nhi đã ngủ quên trên nệm nhún nháp, Tiểu Vũ cau mày, nhẹ nhàng bế nàng lên giường, ánh mắt tránh không nhìn vào cơ thể nàng nhưng lại không thể không nhìn, vạt váy quá ngắn, dáng ngủ của nàng lại không tốt, hần có thể nhìn được cả cơ thể nàng, hằng ngày khi tắm rửa, hần không chú tâm lắm nên không cảm thấy gì, giờ nhìn lại mới thấy nàng đã lớn bồng từ bao giờ. Hần phải đứng đến 1 nén hương mới kiềm chế được bản thân không suy nghĩ bậy bạ về cơ thể nàng nữa, tự nhủ lòng, từ giờ sẽ phải hạn chế tiếp xúc quá thân mật với nàng. Thế nhưng không thành công, nguyên nhân là hôm sau khi ôn yến xây xong, công chúa hôn hờ đòi phi thân vào đó tắm, Gia Vũ vốn chỉ định ngồi trên thềm vờn tay tắm cho nàng, không ngờ bị nàng kéo xuống, lại còn quắp chặt lấy chàng. Từng tầng từng tầng sương mù bao phủ xung quanh, Minh Minh kẻ sát mặt vào Gia Vũ, ngón tay chạm đến đầu Tiểu Vũ rung mình đến đấy, hơi thở phả vào tai làm chàng rợn tóc gáy, hần lúng túng:

– Công chúa, người làm thế này thân không thể tắm cho người được...

Tiếng cười trong trẻo của công chúa vang như chuông đồng, hần cảm thấy như say mê trong đấy, Gia Vũ dựa lưng vào ôn yến, công chúa ôn nhu ngồi trên đùi chàng, cái hông nhỏ nhỏ cựa quậy không yên, mặt Gia Vũ chuyển dần sang tái:

– Công chúa, người đừng động dẩy nữa, thân không chịu được...

Minh Minh cười thầm trong lòng, hông càng xoay tròn mạnh hơn, giọng Tiểu Vũ run rẩy gần như không chịu được, Minh Minh kéo tay hần đặt trước ngực mình, mặt hần đỏ ửng, vật cứng nhô lên cọ vào hông nàng làm nàng thấy kỳ lạ nhưng nàng biết Gia Vũ đang rất bị kích thích, một tay hần nắm chặt bờ hông cong vút của nàng, tay kia xoa nắn vật tròn tròn trước ngực nàng, cảm giác của Minh Minh rất lạ, gần như bị cuốn theo sự kích thích của hần, nàng cảm thấy hơi đau, nhưng một thứ gì đó nhen nhóm, cứ muốn nàng gần thêm, gần thêm đến hần, muốn hần chỉ nghĩ đến mình, muốn hần là của mình, vào lúc cao trào, Gia Vũ gầm lên trong cổ họng một tiếng, ôm chặt lấy bờ hông và cơ thể nàng vào ngực, ấn chặt vào đó làm Minh Minh cũng thấy hơi đau, nàng thấy hần run rẩy kịch liệt, rồi xuôi lơ trong nước, vậy đó, lần đầu tiên của Gia Vũ đã bị mất vào tay Minh Minh như vậy =|||||. Tắm rửa xong, mặt mũi Tiểu Vũ hăm hăm, quần bánh bao trong một cái khăn to xù, vừa nhẹ nhàng lau cho nàng nhưng vẫn cố không nhìn nàng. Minh Minh lờm ngờm:

– Người giặt cái gì?

Tiểu Vũ nhỏ giọng:

– Thân không có.

– Người đừng lừa ta, nhìn cái mặt người kia.

– Thân không có thật mà.

Mặc đồ xong, Minh Minh bảo trưởng cung nữ vào, ra lệnh cho bà cải cách đôi môi trang phục của cung nữ như của nàng, trưởng cung nữ như mở cờ trong lòng, sung sướng thông báo cho mọi người. Các cung nữ mỗi người một ý kiến, hầu hết hoan hô công chúa, tuy vậy vẫn có những người ngại ngùng, cuối cùng bị đánh bay bởi câu nói: “Ờ đây chả có ai, ngại cái gì”.

Vậy là kiểu thời trang mới đã xuất hiện trong cung của Minh Minh, tạo ra một bước đột phá mới. Đến khi Tiểu Vũ phát hiện ra thì mọi chuyện đã rồi. Các cung nữ của Minh Minh đều rất e thẹn, nhìn thấy Tiểu Vũ đều đỏ mặt cúi đầu, Tiểu Vũ nhìn trang phục của họ, thấy bản thân thật lạ, rõ ràng họ xinh đẹp như thế, ngực to vụng đầy, hông cong vút nhưng chàng chẳng cảm thấy gì cả, vậy mà chỉ nhìn một lúc công chúa, chàng lại thấy trời đất đảo điên, “chắc mình có bệnh rồi” chàng nghĩ vậy.

Vậy là hàng ngày, thú vui tiêu khiển mới của Minh Minh là ngồi ngắm các thiếu nữ bên bộ đồ mới mà mình nghĩ ra, từ buổi năm roi đến cam quýt mít dứa

thì nhau chen chúc trong cái mảnh vải mỏng tang ấy, khi các nàng làm việc 2 bên cứ tung tung lên, cảm giác chỉ một chút nữa thôi là lộ hết cả 2 nụ hoa mon môn. Váy ở dưới quá thật khiêu khích, các nàng có mặc tiết khổ hình chữ T, tiết khổ này chỉ là một sợi mảnh, nhiều khi Minh Minh cảm thấy nó cũng chả có tác dụng gì, ngoài tác dụng kỷ diệu mình nàng nghĩ ra, thấy các nàng muôn hình vạn trạng như bướm xuân khoe sắc trước mặt mình, Minh Minh lại càng có cảm hứng nghĩ ra những trang phục mới.

Ngày hôm đó khi tắm xong, Minh Minh yêu cầu Tiểu Vũ học bài mát xa mới, đây là bài mát xa toàn thân, yêu cầu phải vận dụng toàn bộ kỹ năng tay thậm chí cả miệng làm cho người ta thoải mái, Tiểu Vũ khá ngại ngần trước bài học mới này, nhưng trước sự thúc ép của Minh Minh, chàng đành cắn răng thực tập. Minh Minh nằm sấp trên nệm thấp, cả người để trần, ngang hông có đắp một tấm lụa mỏng. Tiểu Vũ mang theo lọ tinh dầu cho một ít ra tay, bắt đầu mát xa vai, lưng cho nàng. Tấm lưng trần của nàng hắt bóng, hắt mát xa xuống dưới bàn chân, bắp chân, đùi. Xoa bóp cẩn thận để nàng đỡ mỏi, bấm vài huyệt vị để lưu thông máu. Sau đó đến hông, hấn ngăn ngại bỏ mảnh lụa mỏng ra, dùng tinh dầu nhẹ nhàng xoa bóp 2 bờ hông nảy của nàng, đi sâu xuống dưới, xoay tròn, vờn tay vào khe, ra ngoài ,xoay tròn, Minh Minh hơi động đậy, cảm giác thoải mái lan tỏa toàn thân, nàng lật người để Tiểu Vũ mát xa đằng trước. Chỉ đằng sau Tiểu Vũ đã cảm thấy cậu bé của mình cứng ngắt rồi, không biết đằng trước sẽ thế nào, chàng bắt đầu từ cổ xong xuống ngực, 2 nụ hoa trên đó của nàng nhỏ xinh, màu hồng hào, lúc chàng chạm vào, xoa tròn, chúng khẽ vờn lên thẳng đứng, Minh Minh thấy nhột nhột trong lòng. Tiểu Vũ dùng ngón tay vuốt ve khuôn ngực, xoay tròn rồi dùng ngón tay day day, vừa day vừa ấn khiến Minh Minh cảm giác thật lạ thường, nàng hơi phản kích rên lên một tiếng

– ”A...”

Như được cổ vũ, Tiểu Vũ tiếp tục một tay vừa day vừa ấn, miệng chàng tự nhiên không hiểu như bị kích thích, chọt ngoạm lấy nụ hoa của nàng, trong con kích thích, Minh Minh run rẩy bật người lên, như muốn Tiểu Vũ khám sâu vào nữa vào nữa. Minh Minh thấy lạ lẫm với cảm giác mới lạ này, nhưng nhiều hơn là sự thích thú, nàng khẽ rên rí:

– Đúng rồi... chỗ đó..aaaa... nữa đi...

Đến khi nàng khẽ hét lên một tiếng, Gia Vũ mới chịu dừng lại. Chàng nhìn công chúa thở dốc trên bàn, lòng nảy lên những cảm xúc khó nói, lúc này khi công chúa lên, quá thật quần chàng cũng ướt, tiểu đệ đệ căng cứng trước bụng làm chàng khó chịu, nhưng cảm giác khiến cho công chúa bị kích thích vì mình cũng khiến chàng phấn khích theo, hai bàn tay của chàng không an phận, tiếp tục trượt xuống bờ eo thon, chân, cẳng chân, đùi, chàng nửa đùa nửa vờn nhưng nhất định tránh bộ phận kỳ bí đó, làm nàng cứ uốn éo mãi không thôi. Cuối cùng, chàng lấy thêm tinh dầu, xoa lên phần vờn cao của nàng, nàng còn bé, nên chỗ đó vẫn còn rất hồng hào, chưa có cả lông mao, nhìn rõ cả khe nhỏ xinh, Tiểu Vũ bàn thần một hồi trước nó. Mọi khi chàng tắm cho Minh Minh, chàng cố tình ngó lơ không dám nhìn đến nó, chỉ nhẹ nhàng đưa tay vào rửa ráy cho nàng, mỗi lần như thế Minh Minh đều trêu đùa, giữ tay chàng ở lại lâu hơn, đây là lần đầu tiên chàng nhìn ngắm kỹ nó trước ánh sáng như vậy, chàng vờn tay xoa nắn ở bên cạnh, Minh Minh uốn éo cơ thể, khi chàng chạm tay vào, nơi đó của nàng hơi run run, chàng tiếp tục mát xa nhẹ nhàng xung quanh, đến khi Minh Minh không chịu nổi, cứ uốn éo không ngừng, chàng mới quyết định dừng lại. Ánh mắt Minh Minh mê ly nhìn chàng, Tiểu vũ chạm nhẹ vào khe ở giữa, thân hình nàng run rẩy, chàng nhẹ nhàng mát xa 2 bên bờ suối, nhẹ nhàng tách dần dần, hoa huyệt của nàng ở giữa đỏ hồng, dịch thủy trong suốt chảy ra lênh láng, mỗi động chạm của Tiểu Vũ khiến Minh Minh như say như mê, khi chàng chạm vào hạt đậu của nàng, nàng thấy như bị điện giật, hạt đậu khẽ nhô lên, Gia Vũ chạm tiếp day day nó, xoay tròn, Minh Minh thở dốc, cổ họng phát ra nhúm tiếng rên rí đứt quãng, hạt đậu càng ngày càng to, sưng lên đỏ ửng, cả người nàng giật giật, Tiểu Vũ bị kích thích đến không chịu được, bỗng dừng cánh tay lại, nhìn nàng, Minh Minh kéo tay chàng lại, ấn vào đó, thì thầm

– Tiểu Vũ, ta muốn, nữa đi...

Chàng quả thật không chịu nổi nữa, nàng quá quyến rũ, chàng nuốt khan nước bọt trong miệng, bắt chọt cúi xuống, đưa lưỡi ra, liếm lên hạt đậu của nàng, công chúa cong người, vờn lên như để chàng chạm vào dễ hơn, Tiểu Vũ vút hết suy nghĩ luân thường đạo lý sau đầu, vờn đầu lưỡi liếm láp vào hoa huyệt của nàng, vừa day vừa mút hạt đậu của nàng, dịch thủy lênh láng, Tiểu Vũ liếm láp mút hết, Minh Minh không chịu nổi kích tình này, hét to hết lần này đến lần khác, tay ấn chặt đầu Tiểu Vũ vào chỗ đó, đến lúc cao trào, nàng căng cứng người lại, run rẩy co giật mãi không thôi. Cùng lúc đó, một chất lỏng cũng bắn ra từ cơ thể chàng. Vậy đó, lần đầu tiên của Minh Minh cũng bị Tiểu Vũ khai đao=]]]].

Xong việc, Minh Minh mệt quá ngủ thiếp đi. Tiểu Vũ lần đầu tiên cảm nhận được thăng hoa và những bước đầu tiên vào một quãng mới đầy rộn rạo như vậy. Chàng ôm lấy cơ thể công chúa ra ôn uyen, nhẹ nhàng tắm rửa cho nàng, mỗi khi chạm đến nụ hoa hay hoa huyệt của nàng chàng đều đỏ mặt xấu hổ. Đến lúc chạm vào hạt đậu, chàng lại mẫn mê nó mãi không thôi. Cảm dỗ cảm dỗ, “Minh Minh thật là yêu tình nha”. Chàng vội vã tắm rửa rồi bế nàng lên giường, đắp chăn lạnh cho nàng đỡ lạnh, Minh Minh đã hơi tỉnh, liếc mắt thấy chàng định đi thì gọi giật lại, chàng lại quay lên giường ôm nàng, tâm tình lảng xuống rồi lại bị nàng kích động lôi lên, công chúa thật biết khơi dậy những thứ xấu xa trong đầu chàng. Cả 2 đều không mặc đồ, Minh Minh lần tìm bàn tay chàng trong bóng tối, đặt vào nơi khe suối của nàng, kẹp lại, thì thầm

– Ta thích chàng để tay ở đây như thế.

Tìm Tiểu Vũ chạm một nhịp, hấn cúi mặt, một vật cứng chọc vào hông nàng, nàng giả vờ không để ý, nhắm mắt ngủ, mỉm cười vì bắt nạt được Gia Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Kế hoạch đào tạo cung nữ (nhiều thịt)

Note: hehe.

Sau lần đó, Minh Minh dạy Tiểu Vũ hết bài tập này đến bài tập khác, ban đầu hắn còn lạnh lùng không đồng ý, sau đó dưới sự ép buộc của nàng đành nghe lời. Lúc đầu còn ngượng ngùng, sau này khi biết nàng muốn, hắn đều quỳ xuống cạnh ghế, bắt đầu liếm láp uống mật từ bầu vật của mình, càng ngày Tiểu Vũ càng nhuần nhuyễn trong việc này, đúng là việc nào cũng cần kinh nghiệm, hắn biết được điểm nhạy cảm của Minh Minh, biết cách làm cho nàng mê ly nhìn hắn, chỉ như vậy, hắn mới có cảm giác nàng cũng thích hắn một chút, nhưng thích thì đã sao cơ chứ, hắn chỉ là một cận vệ của nàng, hai người, sẽ chẳng bao giờ có tương lai tốt đẹp cả.

Khi Minh Minh 11 tuổi, sau 1 thời gian mất xa, quả thật nàng đã có 2 cái bánh bao nhỏ trên ngực, dù sao nàng cũng đang thời kỳ phát triển, nhưng nàng vẫn ghen tỵ với các cung nữ ngực to ngoài kia. Sau một thời kỳ ngấm chán rồi, nàng bắt đầu thích hành động. Tâm tình Tiểu Vũ vẫn thế, chẳng có triển vọng gì. Nàng tự hỏi, sau tất cả, liệu chàng có thích nàng một chút nào không? Nàng gọi những mỹ nhân ngoài kia vào, dạy các nàng cách làm nàng thỏa mãn, vậy là sau đó, mỗi khi nổi hứng chọc Tiểu Vũ ghen tỵ, nàng sẽ đuổi hắn ra ngoài, cho các cung nữ vào hầu hạ nàng, những lúc như thế hắn chỉ lạnh lùng nghiêng mắt, vẻ mặt bần thần như mất mát. Rồi khi ra ngoài rồi, hắn nghiêm cẩn canh giữ bên ngoài nhưng trong lòng thì bứt rứt không yên. Quả thật lúc đó mà ai lỡ tay đụng chạm vào người hắn thì cứ xác định ăn đòn.

Từ các thiếu nữ ngây thơ, nàng đào tạo các nàng thành những môn sinh háo hức trước những bài học mới của nàng, tranh nhau để hàng ngày được vào hầu hạ nàng. Nàng thích các nàng thay phiên nhau mút hạt đậu cho nàng, day day xoa nắn nụ hoa của nàng, dùng ngực to mát xa hoa huyệt cho nàng. Nhưng dù thế nào, nàng cũng không có cảm giác như với Tiểu Vũ. Vốn dĩ nghĩ có thể khiến Tiểu Vũ ghen tỵ, không ngờ chỉ khiến bản thân càng thêm mất mát. Gia Vũ cũng chẳng hiểu gần đây làm sao, càng ngày càng trầm lặng ít lời. Mỗi khi đi tắm cùng nhau, nàng đều moi hắn, xoa nắn nụ hoa của hắn, đụng chạm đệ đệ của hắn, lúc ấy mặt hắn mới phỉm hồng, hắn cũng như vậy bú mút nàng, tham lam liếm láp hoa huyệt của nàng.

Hôm nay tỉnh ngủ, Gia Vũ thấy mặt nàng rất gầy, đích thị là có trò quỷ gì rồi. Nàng không như mọi khi nằm ườn trên giường mà sáng sớm đã bật dậy khua khoắng gọi các cung nữ vào, thắt chặt tiết khô của họ vào hạt đậu, chủ yếu để hạt đậu bị cả qua cả lại. Sau một buổi cho các nàng vào, ai ai cũng ướt đầm, hạt đậu đỏ hồng, sưng to, nhìn rất kích thích. Nàng cho Băng Nhi nằm ra (Băng Nhi là một trong những cung nữ thân cận của nàng), để mọi người xung quanh giữ lấy, rồi hướng dẫn họ xoa nắn nụ hoa của nàng ấy, đem áo lót ngang của nàng ấy cả qua cả lại vào hạt đậu. Băng Nhi bắt đầu hét lên, cố gắng khép chân lại, bị mọi người giữ, lại cố rướn người lên, sau một hồi run bần bật, dịch thủy chảy lai láng.

Cứ vậy, hôm sau nàng lại cho mọi người căng một sợi dây thừng có buộc thắt từng nút trên dây, lại cho Thu Nhi kẹp chân đi qua, vừa đi vừa kích động, mỗi lần đi qua một nút thắt chạm vào hạt đậu lại làm nàng ta giật nảy mình, dịch thủy thấm ướt cả dây, kéo thành sợi vương đầy trên đất. Sau khi kết thúc, nàng ta lại lao vào ngấu ngiến xâu xé liếm láp hoa huyệt công chúa. Trước những hành động này của nàng, Tiểu Vũ không nói gì, nhưng có vẻ giận, nàng không biết chàng giận vì lý do gì, nhưng hàng đêm đi ngủ, chàng vẫn là gối ôm, vẫn liếm láp, ôm ấp, nhưng vòng tay dường như siết chặt hơn, hành động dường như mạnh mẽ hơn khiến nàng phải nhanh chóng hét lên tên chàng và lên thẳng mây xanh. Sau những lúc như thế, chàng đều ôm chặt nàng vào lòng, xoa lưng cho nàng, chỉ hận không thể găm nàng vào tâm khảm mình, chỉ hận nàng không phải là trái tim mình, để nếu cần thì có thể moi ra bóp nát, đừng khiến mỗi khi chàng nghĩ đến nàng tim lại đau như thế. Dường như đối với chàng, chỉ như vậy là đủ. Minh Minh không chỉ muốn cơ thể chàng, nàng muốn cả tâm hồn chàng, muốn mọi tế bào của chàng đều gào thét gọi tên nàng. Vậy nhưng khi sáng dậy, dù chiều chuộng chăm sóc nàng, nhưng thái độ của hắn lúc nào cũng lạnh lùng dửng dưng hai tầng âm lạnh. Nàng không hiểu đâu mới là con người thật, là cảm xúc thật của hắn. Hóa ra trong cuộc, người yêu thâm bao giờ cũng là người đau lòng hơn bao giờ hết.

Không biết từ bao giờ Gia Vũ không còn tự tin nhìn thẳng vào mắt nàng nữa, nàng cũng không còn nũng nịu thì thầm bên tai hắn: “Chàng là của ta” nữa. Mỗi đêm đều bên nhau, sáng tỉnh dậy như giấc mộng. Mỗi ngày trôi qua như vậy, khi nhìn hắn, ánh mắt Tiểu Vũ như né tránh nàng, tìm nàng lại nhói lên từng hồi từng hồi. “Yêu nàng? Hắn không muốn? Hay không dám? Hay là ngay từ đầu Tiểu Vũ không hề yêu nàng?” Minh Minh cứ trần trọc tự hỏi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 6: Ai cho phép ngừng lại nữa đi! (lại thịt)

Trần trọc cả đêm không ngủ được, sáng dậy 2 mắt Minh Minh xi đên đên như gấu trúc, Gia Vũ cảm thấy xót xa, lấy khăn chấm chấm mắt rồi mát xa cho nàng, buông lời nặng nề:

– Công chúa có suy nghĩ linh tinh gì cũng phải ngu chứ, sao người cứ khiến bản thân mệt mỏi quá độ vậy?

Biết hắn than thở là lo lắng cho nàng, Minh Minh thấy tim mình ảm áp một lên một chút, hóa ra không phải là hắn không hề quan tâm đến mình. Nào nàng lóe lên tia tai ác.

Vẫn như mọi khi, nàng cho các tiểu cung nữ vào, Tiểu Vũ thấy thế cau mày:

– Hôm nay công chúa mệt rồi, người hãy nghỉ ngơi đi.

Nói rồi mặt lạnh băng lườm các nàng, các cung nữ thấy mặt hắn lạnh tanh như muốn đánh người, ai cũng muốn né vội xin phép lùi ra, Minh Minh giận dữ quát:

– Đứng lại, ai cho phép đi!

Nói rồi nàng ngồi dậy, mặc kệ can ngăn của Tiểu Vũ, không cho hắn chăm sóc mình nữa mà để các cung nữ lên đắp lưng, mát xa cho mình. Gia Vũ chợt cảm thấy mất mát, có hấn ở đây sao nàng không cần hắn mà lại để người khác chạm vào người? Từ bé đến lớn là hắn ở bên nàng, chăm sóc nàng vậy mà giờ nàng phũ tay rũ bỏ tất cả. Thấy mặt hắn xám lại, Minh Minh thấy kế hoạch thành công một nửa, tiếp tục giọng:

– Hôm nay ngươi không được đi đâu cả, đứng ở đó quan sát cho ta.

– Công chúa, như vậy là không nên...

Gia Vũ giật mình, khô khốc đôi môi nói, nhưng đã bị nàng chặn họng:

– Đây là lệnh.

Các tiểu cung nữ hầu cận mím môi nén cười, có phải công chúa đang trừng phạt Gia Vũ không vậy? Các nàng quen thói hầu hạ nàng rồi nhưng có người con trai khác bên cạnh vẫn không nén khỏi ngại ngùng, không dám tranh giành như mọi hôm mà cứ đùn đẩy nhau. Minh Minh đứng dậy, xoay người đi đến bên nhuyển thấp, nằm thành tư thế nghiêng người. Băng Nhi hiểu ý, tiến lên bóp vai cho nàng, vừa bóp vai vừa xoa nắn hai cái bánh bao xinh xinh của nàng. Gia Vũ cảm thấy nóng mặt, tiếp đó Thu Nhi tiến lên, mát xa phần eo của nàng, tay xoa dần xuống bụng dưới. Gia Vũ cảm thấy máu nóng dồn lên tận đỉnh đầu, công chúa nằm đó, mỉm cười hưởng thụ rồi nhìn thẳng vào mặt chàng. Gia Vũ cảm thấy bản thân sắp cục cựa không yên, cúi gằm mặt xuống không dám nhìn nữa. Công chúa giờ giọng bất nạt:

– Tiểu Vũ, ngẩng đầu lên, nhìn ta.

Hắn đàn thối, nhưng không kháng lệnh, ngẩng đầu nhìn nàng. ” Minh Minh, từ bao giờ nàng trở nên xinh đẹp như vậy?” Bản năng hắn cuống quýt tìm chỗ lẫn trốn nhưng đôi mắt thì nhìn chăm chăm vào nàng. Khuôn mặt bụ bẫm nguyên nét trẻ con nhưng đáng yêu vô ngần, khỏe mỗi khễ nhếch, đôi mắt trong veo nhìn chàng chăm chú, nếu chỉ nhìn khuôn mặt ấy, có ai bảo là đang quyến rũ chàng? Vậy mà chàng không cách nào thức tỉnh, thần trí cứ chìm sâu vào hồ nước mùa thu ấy, Gia Vũ lên lút liếm môi, sao nàng độc ác vậy, lúc nào cũng tìm cách để khiến hắn không cách nào ngừng nghĩ về nàng. Hắn nhìn xuống dưới xương quai xanh của nàng, 2 bàn tay của Băng Nhi đang vờn vẽ gầy gầy đầu nhũ hoa, ánh mắt công chúa nhìn hắn đắm đuối, Tiểu Vũ lại nuốt nước bọt, cố gắng trượt ánh mắt đi khỏi khu vực đó. Không biết từ lúc nào Thu Nhi đã ngồi xổm xuống, đưa 2 chân nàng sang hai bên, lại còn cố tình để ở góc nhìn chàng có thể nhìn thấy toàn bộ. Thu Nhi đang làm cái việc mà mọi khi chàng vẫn làm cho nàng, vẫn say mê hút mật từ báu vật của chàng. Thu Nhi đưa lưỡi, khẽ gầy vào hạt đậu của tiểu công chúa, ánh mắt Minh Minh dần mê ly, có Tiểu Vũ nhìn, nàng cảm thấy tim đập thình thịch, ánh mắt như muốn xé sạch quần áo trên người hắn, từng tế bào trên người như mời gọi hắn, gào thét hắn: ” Nhìn ta đi, nhìn ta đi.”

Gia Vũ không cách nào rời mắt khỏi hành động của Thu Nhi, mỗi khi đầu lưỡi của nàng chạm đến hạt đậu, công chúa lại rướn người lên, rên rỉ, dịch thủy chảy ra từ hoa huyết thành từng dòng. Thu Nhi cố gắng liếm nhưng càng liếm lại càng chảy ra nhiều, hắn thấy Thu Nhi một tay ấn vào để hạt đậu của công chúa càng ngày càng sưng đỏ và to dần, một tay nàng đang ngoáy tít trong hoa huyết của chính nàng, dầm thủy ướt sũng một mảng dưới đất. Xung quanh các cung nữ cũng chăm chăm trước hành động đó, ánh mắt hau háu nhìn vào khung cảnh này. Mỗi khi Thu Nhi đẩy lưỡi vào hoa huyết của công chúa, các nàng lại liếm môi, cánh tay các nàng không tự chủ vừa xoa nắn hạt đậu và xoa nắn nụ hoa của chính các nàng. Minh Minh mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt ngây thơ, giọng nói dụ dỗ mỉa mai: “Tiểu Vũ, Tiểu Vũ của ta.” Hắn như được quay lại thời thơ bé, khi mà nàng lúc nào cũng níu lấy cánh tay chàng, khi mà Tiểu Vũ dạy nàng viết chữ, đặt nàng ngồi trong lòng mà tâm trạng không yên.

Minh Minh cũng không hiểu tại sao, chính nàng muốn hắn quan sát nàng lại khiến nàng bị kích thích nhiều như vậy, nàng chưa từng như thế này trước đây. Hiện tại chỉ cần hắn liếc nhìn nàng, ánh mắt hắn đặt lên từng vị trí trên người nàng, nàng lại cảm giác không phải 2 tiểu cung nữ thân cận mà chính là chàng đang dạo những ngón tay trên cơ thể nàng mà đùa giỡn. Nàng uốn mình, cong người, hét lên những tiếng thất thanh giục giã Thu Nhi với Băng Nhi:

– Nữa đi, nhanh lên, ta muốn nữa... Aaaaa

Hai nàng như bị kích thích, Thu Nhi nhanh chóng mút mạnh hoa huyết của nàng, hạt đậu đỏ tấy đầy mê hoặc, 2 nụ hoa trước ngực dựng lên sừng sững, Băng Nhi đã cúi xuống từ lúc nào, một tay xoa nắn vờn vẽ, một bên ngoạm to từng miếng như muốn nuốt hết vào trong miệng, chưa kể nàng còn đưa đẩy lưỡi trong miệng đá qua đá lại nụ hoa bé nhỏ làm Minh Minh nảy lên từng hồi, giọng ngân nga kéo dài.

Tiểu đệ của Gia Vũ giật giật, hắn thấy nàng đang cố tình hành hạ hắn, ánh mắt hắn âm thầm đi rồi cúi xuống nhìn dưới chân, không dám nhìn nàng nữa, nhưng những tiếng động các nàng gây ra, tiếng thét của công chúa, hắn không thể nào bịt tai lại được, chỉ nghiêng răng bắt lực với cảm giác trên bảo dưới không nghe, cố kìm nén cảm xúc, đè nén dục vọng nhưng không cách nào thành công. Minh Minh thấy biểu cảm của chàng, cảm thấy như mình đã chiến thắng, kích thích lên cao lên cao mãi, nhanh chóng hét lên rồi nằm lịm đi. Nàng hé mắt nhìn hắn, đuổi các tiểu cung nữ ra, bày ra bộ dáng mệt mỏi trên nhuyển thấp, vẫy Tiểu Vũ vào:

– Dọn dẹp đi Tiểu Vũ.

Hắn không nhìn nàng, cúi người, cầm khăn lau người cho nàng. Minh Minh giây này:

– Dùng lưỡi của ngươi...

Nàng cười lên khanh khách, tiếng nói vì mới đạt đỉnh mà khàn khàn đầy khêu gợi. Gia Vũ cúi người xuống, ngâm lấy hạt đậu đỏ hồng của nàng, nhẹ nhàng mút, nàng ngán lên, hắn gục mặt vào đó, mút mạnh mẽ hơn, 2 tay xoa bóp 2 cái bánh bao nhỏ của nàng, xoắn lại, Minh Minh bị kích thích không hề nhẹ, người giật nảy lên, gào thét:

– Aaaaaaa, đúng rồi, nữa đi...

Tiểu Vũ ngừng lại, nhìn biểu cảm của nàng, Minh Minh cảm thấy hụt hẫng, hoa huyết trống rỗng, 2 tay túm đầu hấn vùi vào hoa huyết mình, giọng hỗn hển:

– Ai cho phép ngừng lại, nữa đi.

Gia Vũ lại gục mặt xuống, lần này thì đến thẳng khi nàng phải gào tên hấn van xin mới thôi. Phần vì đêm hôm trước không ngủ được, phần vì quá mệt mỏi sau con sóng tình quá lớn, Minh Minh cảm thấy 2 mắt kéo rèm. Trước khi nhắm mắt lịm đi, nàng vẫn không quên bắt hấn lên giường, ôm chặt nàng vào lòng. Gia Vũ cũng bắn ra cùng lúc với nàng, cả người run rẩy, ôm chặt nàng vào lòng, cảm giác tiểu đệ vẫn hùng dũng chưa thỏa mãn, lại nhìn đến môi nàng, chỉ muốn đôi môi nàng ngậm lấy đệ đệ của chàng, chàng sẽ xuất thẳng ra đầy miệng nàng. “Ồi, chỉ có nàng tàn nhẫn hành hạ ta như vậy thôi.” Hấn vẫn còn nghĩ vậy trước khi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-2: Ngoại truyện: da mặt dày hơn da mỏng

Minh Minh ngày một lớn hơn, nàng cuối cùng cũng đc 7 tuổi. Nhìn thế nào cũng chỉ là một tiểu nhi bé nhỏ, nhưng trong đầu do đọc tiểu thuyết máu chó quá nhiều thành thử suy nghĩ càng ngày càng đen tối. Khi Gia Vũ dạy học, nàng luôn tìm cách ngồi vào trong lòng hấn, để hấn cầm tay nàng dạy viết chữ. Những lúc ngồi đó, nàng đều cục cựa cái mông nhỏ không yên. Gia Vũ bản tính lãnh đạm trời sinh, chỉ nhỏ giọng mắng mỏ:

– Công chúa, người nên ngồi yên luyện chữ.

Nhưng công chúa tinh nghịch nào có nghe lời, quay đầu nhỏ giọng:

– Tiểu Vũ, người cầm cái gì chọc vào mông ta vậy, cứng cứng khó chịu quá.

Tiểu Vũ da mặt mỏng, mặt đỏ gay, vội vàng đặt tiểu công chúa xuống, cúi gằm mặt:

– Không có gì cả, công chúa ngồi yên bên này đi.

– Nhưng người của người rất ấm, ta muốn ngồi vào lòng cơ.

Mặt công chúa ngân ngấn nước, mũi phiem hồng, Tiểu Vũ định mềm lòng thì thấy nụ cười nhếch mép nhẹ của công chúa (con sói lòi đuôi quá sớm haha), tâm hấn cứng lại:

– Không được, học hành phải ngồi đàng hoàng.

Nàng bắt đầu mếu máo:

– Tiểu Vũ xấu, không thương ta. Oa oa...

Thôi hai tay chịu trời với nàng, hấn nhắc tiểu công chúa lên, vỗ nhẹ nhàng vào lưng dỗ dành:

– Công chúa ngoan, Tiểu Vũ chỉ có người thôi, nàng phải ngồi ngoan ngoãn chịu không?

– Hức, hức... chịu.

Nàng vừa nức vừa khóc ra vẻ rất oan ức, bàn tay bé nhỏ níu chặt hấn, trong đầu cười thầm: ” Lại lọt bẫy rồi?”. Khổ thân thanh niên Gia Vũ, không chịu nổi trước ánh mắt cún con của nàng lại mềm lòng, nàng nhân cơ hội ấy bò lên người hấn, ngồi ngay ngắn tập viết chữ, nhưng cái mông lại vẫn ngo ngoáy không yên.

– Gia Vũ, có cái gì cứ đâm vào ta ấy, bỏ con dao găm của người ra đi, khó chịu chết được.

Mặt chàng đỏ gay, dịch công chúa lên phía trước, cách một khoảng phải 1 thốn, quắc mắt:

– Thần đã bỏ ra rồi, người học tiếp đi.

Minh Minh lại đẩy cái mông nho nhỏ về phía người chàng, cổ dướn vươn lưng dựa vào lưng chàng, thỏ thẻ:

– Người ngồi xa thế chả ấm tí nào.

Tiểu đệ đệ bị đụng chạm liên tục, hấn cảm thấy khá khó chịu. Phải nhớ là thanh niên Gia Vũ ngay từ thời điểm dậy thì đã vào cung với công chúa, suốt ngày hầu hạ không rời, xung quanh lại chả giao du với các cận vệ hộ vệ nào (vì chăm công chúa đã không còn thời gian rồi), nên những chuyện đàn ông chàng chả biết gì hết, cứ thấy tung tức ở bụng dưới, nghĩ là buồn tè, hấn đặt công chúa ngay ngắn lại, đứng dậy xin phép đi cầu.

Thông thường chỉ khi mới ngủ dậy, buồn đi cầu hấn mới gặp phải tình trạng này, hôm nay giữa sáng đang yên đang lành tiểu đệ đệ cũng ngóc đầu dậy làm hấn xấu hổ không thôi. Xong xuôi vội vàng vào, thấy tiểu công chúa vẫn đang luyện tập viết chữ, hấn ngồi xuống bên cạnh chỉ bảo cho nàng, nàng đứng dậy, lại chui lọt thỏm vào lòng hấn, lúc đấy mới chịu yên lặng cầm bút.

Công chúa không yên lặng được lâu, cái mông đứng bật dậy, quay ra hấn hoành học:

– Ngươi giấu cái gì, cho ta xem, đã bảo bỏ dao găm rồi mà cứ để thế.

Nói rồi nàng đặt tay vào giữa đũng quần hấn, tóm lấy tiểu đệ đệ. Gia Vũ giật nảy mình, chỉ thấy tương lai vụt xa những suy nghĩ của hấn, hấn gạt tay nàng:

– Cái này là của ta, không thể cho người được.

Minh Minh càng cúi, càng nhào:

– Cho ta, cho ta. Oa oa... Gia Vũ xấu, không cho ta khóc.

Hấn nín lặng trước nàng, gạt tay nàng ra:

– Cái này nhất định không cho được.

Minh Minh được thể càng khóc to hơn, lòng Tiểu Vũ luống cuống, hấn bế nàng lên, rút khăn tay chấm nước mắt cho nàng, nhỏ giọng thì thầm:

– Bao giờ công chúa lớn hơn nữa thì Tiểu Vũ cho công chúa nhé, công chúa đừng khóc nữa nhé, Tiểu Vũ sẽ đau lòng.

Nàng biết có người dỗ dành, nhất định phải cò kè mặc cả:

– Tiểu Vũ là của ta, hức... không được đi.. hức... phải cho ta hết.. hức...

– Được, được, là của người thôi, không đi đâu hết, người đuổi cũng không đi.

Nói rồi bế nàng lên, đóng cửa sổ dành nàng đi ăn trưa, lúc ấy Minh Minh mới chịu toét miệng cười (đó, âm mưu lấy được lời hứa của thanh niên nghiêm túc từ lúc tí tẹo tèo tèo, gian xảo chưa?).

Hầy, thanh niên Gia Vũ da mặt quá mỏng, không thể nào vô sỉ như Minh Minh, cũng không thể nào để da mặt dày hơn da mỏng mà hành sự như nàng được, con cừu non đã lọt bẫy, sói ta lại cứ thích gặm nhấm dần dần. Cận vệ nuôi từ bé, nuôi để THỊT, hahaa.

Bonus thêm chi tiết, đêm đó lần đầu tiên chàng mơ thấy mộng xuân, cái cảm giác bàn tay bé nhỏ của tiểu công chúa tóm đệ đệ của chàng, dù chỉ thoáng qua nhưng cũng khiến chàng sục sôi trong lòng, con sóng tình lần đầu khiến chàng lạ lẫm, giống như ngọn núi lửa đang ngủ yên, chờ ngày bùng phát. Trong mơ nó bùng phát thật. Kết quả là sáng dậy thanh niên Gia Vũ thấy một đồng keo dính lạnh toát ở quần, đành dầm dúi ôm chăn chiếu tiết khổ đi giặt một vòng, chỉ sợ có người ngoài nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6-3: Ngoại truyện: ta cũng muốn học cưỡi ngựa

Note: Trót hứa với các tình yêu hôm nay sẽ up chap mới, huhu, nhà hàng từng tí một vậy...(3)

Có nhiều lý do để lựa chọn thời điểm thích hợp để học từng môn học: họa, đàn, ca múa, cưỡi ngựa, thi ca... được cái tiểu vương quốc này rất bình đẳng, thậm chí hơi có xu hướng mẫu hệ, thành thử thay vì bắt ép con cái phải theo khuôn khổ toàn năng mọi mặt, phụ thân và mẫu hậu để tiểu công chúa tự do phát triển theo ý nàng muốn, chỉ lo lắng con cái học nhiều quá sẽ bị lú mè. (hà hà (*▽*))

Thành ra, việc học cưỡi ngựa của bạn Minh Minh thực ra cũng có lý do cả. Thời điểm Minh Minh ra đời, phụ thân và mẫu hậu vẫn đang tuổi thanh niên sung sức, chỉ hướng khắp 5 châu 4 bể, nhưng baby còn bé, không nỡ để nàng ở nhà một mình, đành tìm thể thân là Gia Vũ đây. Vậy là thời điểm 4 tuổi – sau khi kiếm được thanh niên nghiêm túc sẵn sàng xúc Minh Minh cho họ rãnh tay, 2 người bắt đầu tính kế đi du lịch những đâu (ba mẹ của gian ác là gì, chính là đại gian ác (☹), có ba mẹ nào cứ tính kế ném con để tiện hú hí không ă’.

Thời điểm ấy hoàng thượng thấy công chúa còn bé nên chưa xây viện riêng cho nàng, vẫn để cho nàng nằm gian liền kề có một cửa nhỏ sổ trong phòng để bất cứ lúc nào cũng có thể sang được, thuận tiện cung chiều nàng luôn. Ai ngờ đâu, cánh cửa gỗ nhỏ ấy lại gây ra nhiều sự cố đáng tiếc =]]], muốn biết sự cố ra sao, tất nhiên là phải liếc mắt hồi sau sẽ rõ (▽”).

Chuyện là một đêm đẹp trời, chi trăng rải ánh sáng dịu nhẹ xuống thềm, gió hiu hiu thổi lay động những phiến lá, bạn Minh Minh của chúng ta đang yên đang lành chợt tỉnh giấc buồn đi cầu. Chuyện chẳng có gì đáng nói nếu trong không gian êm đềm lạ thường ấy, bạn Minh Minh của chúng ta bất chợt nghe thấy những âm thanh quái lạ truyền đến từ trong phòng bên cạnh, tâm trạng lo sợ bất an kèm theo tính tò mò, nàng rón rén rón rén từng bước xuống giường, nhẹ chân khều cửa gỗ thò đầu vào phòng phụ mẫu.

Ánh nến leo lét in trên tường bóng hình 2 người quấn lấy nhau, nàng nhẹ đầu gối nghiêng, trong lòng thấp thỏm không yên: ” hình như tiếng mẫu hậu, sao mẫu hậu như sắp khóc vậy, phụ hoàng bắt nạt mẫu hậu, không được...”

Nàng hùng hổ ngó đầu ra, định anh dũng đòi lại công bằng cho mẫu hậu thân yêu, ai ngờ, phụ vương nằm dưới không nói gì thì thôi, mẫu hậu ngồi trên bụng phụ vương uốn éo thân mình, nhấp nhồm không yên. ... không gian đầy những âm thanh ám muội. Nàng thế thọt:

– Phụ vương, mẫu hậu, 2 người đang làm gì đấy ạ?

Tất nhiên, cái gì đang làm thì phải dừng lại rồi, 2 người nào đó ở góc kia đứng hình, mẫu hậu mặt dày, kéo chăn mỏng ngang người, mỉm cười:

– Minh Minh sao thế, muốn đi cầu hả bảo bối?

– Mẫu hậu, 2 người làm gì vậy?

Nàng dụi mắt, chăm chú nhìn vào 2 người trên giường, hoàng hậu tất nhiên tỏ ra nguy hiểm

– Ta đang học cười ngựa.

– Thật ạ? Minh Minh cũng muốn.

Nói rồi nàng bịch bịch chạy vào, vương hậu muốn cắn lưỡi tự tử, hoàng thượng thì nhất định làm đả điều vui mắt vào chăn, mặc cho đế hậu nhà mình xả thân nơi sa trường.

– Để mai mẫu hậu dạy Tiểu Vũ dạy Minh Minh cười ngựa nhé, giờ muộn rồi Minh Minh ngoan tự lên giường đi ngủ được không?

– Nhưng sao mẫu hậu lại cười ngựa nửa đêm ạ? – Trán nàng nhăn tít, nhất định hỏi cho bằng được.

Vương hậu bóp trán suy nghĩ, cảm gối đánh lia lịa vào cái tên đang cắm mặt vào chăn giả chết kia:

– Chàng, chàng dậy giải thích cho con gái chàng đi...

Hoàng thượng kiên quyết giả chết, tai không ngo ngoáy:

– Minh Minh là con nàng mà.

Vương hậu đánh đả tay người nào đó vẫn không chịu hành động, chỉ biết nhìn trời ai oán:

– Chắc là công lao của mình ta.

Minh Minh mắt mũi tem nem, cảm thấy đi cầu là việc cần thiết nhất bây giờ, cuối cùng cũng quyết định tha cho phụ mẫu mất nét, bước thấp bước cao gọi cung nữ đi đưa đi nhà xí rồi tót lên giường, quên tiết những gì đã nói.

Sáng hôm sau, dậy giấc rồi, nàng quay ra quan sát chàng thị vệ mới, quyết định bám càng:

– Tiểu Vũ, dạy ta cười ngựa đi.

– Sao công chúa lại muốn học cười ngựa, người vẫn còn bé, ngồi sẽ chưa vững.

– Hôm qua ta thấy phụ vương với mẫu hậu chơi trò cười ngựa trong phòng, mẫu hậu hét rất to, nhưng vẻ mặt lại rất vui. Chắc là cười ngựa vui lắm.

Tiểu Vũ cũng băn khoăn, cảm thấy rất lạ, tuy nhiên cũng không dám trái ý, hần dạn dò công chúa ngồi yên, một mình vào chuồng ngựa, chọn một con ngựa cái bé, giống ngựa lùn lùn mập mập, yên tâm để công chúa có thể ngồi lên ngang tầm mà không bị ngã. Bình thường ngồi yên ngựa sẽ rất đau lưng, hần lại cẩn thận lót gối bông nhỏ bằng lụa mềm ở dưới, chỉ sợ công chúa không chịu nổi yên ngựa cứng rắn kia sẽ lại khóc lại nháo. Xong xuôi đầu đuôi, hần dắt bạn mới của Minh Minh ra sân tập – nơi Minh Minh đã được các tiểu cung nữ nài nỉ gọt gâng, chờ sẵn ở đấy. Nàng nhìn bé ngựa mới, mắt rạo rức niềm vui, lăm le trực phi lên ôm lấy, cái móng nhỏ lí lắc lí lắc kéo kéo con ngựa, mắt lấp lánh:

– Bạch mã thật là xinh đẹp, ôm ôm...

Con ngựa cái nhỏ hếch ngược mặt lên, ngoe nguẩy đuôi đuổi ruồi, nhất định không để nàng chạm vào. Minh Minh xịu mặt, cái chân ngắn ngủn, thân hình

bé bỏng khiến nàng không cách nào với tới cổ tiểu bạch bạch. Tiểu Vũ thấy thế, chạnh lòng, bế bổng nàng lên đỡ dành, nhẹ nhàng nắm cương, cầm tay nàng đặt lên cổ con ngựa vênh vao. Được rồi, thực ra tiểu bạch bạch cũng mê giai, mắt chớp chớp ve vẩy đuôi để mặc Tiểu Vũ cầm tay tiểu công chúa ve vuốt, hài, thật là sáng khoái mà, tay của mỹ nam đó, là mỹ nam đó ...

(●'ω●)

Các cung nữ cũng say đắm trước sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Gia Vũ, lại thêm tiểu công chúa bé bỏng đáng yêu bên cạnh, thật là một bức tranh hoàn mỹ, các nàng say sưa vẽ ra những viễn cảnh tươi đẹp, các tình tiết cầu huyết...

Bỏ qua chi tiết say mê của các nàng, cảnh tượng đang yên ả, Minh Minh thích thú vuốt ve bờm ngựa, bất chợt nàng cười lên ranh mãnh, giật mạnh sợi lông từ bờm bé bạch bạch đáng thương... Sau đó, không có sau đó... Tiểu bạch bạch ré lên thất thanh, chồm lên phía trước khiến Tiểu Vũ giật mình ghì cương, vuốt ve mãi cô nàng mới chịu yên ổn lại, tiểu công chúa sợ hãi gào lên ầm ỹ, Gia Vũ bắt đầu cảm thấy đau đầu, một con ngựa cái, một bảy công cái và tiểu công chúa giặc cái, chẳng bắt đầu nhìn thấy tương lai đầy mù mịt của chính bản thân, chỉ biết ngược nhìn lên trời, nước mắt trôi ngược vào trong. v(ㄟ_ㄟ)v

Tất nhiên, đó chưa phải chuyện chính, câu chuyện là sau khi đỡ dành tứ phía yên ổn, Tiểu Vũ dắt tiểu công chúa nhẹ nhàng đến cạnh bạn ngựa kiêu chảnh, chỉ cho nàng làm như vậy với bạch bạch là không đúng:

– Công chúa, người nên xin lỗi tiểu bạch bạch thôi...

Minh Minh ngúng nguẩy, cái đầu lắc lư:

– Không chịu.

– Người xem, đang yên đang lành nàng lại làm vậy, tiểu bạch bạch rất dễ thương, sau này bạn ý sẽ đưa nàng đi chơi, không phải nàng muốn học cười ngựa sao?

– Ừ chịu, không muốn...

Nàng càng nháo, ánh mắt nhìn tiểu bạch bạch vẫn không hối lỗi gì, tiểu bạch bạch nhìn nàng với ánh mắt oán hận, ngập tràn nước mắt, ”thôi rồi, được chiều quá sinh hư rồi” – Tiểu Vũ nghĩ thầm trong lòng, ánh mắt bạn ngựa nhìn chàng ai oán:

– Nếu ai đó làm người không vui, làm tổn thương đến nàng mà không chịu hối lỗi, nàng có chịu không?

Minh Minh cúi gằm mặt:

– Không chịu.

– Không chịu thì nàng sẽ làm gì?

– Mách phụ vương. – Minh Minh mếu máo.

Tiểu Vũ nhìn trời, trời trong mây trắng, đám mây hình con quạ đen mới bay qua, hần quyết định phải nói rõ quan điểm với nàng:

– Công chúa, nàng phải có quan điểm của riêng mình, hơi tí mách phụ vương là không tốt. Tiểu bạch bạch có làm nàng bị thương không?

Minh Minh lý nhí:

– Không có...

– Bạch bạch có gây sự với nàng không?

Minh Minh dụi đầu vào vai hần, giọng nhỏ như muỗi kêu:

– Cũng không có.

– Nàng vừa làm bạch bạch bị thương nàng biết không?

– Biết. – giọng Minh Minh ảm ức, mũi bắt đầu đỏ ửng.

– Bạch bạch rất ngoan, không làm gì nàng, nàng làm như vậy là đúng hay sai?

Tiểu công chúa mặt buồn xo, nước mắt tí tách như mưa, vron tay qua vron cổ bạn ngựa:

– Ta sai rồi, hức... bạch bạch tha lỗi cho ta... huhu...

Thấy nàng đã nhận lỗi, Tiểu Vũ cũng không so đo nữa, vỗ nhẹ lưng nàng thì thầm:

– Minh Minh ngoan, không khóc nữa, giờ chúng ta học cưỡi ngựa nhé.

Nàng nhoeo cười, mắt sáng tựa sao, Gia Vũ nghe đánh thụp trong lồng ngực. Hắn nhẹ nhàng cẩn thận đặt nàng lên yên ngựa, một tay nín cương, một tay giữ thăng bằng cho nàng, khẽ khàng cho ngựa đi từng bước nhỏ:

– Tiểu bạch bạch chưa có tên, công chúa có muốn đặt tên cho nó không?

Minh Minh thích thú:

– Vậy đặt là Bạch Vụ đi, haha. Tiểu Vụ đáng yêu...

(Vụ có nghĩa là sương mù) ■_■

Vụ Vụ có vẻ phân đối, ngưng nguẩy cái mông nhưng rất tiếc, sự việc đã an bài. Minh Minh quay sang thắc mắc:

– Tiểu Vũ, ta không hiểu...

– Người không hiểu gì?

– Cưỡi ngựa rất đau mông – nàng vịn vẹo mông nhỏ – sao mẫu hậu lại thích vậy nhỉ? Lại còn hét rất to nữa...

Gia Vũ mặt đỏ thối:

– Thân cũng không rõ. ●___● Chắc vì đau mông nên hét to(=))))))))))

Hết chịu nổi vì ê ẩm, Minh Minh giận dữ:

– Một rồi, không chơi nữa – nàng vươn tay ra ôm lấy cổ Tiểu Vũ – Chơi không vui, mẫu hậu lừa ta.

(T o T). Vị mẫu hậu nào đó hất xì, vui hay không, còn bé sao biết được chứ, hất xiiii ,, (〇_〇),,

Một ngày đẹp trời nào đó, bạn Minh Minh bé bỏng chạy lại vấn an phụ mẫu rồi dăm chiêu:

– Mẫu hậu, vì sao người lừa con?

Vương hậu ngạc nhiên:

– Cục cưng, mẫu hậu lừa con chuyện gì?

– Hôm trước con thấy mẫu hậu cưỡi ngựa hét to vui vẻ lắm, tại sao Minh Minh học cưỡi ngựa lại đau mông vậy?...

Hoàng thượng cười khùng khục, lãnh đủ nguyên ngục trà của hoàng hậu vào mặt:

– Đáng đời nàng chưa? Haha

Hoàng hậu nhìn nét mặt non nớt ngây thơ của nàng, lấy khăn tay chấm chấm nước trà trên miệng, trách trời không được, trách đất không thấu, nàng quay sang, nhìn còn ngựa đang hí hí cười vào mặt nàng bên cạnh, đâm cho hắn vài phát, lấy chân đạp đạp đạp rồi về mặt nghiêm túc:

– Con yêu, lớn lên con sẽ hiểu...

Tiểu công chúa ánh mắt mù mờ, nhìn nàng dò hỏi.

– Cục cưng, đừng nhìn mẫu hậu với ánh mắt ấy, mẫu hậu sẽ ăn con mất.

Nàng bẹo má tiểu công chúa, thom lên má rồi dặn Tiểu Vũ:

– Đi, đi nào, để Tiểu Vũ làm ngựa cho con.

Nói rồi kéo tay 2 đứa đi, để lại bọn hoàng thượng vẫn ôm bụng rạp xuống đất vì cười và bị chà đạp.

Tiểu Vũ bản khoán tự hỏi không biết hoàng hậu định giờ trò gì, Minh Minh thì nhảy chân sáo hơn hờ vì được mẫu thân dạy trò cưỡi ngựa rất vui... câu chuyện tiếp theo, Tiểu Vũ được nằm trên giường, mặt trắng bệch:

– Người, người, người định làm gì đây?

Hoàng hậu lừ mắt:

– Người biết ta làm cái gì mà sợ?

Gia Vũ co rút người lại, trước khi vào đây đã nghe đồn hoàng hậu bá đạo như nào rồi, giờ không sợ mới lạ ấy. Hoàng hậu quay người qua bế bồng Minh Minh lên, nằng nực rích cười:

– Minh Minh của ta sẽ phải là nàng công chúa hạnh phúc nhất nhé, mẫu hậu cho con bay nhé, phi ngựa nhé, con muốn gì mẫu hậu cũng chiều...

Ánh mắt nàng trêu mến, tiểu công chúa nũng nịu:

– Mẫu hậu, con thương người nhất, nhưng người không được nói với phụ hoàng, con chỉ nói thầm với người thôi... Nếu phụ hoàng có hỏi con cũng sẽ nói... nói là con yêu phụ hoàng nhất, nhưng mà, phụ hoàng vẫn xếp sau mẫu hậu.

– Haha, con học thói khôn lỏi nịnh bợ ở đâu thế cục cưng?

– Con học từ mẫu hậu.

– Haha, nhóc con được lắm, quả xứng là con ta. Lên đây cục cưng!

Nàng đặt Minh Minh ngồi lên 2 bàn chân của Tiểu Vũ rồi bảo hấn co chân, giữ chặt người công chúa vào cẳng chân của hấn, rồi nhắc:

– Lên nào, nhắc chân người lên, thế, nhắc cao lên, rồi, hạ xuống, rồi cứ thế...

Ban đầu tiểu công chúa còn e sợ, được vài lần công chúa cười khanh khách:

– Mẫu hậu ơi, chơi thế này rất vui.

Vị mẫu hậu nào đó cười gian xảo:

– Vậy sau này bảo Tiểu Vũ cho con chơi nhé.

– Dạ.

Thanh niên Tiểu Vũ từ đó về sau siêng năng tập cơ chân để có thể cho người nào đó bay lên bay xuống. Hài, khổ thân, bị đàn áp từ bé, có cục không? (# ▽ #)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiếp đãi sứ thần

Note: Rảnh quá nên móm thêm chương mới...

Sứ thần lân bang cầu kiến mang theo rất nhiều vật phẩm quý giá, hoàng huynh ban thưởng cho nàng cả hàng dài lễ vật, phái cả công công đến đọc điều văn ả nhằm danh sách cống vật.

Minh Minh mới ngủ dậy, mắt nhắm mắt mở, bị làm ồn từ sáng sớm, bắt đầu lèm bèm:

– Tiểu Vũ, người ta không muốn.

Gia Vũ vừa bế nàng dậy, vừa rửa mặt chải đầu cho nàng.

– Ít nhất người cũng nên ngồi dậy nghe công công đọc bản danh sách chứ, nếu buồn ngủ quá thì dựa vào người thần.

– Nhưng mà người có biết cái danh sách đó dài đến đâu không? Người ta có thể ngủ đến chiều mà vẫn chưa đọc xong đó.

Gia Vũ dở khóc dở cười, “Ai bảo hoàng tử chiều người như vậy chứ”.

Não Minh Minh lóc lên những tia tinh quái, nàng mở giọng:

– Triệu Hoa công công vào.

Ở vương quốc nàng, công chúa không có quá nhiều lễ nghi, Hoa công công chỉ cần triệu kiến, nàng có thể ở trong phòng, qua 2 lớp màn nghe Hoa công công đọc. Uồn ọ trên nệm thấp một hồi, nàng gập gáp gáp dài, gập chày cả nước mắt, dụi dụi đầu vào Tiểu Vũ ngủ gật. Tiểu Vũ thấy vậy, thấy xót xa tiểu công chúa của chàng, bèn bế nàng lên tiến vào giường ngủ, giọng Hoa công công cứ đều đều ru ngủ nàng. Vậy mà phát một cái, tiến vào

giường ngủ nàng bật dậy, trung y mỏng như cánh ve thoát ần thoát hiện tuốt khỏi vai, lộ ra 2 cái bánh bao lấp lo, Tiểu Vũ phụt máu mũi, quay đi chỗ khác: ” Chết tiệt!”, chàng nghĩ thầm.

Công chúa vẫn ngây thơ không biết gì, dụi đầu vào Tiểu Vũ, ôm lấy hắn:

– Ta ngồi được rồi, nhưng người phải ngồi sau đỡ lưng ta.

Nàng kỳ kèo, hắn đành ngồi xuống, kéo nàng sát vào lòng, để nàng tựa lưng vào ngực mình, tiểu đệ đệ có dấu hiệu căng thẳng, muốn bùng cháy. Tiểu Vũ mặt đỏ gay, Minh Minh cầm lấy tay chàng, đặt vào vườn hoa của chàng, thì thầm những điều ám muội.

– Tiểu Vũ, ta muốn...

Rồi nàng cầm tay chàng xoa nhẹ hạt đậu nhỏ xíu ấy, Gia Vũ thấy nàng sáng sớm đã đòi hỏi mặc kệ công công ở ngoài, mặt đứng hình không biết làm gì cho phải. Giọng công chúa cất lên rất khẽ, rên rĩ khiến chàng cứ để mặc tay nàng muốn làm gì thì làm. Dần dần, tay chàng tự hành động theo quán tính, âm thanh công chúa khiến tâm trí chàng không yên, tiểu đệ đệ muốn xuyên thủng lớp tiết khô, Tiểu Vũ thầm than trong lòng, càng ngày công chúa càng nhiều trò nghịch ngợm, mỗi ngày nàng đều có những ý nghĩ kỳ quái khiến Gia Vũ không cách nào trở tay kịp.

Mông nàng bắt đầu ngo ngoáy không yên, dường như chỉ khép chân thôi không đủ, nàng bắt đầu dựa hẳn lưng vào ngực hắn, chân từ từ nhấc hẳn lên mép giường, gác chân lên đùi hắn, cái mông tròn lẳn tựa vào tiểu đệ đệ khiến hắn bứt rứt khó chịu, mà cái mông nho nhỏ ấy lại còn không chịu ngồi yên, cứ ngo ngoáy. Tiểu Vũ đứng bật dậy, Minh Minh ngã ngửa vào giường, nàng bứt rứt, òa lên khóc:

– Oa oa, Tiểu Vũ xấu, huhu...

Hoa công công ngừng giọng đều đều:

– Công chúa, người có sao không ạ?

– Huhu, oa oaaaa...

Gia Vũ bối rối, vội vàng đỡ nàng dậy, dỗ dành, vuốt ve lưng nàng, thì thầm vào tai nàng:

– Công chúa ngoan, công chúa đừng khóc nữa, công công nghe thấy đó...

– Huhu, người xấu, Tiểu Vũ xấu, òa òa...

Gia Vũ mặt đỏ thối:

– Thần xin lỗi người, người muốn làm gì cũng được, người đừng khóc nữa...

– Nhớ nha, ta muốn làm gì cũng được đó... huhu

– Thần biết mà... – Gia Vũ bối rối, gì cũng được, chỉ cần nàng nín.

Ai đó sau khi có lời đảm bảo của Gia Vũ, quay ngoắt thái độ, giọng lạnh tanh:

– Không có gì đâu công công, mời công công đọc tiếp.

Lão già Hoa công công nào đó dù rất tò mò là cuối cùng có chuyện gì xảy ra nhưng cũng không thể hóng hớt được gì hết, đành ngậm ngùi đọc tiếp văn tế.

Tiểu công chúa gian ác nào đó ngồi vào lòng thanh niên thô non, cầm tay của ai đó đặt vào hoa mật, dựa lưng vào người hắn, coi hắn như cái ghế dựa:

– Tiếp tục... Gia Vũ...

Hắn nhìn lên đỉnh trần nhà, nhện không có, kiến cũng chẳng thấy, chỉ thấy xà ngang sừng sững vắt ngang, tự hỏi nếu dùng tiết khô treo cổ thì trong một nén nhang chắc đủ chết... Rồi hắn nghĩ đến tương lai ngậm ngùi của mình... thờ ờ ngẩn thờ dài, cuối cùng tự nhủ:

“Ai bảo hắn cưng chiều nàng thế cơ, bây giờ hối đã muộn...” Nghĩ rồi lại cặm cụi chăm sóc báu vật của mình.

Tiểu công chúa nào đó bắt đầu thờ dốt, giọng nàng kim nén vì sợ người ngoài nghe thấy, chân bắt đầu co quắp lại, thấy nàng nổi hứng, Gia Vũ nhắc cao một chân nàng lên đùi hắn, hoa huyết mở rộng ra, hắn ngừng lại, Minh Minh cất giọng nũng nịu:

– Không được... dừng lại... A... A...

Nàng cầm tay hư của hắn, vừa chạm vừa day vào hạt đậu sưng đỏ, nhấc nốt chân còn lại đứng lên, một tay bóp bánh bao, một tay cầm tay hắn day lấy day để:

– Gia Vũ, nữa đi, ta không chịu nổi nữa...

Tiểu Vũ nhìn nụ hoa hồng hồng của nàng, liếm mép thòm thềm, hần cảm thấy cổ họng khô khốc, không nhớ ra được gì ngoài ý nghĩ: ” Ăn nó, phải ăn nó..”

Vậy là não chưa kịp thích nghi với kích thích quá lớn ấy, môi chàng đã chạm vào nụ hoa của nàng, hần run rẩy, nàng cũng giật bắn người, ưỡn lưng lên cố để lưỡi chàng chạm vào từng tác từng tác da thịt của nàng. Ai ngờ đầu nàng càng cử động, tiểu đệ đệ của chàng lại càng chà cò thẳng đứng, Tiểu Vũ xẹt qua ý nghĩ luân thường đạo lý, nhưng giọng nói ngân nga của công chúa đã kéo chàng trở lại cuộc chiến còn dài phía trước. Vậy là môi của ai đó đã hành động trước cả suy nghĩ, hần mút chặt lấy nụ hoa kia, nhay nhay nhay... ngọt ngào, ngọt ngào đến chết mất thôi. ” Có phải nàng sinh ra để hành hạ mình không nhỉ?” Chàng tự hỏi bản thân nhưng chẳng khi nào có câu trả lời như ý. Thực ra, chính bản thân chàng phải đã biết rồi, nhưng sao vẫn ngu ngơ chưa hiểu vậy? (Mình Minh ở bên cạnh nguyệt dài nói leo: ” Bởi vì Gia Vũ của ta rất ngốc...” ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biển Thái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7-2: Ngoại truyện: muối thấy kỳ lạ lắm

Sau khi trải qua các buổi đào tạo của Minh Minh, Thu Nhi và Băng Nhi đều cảm thấy bản thân trở nên lạ lẫm, trở về phòng đều bồn chồn không ngủ được. Sự tình xảy ra trong ngày khiến hai nàng bối ngỡ chưa tiếp thu hết. Ở bên công chúa bao nhiêu lâu như vậy, cũng ít nhiều biết được suy nghĩ của công chúa, nhưng có lẽ đó mới chỉ là bề nổi cho đến ngày hôm đó.

Khác với các cung nữ khác phải ăn ở tập trung từ 4-6 người một phòng, các nàng theo công chúa từ bé do vậy được đặc cách 2 người một phòng sát vách, tiện thể chăm sóc, hầu hạ công chúa. Hai chiếc giường đặt song song, ngăn cách bởi một tấm màn mỏng. Thu Nhi đã 14 tuổi, 2 bánh bao to đã nhô lên có khe rãnh, ngực tròn lẳn, vron cao, 2 nụ hoa lúc nào cũng trong tình trạng muốn xuyên thủng lớp mỏng manh trước ngực. Băng Nhi cũng vậy, 15 tuổi, cái tuổi muôn hoa khoe sắc, ngực nàng chỉ sợ còn to hơn Thu Nhi mấy lần, bước đi lúc nào cũng muốn dòn về phía trước vì quá nặng, nhưng ngược lại với Thu Nhi, 2 nụ hoa của nàng lúc nào cũng chum chím, chìm hẳn ở dưới, chỉ khi có sự kích thích quá mạnh mới chịu ngoi lên.

Tắm rửa sạch sẽ xong xuôi, 2 người nằm trên giường trần trọc, xoay qua xoay lại, tiếng giường kêu cọt két. Thu Nhi thì thầm:

- Băng Nhi, tỷ ngủ chưa?
- Tỷ chưa, còn muối?
- Muối không ngủ được.

Thu Nhi thấy bản thân thật kỳ lạ, người dù mới tắm nhưng vẫn nóng ran lên, tay nàng đặt vào hạt đậu vẫn sưng đỏ từ chiều, cảm giác nó thật nhạy cảm, mới chạm vào mà nàng đã buột miệng khe khẽ: ” A...”

Băng Nhi thấy vậy, quan tâm hỏi:

- Muối sao thế?
- Muối, muối không sao...

Tiếng rên của Thu Nhi làm Băng Nhi nóng ruột, nàng cảm thấy chỉ tắm thôi cũng chưa đủ, những hình ảnh cọ sát hạt đậu của Thu Nhi vào đây, dịch thủy chảy leng lảng kéo dài theo từng bước, dây dưa vương vãi thành từng dây nhỏ trong suốt, nàng thấy ruột mình cuộn lên những tín hiệu không tốt, có chút ngứa ngáy ở hạt đậu. Băng Nhi chạm tay xuống hạt đậu của mình, bất ngờ vì đã ướt sũng, hạt đậu bé xíu, ngón tay của nàng trượt dần từ trên xuống sâu bên dưới. Ngón tay nàng chạm đến đầu, người nàng co giật lên đến đấy, nàng nén lại những tiếng rên rỉ của mình, ngừng lại, hỏi nhỏ:

- Thu Nhi, tỷ có thể cầm tay muối không?

Nàng chia bàn tay qua bức màn mỏng, nắm lấy tay Thu Nhi ở đó, Thu Nhi cất giọng nhỏ xịu:

- Muối, muối thấy lạ lắm...

Giọng nàng run rẩy, giống như ai đó cảm cộng lông gát qua gát lại trước tim Băng Nhi, nàng nắm chặt tay Thu Nhi hơn:

- Muối thấy sao?

Giọng Băng Nhi có như có mị hoặc khiến Thu Nhi không cưỡng lại được, bàn tay bầu chặt lấy tay Băng Nhi:

- Người muối cứ nóng lên ấy, cả chỗ đó, chỗ đó nữa... kỳ lạ lắm.

Vừa nói nàng vừa dùng tay còn lại vân vê hạt đậu đang sưng dần lên khi được bàn tay Băng Nhi chạm vào.

– Kỳ lạ như thế nào?

Băng Nhi vừa cầm tay nàng vừa vờ về những vòng tròn nhỏ trên đó, ở trong chần, chân nàng dựng lên, tay còn lại đặt ở chỗ bí hiểm, vuốt lên lại vuốt xuống, nửa chờ mong Thu Nhi tiếp tục nói:

– Nó cứ ngứa ngứa, cứ muốn được chạm vào...

– Vậy muội có chạm vào nó không?

Giọng Băng Nhi như có ma lực thì thầm khó hiểu, dẫn dắt Thu Nhi:

– Muội, muội đang chạm tay vào nó.. Tỷ thì sao? Tỷ có như vậy không?

– Tỷ đang nhớ đến lúc buổi chiều của muội, khi muội trượt trên dây, a...

– Tỷ tỷ xấu..

Nàng xấu hổ, giọng ngượng ngịu, nhớ đến hình ảnh đáng xấu hổ ấy, rồi lại quay sang cười:

– Muội cũng nhớ hôm trước tỷ tỷ đã hét to như thế nào...

– Aaaa, ai cho muội nhắc đến... – Nhớ đến hình ảnh đáng xấu hổ của bản thân, nàng chỉ muốn che mặt lại...

– Haha, tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng xấu hổ à...

Thu Nhi vui sướng, hôm đó giữ lấy Băng Nhi thật vất vả, lại chứng kiến nàng ấy run rẩy lại lảng dịch thủy, nàng thấy run rẩy cả chân tay, lúc về thay đồ thì tiết khó đã ướt nhẹp. Nghĩ lại lúc đó, nàng thấy phấn khích đến lạ. Giọng Băng Nhi thì thầm:

– Cứ cười ta đi, muội thì có khá hơn là bao, kẹp chân đi dọc theo sợi dây vừa đi vừa hét, ài...

Thu Nhi xấu hổ, hét to:

– Tỷ, tỷ đừng nhắc nữa..

Nàng lại thấy run rẩy toàn thân, chạm nhẹ ngón tay vào đó, Băng Nhi hờn hển nói:

– Tỷ đang đặt tay ở đó...

– Muội cũng vậy... Tỷ cũng muốn... phải không?

– Ừm...mmm, muội xoay tròn đi, chạm vào nó đi...

– Muội đang xoay đây... aaaa...

Hai nàng vẫn nắm chặt tay nhau, tay còn lại đều đặt vào đó, xoay tròn, ngoáy tí lên, hàng tràng những âm điệu rên rỉ thì nhau tuôn ra:

– Muội, muội không chịu nổi nữa...aaa...

– Tỷ cũng vậy, aaaa...

– Nữa đi, mạnh lên, aaa... nhanh nữa lên...aaa...

Hai nàng bấm chặt ngón tay vào nhau, giường rung kẽo kẹt, kẽo kẹt, lên đến đỉnh, cả hai cùng rung lên bần bật, dâm thủy ướt đầm một mảng dưới mông (hahaaaa, lớn rồi còn dầm dãi...), quay sang nhìn nhau, cả hai cùng cười, Thu Nhi vùi mặt vào trong chần:

– Aaaa, xấu hổ quá...

– Haha

Băng Nhi chỉ biết dở khóc dở cười, còn ai thấy kỳ lạ ở trong chần nữa không?

('●●) (^ ^)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-1: Thăm nhà (1)

Định kỳ hàng năm, Gia Vũ sẽ có một vài thời điểm về thăm phụ mẫu. Mọi năm Minh Minh còn bé nên chàng để công chúa ở lại với các cung nữ và vội vã trở lại trong ngày, năm nay thì khác, Minh Minh dùng dằng đòi về thăm nhà chàng bằng được. Vậy là bánh mất sáng hôm sau, canh 2 nàng đã tỉnh như sáo, lục đục bỏ dây tự mặc trang phục tử tế kín cổng cao tường nhất của nàng, khổ nỗi chẳng bao giờ tự mặc cả, nàng quán mãi không biết thắt yếm, cũng chẳng biết thắt đai lưng, thành ra khi Băng Nhi và Thu Nhi tiến vào thì đã thấy nàng tự quán bản thân thành một đồng búi nhùi trên giường, hớn hơ khoe chiến tích:

– Băng Nhi, Thu Nhi nhìn nè, ta mặc có đúng không?

Hai nàng tiến vào mặt đần thối, nước mắt lưng tròng trước tiến hoá vượt bậc của công chúa, từ sinh vật chỉ biết ăn ngủ chơi phá hoại, giờ đã bước lên level biết quần, cả hai xúc động:

– Công chúa, cuối cùng người đã...

– Biết rồi biết rồi, ta biết ta giỏi rồi, giờ phải làm thế nào?

Thu Nhi nén giọng cười, nhanh nhẹn tung hết quần áo nàng lên mặc lại từ đầu, Băng Nhi thì tiến ra ngoài lấy chậu rửa mặt. Khi mọi việc xong xuôi cũng là lúc Gia Vũ tiến vào:

– Công chúa, xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Minh Minh nhảy phắt xuống giường, lon ton chạy ra phía trước con ngựa, con tuấn mã khinh khinh nhìn nàng, Tiểu Vũ bước đến, ôm nàng vào trong xe, xe ngựa này được đặc chế riêng cho công chúa, khoang trong rất to, trải được một tấm thảm lông cừu để nàng nghỉ ngơi, ngoài ra còn có một tấm lụa trong ngăn cách với khoang ngoài, với bàn trà nho nhỏ, các loại điểm tâm và trà mà nàng thích. Thu Nhi cùng Băng Nhi lần này ở lại trông phủ, do vậy mọi việc đều do Gia Vũ một tay dàn xếp. Hắn bế nàng lên, ôm nàng nhẹ nhàng đặt vào khoang nhỏ, tên phu xe trẻ măng thấy cả 2 đã yên vị, nhẹ nhàng đánh ngựa rồi đi.

Do là lần đầu tiên được về thăm nhà Gia Vũ, Minh Minh rất hào hứng, trên đường lú lo luôn miệng, tuy nhiên do thức dậy sớm quá, nàng nói được một lúc bắt đầu có triệu chứng gà gât, vậy là thoáng cái đã im lìm chìm vào giấc ngủ, cái môi xinh chu lên, có vẻ trong mơ vẫn đang mải mê nói, Gia Vũ nhìn nàng, vừa cười vừa lắc đầu: “Công chúa, khi nào người mới hết hành hạ ta đây?”. Chàng nhẹ nhàng ôm nàng lên, đặt nhẹ đầu nàng lên gối lụa, đắp lên mình nàng tấm chăn mỏng rồi ngẩn ngơ nhìn nàng. 14 năm, vậy là đã 12 năm chàng theo công chúa, thời gian đủ dài để nàng bám dính lấy chàng không rời. Không biết đã bao lâu rồi chàng không còn cảm giác nhớ nhà như lúc mới vào cung nữa, công chúa chiếm hết thời gian của chàng, đem chàng đến một cuộc sống khác hẳn, theo đúng kế hoạch gã chàng đi của mẫu thân, năm vừa rồi bận rộn chàng cũng không về thăm nhà được, không biết mẫu hậu với phụ thân có khỏe không, muội muội có lớn không... Trang viên nhà chàng nằm ở ngoại thành, đất đai màu mỡ rộng lớn, nhà chàng lại đầy đủ các cửa hiệu trong kinh thành buôn bán, nói chung nếu không tiến cung thì chàng cũng là công tử nổi tiếng của kinh thành, vậy mà run rủi thế nào, chàng lại bị phụ mẫu lập mưu bán vào cung mưu cầu danh lợi. Hài, âu cũng là số trời...

Đường phố khá đông đúc nhưng được cái giao thông thuận lợi nên khoảng một canh giờ đã về đến nhà chàng, công chúa vẫn đang ngủ tít, chàng không nỡ gọi nàng dậy, vậy là Gia Vũ bế nàng lên, bước xuống xe ngựa. Trước cửa, phụ mẫu cùng tổ ngoại, các tí muội đã chờ sẵn, chàng cúi đầu:

– Con đã về.

Muội muội ríu rít ào vào lòng chàng:

– Huynh!

Chàng né, thì thầm:

– lúc khác, huynh đang ôm công chúa!

Mẫu thân bước đến, lấy khăn chấm nước mắt:

– Cuối cùng cũng chịu về, xem cha con kia, ông ấy đợi con bạc cả đầu!

Lão gia vỗ vai chàng:

– Về là tốt rồi, vào nhà đã, đứng cá ở ngoài làm gì! Đưa công chúa vào nghỉ ngơi đi.

Chàng vâng dạ, ôm công chúa bước nhanh về phòng dành cho khách mà gia đình đã chuẩn bị sẵn, cẩn thận đắp chăn cho nàng, rồi mới bước ra ngoài, muội muội lập loá thò ngoài cửa:

– Đại ca...!

Gia Vũ bẹo má Tiểu Nghi:

– Nhóc con, một năm không gặp đã lớn bằng này rồi, nhớ huynh không?

Tiểu Nghi 11 tuổi, là muội muội ruột của chàng, nhìn ngoài thì phụ thân nàng oai như hùm hổ, nhưng thực chất ở nhà mẫu thân là chủ sự mọi việc, do vậy cha Tiểu Vũ đầu dấm lẳng nhăng cười thê thiếp, chiếu theo tính cách của mẫu thân chàng thì nếu lão gia có dấm lẳng phéng ở đâu mà mẹ chàng biết được, thì cứ biết điều mà giao nộp hung khí, chắt chém thành trăm nghìn mảnh, có lần chi liếc mắt đưa tình với Át Giáp qua đường mà về nhà còn bị đánh bầm dập, một tháng không dám lộ mặt ra ngoài giao thương. Đã vậy tổ mẫu, muội muội, các di đều âm ỉ tung hô bên ngoài:

– Đại tì, đánh đi, chém đi!!!

– Tì tì, đánh mạnh nữa lên, quốc có quốc pháp, gia có gia pháp.

– Con đánh chết nó cho ta, tội họa đâu ta chịu!

Gia Vũ cùng Tiểu Nghi một bên đứng xem kịch vui, nhón tí thức ăn, vỗ tay khen ngợi. Ai đó bị đánh thì co quắp ôm bấu vật, quỳ xuống ôm chân mẹ chàng:

– Ta sai rồi, sau này sẽ không thể nữa! Nàng đừng đánh nữa! Huhu

– Chàng mà cũng biết sai cơ à, người đâu, lột đồ hần ra, treo lên xà ngang trong phòng cho ta.

Vậy là sau khi ăn đủ đập, phụ thân chàng bị lột sạch còn mỗi tiết khô, treo ngược ngoe nguẩy lên xà nhà, thấy hết trò vui, mọi người ai nấy về phòng. 3 ngày sau mới thấy cha chàng được thả xuống, nằm phủ phục luôn tại chỗ không đứng dậy được. Từ đó, đừng hỏi tại sao cha lại nghe lời mẹ đến vậy, Gia Vũ cũng bị tiêm nhiễm tư tưởng mẫu hệ, quyết tâm kế thừa tổ nghiệp, tìm kiếm ứng cử viên con dâu tương lai cho mẫu thân. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, chả phải tìm đâu xa chàng lại lọt bẫy cáo già Minh Minh.

Chào hỏi gia đình một lúc thì có thị nữ vào bẩm báo công chúa đã tỉnh đang tìm chàng, Gia Vũ bật dậy đến bên giường, nhóc con của chàng đã tỉnh, tay nhỏ đang dụi mắt, chàng lấy khăn lau mặt cho nàng, cùng lúc Tiểu Nghi bước vào hôn hờ, do 2 người cùng tầm tuổi, Gia Vũ cũng giới thiệu để công chúa có bạn chơi cùng:

– Công chúa, đây là Tiểu Nghi, muội muội của thần.

Nàng ngẩng lên, đôi mắt còn mờ mịt vì mới tỉnh ngủ, thấy nụ cười tươi rói của Nghi Nghi, nhoén miệng cười:

– Tiểu Nghi, vào đây với ta, vậy là mặc kệ Gia Vũ ngồi đó, hai nàng bắt đầu kể đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

Đến giờ cơm, cả hai nắm tay nhau ra đại sảnh, cả nhà Gia Vũ đang ngồi đó tiếp đón, chỗ nàng ngồi là vị trí chủ xị, nàng cũng được giáo dục tốt, rất biết điều thưa gửi phụ lão trong nhà, ai nấy đều hài lòng, Tiểu Nghi thì tíu tít bên cạnh nhìn Gia Vũ chăm sóc cho nàng, mọi khi là cơm phải đưa tận miệng nàng mới chịu ăn, trước mặt người ngoài, Minh Minh ngoan ngoãn tự ăn từng miếng nhẹ nhàng, bắt Gia Vũ ngồi xuống ăn bữa cơm đoàn viên với gia đình, thật là cảm động hết sức.

Xong xuôi ai về phòng người nấy, mọi người đều mặc định Minh Minh đi đường xa mệt mỏi nên giục nàng về nghỉ ngơi, ai ngờ đâu ai đó đã ngu công mông cả đoạn đường dài, lúc đó bận rộn nắm tay Tiểu Nghi nhảy chân sáo về phòng tắm uyên ương.

Thị nữ mang đến một cái bồn tắm to dùng đủ sức cho hai nàng vùng vẫy, thử nước ấm, trái hoa tươi cũng như nhỏ vài giọt tinh dầu vào bồn, Minh Minh cùng Tiểu Nghi tung hết thấy xiêm y, nhảy vào bồn đùa nghịch. Thanh niên Gia Vũ bị bỏ rơi, chỉ biết đứng bản thân sau bình phong, ngược cũng không được, tiến vào cũng chẳng xong, chỉ biết mặt nghệt bị cho ra rìa bởi chính tiểu muội nhà mình.

Đùa nghịch chán chê rồi, Tiểu Nghi dăm chiêu hỏi:

– Công chúa, tại sao của tỷ lại nhô lên như vậy, của muội lại phẳng lì.

– Tỷ cũng không biết nữa. – Nàng thật thà đáp. – Nhưng của Thu Nhi với Băng Nhi to lắm, như quả bưởi luôn. – Nàng vừa nói vừa vung tay lên áng chừng.

– Oa... – Tiểu Nghi ôm hai tay vào mặt – Nếu thế thì nặng lắm nhỉ, không biết có bị tức ngực không nhỉ?

– Tỷ cũng không biết nữa, của mẫu hậu cũng toooo, nhưng phụ hoàng thích lắm.

– Phụ thân của muội cũng vậy, suốt ngày chỉ thích nhìn chăm chăm vào chỗ đó của mẫu thân thôi.

– Nam nhân ai cũng thích ngực to à? – Minh Minh bĩu môi nghĩ thầm: ” Không biết Gia Vũ thích thế nào nhỉ?”

Thanh niên nào đó hóng hót bên ngoài, độ dày của da mặt đã được trát thêm vài tầng tường thành, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà soi kiến, nghĩ ngợi miên man về hai cái bánh bao trước ngực Minh Minh, aiii, chạm vào nó thật mềm mại, mà lại nằm gọn trong tay chàng, nhìn thấy nó là muốn cắn cắn nhay nhay, muốn được xoa bóp nó mãi thôi... Tiểu Vũ lắc đầu mấy cái, lấy tay gạt đi những ý nghĩ đen tối bay đầy trên đầu...

Tiếng Tiểu Nghi vang lên thỏ thẻ:

– Tỷ à, muội có thể chạm vào nó không?

Công chúa đã quen với việc có người khác hầu hạ tắm rửa, mọi khi cũng là Gia Vũ kỳ cọ nên cũng chẳng để tâm lắm, mỉm cười gật đầu, ai đó ở bên ngoài bứt rứt, muốn đập đổ bình phong bay vào nhấc nàng tránh xa con sói nhỏ kia, ai cũng không được, chỉ mình chàng được chạm vào nàng.

Trong khi Tiểu Vũ bồn chồn ở bên ngoài, trong bồn tắm Tiểu Nghi đã run run chạm một ngón tay vào hạt đậu của công chúa rồi rút lại, nàng chạm thêm cái nữa rồi rút lại, công chúa cười khúc khích, lần thứ ba bạo dạn hơn, nàng đưa cả bàn tay úp lên khuôn ngực của công chúa, bóp nhẹ, vân vân, “Mềm mềm thật thích” – Tiểu Nghi nghĩ thầm.

Nhưng ngồi đối diện thì rất vướng tay, ánh mắt công chúa là lướt lim dim, nàng xoay lưng công chúa về phía mình, vuron móng vuốt ra đằng trước, ôm lấy cả 2 cái bánh bao nhỏ nhỏ của Minh Minh.

– Aa..

Công chúa khẽ ngân lên, Tiểu Nghi thấy lạ lùng trong lòng, khuôn mặt đỏ ửng phấn khích, tiếp tục xoa bóp 2 vật tròn nhỏ trước ngực Minh Minh:

– Aaa, đừng bóp mạnh như vậy...

Mặt Minh Minh phấp phồng, cảm giác Gia Vũ đứng ngoài khiến nàng thật cao hứng, chàng có nghe được những âm thanh ám muội này không? Nàng tự hỏi lòng mình. Tiểu Nghi tiếp tục nhào nặn từ phía sau, khẽ áp sát vào người nàng, cọ cọ hát đậu vào phía lưng nàng, nàng bắt đầu thấy nóng bừng trong người, tay vuron ra phía sau, chạm vào hoa huyệt của Tiểu Nghi, nàng ấy ướt sũng, khẽ ngân lên những tiếng mơ hồ:

– Aaa...

Thanh niên Gia Vũ nào đấy chuẩn bị không chịu nổi, ngón tay bẻ răng rắc. Minh Minh cười hăng hắc đứng dậy, nàng bước ra khỏi bồn, vẫy Tiểu Nghi đi theo tiến về nhuyển tháp, nàng k nằm xuống, mà ngồi trên thảm lông cáo, dang rộng chân ra ở đó, Tiểu Nghi ngồi quỳ xuống đó, nhìn chăm chăm vào hoa huyệt đỏ hồng, vương vãi những sợi tơ mảnh ở đó. Nàng cảm thấy bản thân thật lạ, hạ thân cũng có chất nhờn chảy ra mà nàng chưa từng gặp phải, nhưng nhìn thấy nơi đó của Minh Minh, Tiểu Nghi đưa lưỡi liếm quanh miệng thèm thuồng.

Minh Minh ngồi đó, không nói gì, ánh mắt là lướt nhìn nàng như mời gọi, Tiểu Nghi vô đến, đưa lưỡi chạm vào nụ hoa, nàng vạch sâu khe suối ra, muốn liếm sạch những giọt sương vương vãi trên mình công chúa...

– Aaa... aaa sâu nữa... đứng rồi, chỗ đó...

Giọng công chúa vang lên ngân nga như đập từng hồi từng hồi vào tâm trí Gia Vũ, hần xống vào, lấy khăn sạch trùm lấy người nàng, phi thân về phòng ngủ...

(Note: Gia Vũ ghen đó haha..., muốn biết hồi sau thế nào, nịnh mình đi thì mình mới có hứng viết, hehee)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-2: Thăm nhà (2)

Note: Tranh thủ đi làm về sớm sớm cho các nàng một tí, ta cũng không muốn chậm trễ đâu! Huhu. Chương này xôi thịt đủ cả, đừng trách ta không quan tâm các nàng nữa...!!!

Đặt nàng lên giường cẩn thận, thanh niên nào đó phi thân chạy mất. Minh Minh ló đầu ra khỏi khăn, tức giận:

– Tiểu Vũ!

Gia Vũ im hơi lặng tiếng ản thân, không dám hé môi lần nào. Minh Minh đã bắt đầu thái độ:

– Gia Vũ!

Giọng nàng không còn mềm mỏng nữa, Gia Vũ thấy run sợ trong lòng, mọi khi nàng chỉ làm nũng với chàng thôi, lúc nghiêm giọng như thế này quả thực là có chuyện, chân trái thì nhón nhón muốn phi ra, chân phải thì ngấp ngừng với bọn bề suy nghĩ, chàng ngẩng mặt lên trời, tưởng tượng cảnh cảm bông cúc đại: Ra, không ra, ra, không ra, ra....Aaaaa, nàng bức chàng chết mất thôi.

– Người không ra đúng không?

Lúc này giọng nàng đã tăng cao âm độ, không còn nhún nhường điều chỉnh âm thanh nữa, Gia Vũ sợ sệt lo lắng, trong đầu vang lên hồi chuông cảnh báo, thôi thì ra cũng chết mà không ra cũng chết, chẳng đau khổ lê bước ra quỳ phục xuống cạnh giường nàng.

Minh Minh nhìn chàng chăm chăm, không nói gì. Im lặng kéo dài, Gia Vũ không dám ngẩng đầu lên, nhất định, nhất định là Minh Minh đang rất giận. Trải qua một nén hương chàng cũng không thấy nàng nói gì, đành rón rén hé mắt nhìn lên, công chúa của chàng ở đó, nước mắt rơi tí tách như châu, tim Tiểu Vũ tan nát, hấn bấn loạn không biết làm gì:

– Thần sai rồi, thần không nên làm thế, thần không nên khiến người không vui.

Minh Minh mím môi thật chặt, má phính lên đỏ hồng, lệ như những hạt châu sa, rèm mi cong veo lúc cười giờ ướt lệ, Gia Vũ lúng túng:

– Người, người đừng khóc nữa...

Chàng bật dậy, tiến về phía công chúa, ôm lấy cục bông gòn là nàng đỡ dành, công chúa của chàng, thế giới của chàng rơi lệ, chàng làm sao có thể bình tĩnh được. Nàng lại hiểu chuyện, không muốn âm ỉ gào thét to chuyện, chỉ âm ức khóc, chàng sai rồi.

– Công chúa của ta, đừng khóc nữa, ta sẽ nghe lời nàng.

Nàng vẫn lặng thinh không nói, Gia Vũ xoa lưng cho nàng, nàng cũng không thềm đoái hoài. “Bị giận thật rồi.” Chàng muốn hét lên những tiếng bi thống trong lòng. Thanh niên nào đó khiến Minh Minh khóc rồi, nên xử thế nào hả cả nhà? Lãng trí? Mối tình? Tứ mã phanh thây? Xèo! Xèo! Xèo!

Các nàng bình tĩnh, xèo thì sau này Minh Minh lấy gì dùng? Hãy nghĩ đến tương lai con em sau này mà sử dụng biện pháp khác ít đau đớn hơn, thiết thực hơn. Comment vote về các biện pháp tử hình không thấy máu vui lòng viết dưới mỗi chap của truyện hoặc inbox, tác giả đang cân ý tưởng để xoắn xít.

– Công chúa...

Chàng cất giọng khàn khàn bất lực, khóc chán rồi, Minh Minh chán ghét cắn một cái thật mạnh vào vai chàng cho bỏ ghét, bỏ ghét, bỏ ghét.

– Aaa, đau đó...

– Ai bảo chàng hư.

– Thần không hư mà...!

– Người còn chối, người bắt nạt ta, đầu gối với ta, không quan tâm ta, không thương ta...(lược bỏ ba nghìn chữ...) giờ người còn nói người không hư? Huhu

Minh Minh vừa nín được một hơi lại chuẩn bị giờ giọng mè neho khóc, chả hiểu mới quay về nhà chàng có một bữa mà học được cái tính ăn vạ của mẫu thân chàng, nhưng mà, quả thật chàng không thể kìm chế được, sao nàng lại đáng yêu như vậy...Chàng thom lên trán ai đó đang gào thét, thì thầm:

– Thần biết sai rồi, thần chỉ là của người thôi! Nhưng mà...

Minh Minh sướt ron trong lòng, nhưng giọng điệu vẫn phải cứng:

– Nhưng mà sao?

– Người ta không thích... con nhóc đó dám chạm vào nàng...

Minh Minh bắt đầu cười thầm trong lòng, nhưng vẫn phải tỏ ra nguy hiểm:

– Chạm vào thì sao? Chàng ghen à?

Gia Vũ mặt đỏ bừng. Chàng ghen sao? Tại sao lại ghen? Chàng cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa. Chỉ là chàng không muốn một ai chạm vào nàng hết, nàng chỉ là của Gia Vũ thôi. Chàng không đáp, gục mặt vào hõm vai nàng, mặt nóng rần rần, tiểu đệ đệ nhà ai đó đã gõ cửa....aaaaa, tại sao lúc thế này mà tiểu đệ đệ lại bùng tình cơ chứ? Minh Minh cảm thấy vật gì đó cứng cứng đâm vào tung tức phía dưới bụng, bắt đầu nói những lời ám muội:

– Tiểu Vũ, chàng chỉ là của ta thôi, đúng không?

Tay nàng vươn ra, quàng lên cổ ai đó đang vật lộn kim nén, Gia Vũ thấy nàng cử động, hô hấp lại dồn dập hơn, khi nàng vươn tay ra chạm vào người hấn, hấn cả thấy có thể bùng cháy được...Chàng ghi chặt nàng vào người, môi lướt qua tai nàng, cất giọng như muỗi kêu:

– Vâng...

Minh Minh được voi đòi Hai Bà Trưng, khế cắn cắn vào tai Tiểu Vũ, chàng giật bản mình, cảm giác tiểu đệ đệ dừng mảnh kêu gào ở hạ thân, Minh Minh vừa thom rất nhẹ vào tai, vừa thầm thì:

– Ta muốn...

Minh Minh đẩy Gia Vũ ra, khẩn long tuột xuống phía dưới lộ ra thân hình mơn mớn của nàng. Nàng muốn gì cơ chứ? Trời mới biết được, nhưng chàng biết chàng muốn gì. (Máu mũi ai đó phụt thành sông, đề nghị các nàng chuẩn bị sẵn khăn giấy lau bàn phím và màn hình, không nên để nước dãi ướt sạch cả keyboard như vậy!!!). Minh Minh đẩy chàng nằm xuống, Gia Vũ thấy nàng trèo qua người chàng, ngồi lên trước ngực chàng. Hai cái bánh bao nhỏ nhỏ lúng liếng cứ như trên ngời trước mắt Gia Vũ, hắn đưa tay vuốt ve, rồi ngẩng đầu lên ngoạm lấy, “Nha đầu thối Tiểu Nghi, hãy đợi đây, dám sơ mủi Minh Minh của chàng!!!”. Chàng ăn rất ngon lành, phía trên Minh Minh gần như đề lên đệ đệ anh dũng của chàng, mỗi cử động của chàng đều khiến Minh Minh trượt lên trượt xuống, Gia Vũ cảm thấy thuyết mị dân của Minh Minh đã đạt được một level mới, chàng đã chìm sâu rồi, thực sự chìm sâu rồi.

Nàng cảm thấy Gia Vũ nhất định giấu nàng đặt một cái gì đó rất cứng ở dưới, nó vừa trơn tròn vừa dài, nàng cứ trượt lên trượt xuống ở vật thể đó, cứng cứng khó chịu, nhưng lâu dần lại cũng hơi thích thích, cảm giác này thật lạ, Minh Minh thấy người mình nóng bừng, nhất định là có thể đi lược khoai được rồi (mùa đông ăn khoai lang nướng, thật là thi vị quá đi...)

– Gọi tên ta...

– Công chúa...

– Gọi Minh Minh. Lúc chỉ có 2 người thì gọi tên ta...

– Minh...Minh Minh...

– aaaaaaaa...

Lời chàng khiến Minh Minh cảm thấy mình đang trôi trên mây, Tiểu Vũ nhất định cũng đang bị kích thích, lại nhớ đến lời khẳng định của chàng lúc trước, tâm trạng nàng phấn khích hẳn lên, nàng đẩy Tiểu Vũ xuống giường, tiến dần cơ thể nàng lên phía trước. Do tập võ từ bé, cơ thể của Tiểu Vũ săn chắc tuyệt đẹp, cơ ngực nhô cao, Minh Minh nhìn thất thần vào đó: “Sao của Gia Vũ lại to hơn của mình?” Minh Minh nghĩ thầm, nhìn 2 nụ hoa của Tiểu Vũ một cách căm ghét, ai đó nào biết lý do mình bị thủ hân, vẫn chăm chăm nhìn vào từng hành động của nàng, mỗi lần nàng tiến tới, hạ thể chàng lại giật thót lên, chàng ảo não vì trên bảo dưới không nghe.

Minh Minh bỏ qua cơ ngực của chàng, trực tiếp lướt cơ thể về phía trước, ai biết được khi lướt qua chỗ gồ ghề của cơ bắp kia lại kích thích đến vậy, nàng cọ đi cọ lại hoa huyết ở đó, dịch thủy trơn trượt càng ngày càng nhiều, hạt đậu của nàng có xu hướng sưng đỏ lên, Gia Vũ nằm ngửa trên giường, vị trí này chàng nhìn rõ ràng hạ thân công chúa, đỏ hồng, tuyệt đẹp, lấp lánh ướt đẫm.

Minh Minh không chịu được nữa, ngực chàng không đủ, nàng tiến dần lên phía trước. Tiến lên đến đâu, Gia Vũ dõi theo đến đấy, khi đến gần miệng chàng, nàng đứng dậy, bước lên đứng đến miệng chàng, quỳ xuống, Gia Vũ vươn lưỡi lên cao lên cao, chạm vào hạt đậu của nàng. Mềm mại, đỏ hồng, mùi dịch thủy bay tán loạn kích thích chàng khủng khiếp. Không thể kiềm chế nổi nữa, chàng ôm lấy eo mỏng nàng, dán miệng vào đó, vừa mút vừa day... Aaaa, lần đầu tiên nàng làm ở tư thế này, lưỡi Gia Vũ vào rất sâu, khua tán loạn bên trong, Minh Minh cảm thấy như là chàng đang làm đảo lộn cả bụng dưới của nàng. Mông nàng tự động theo nhịp, nhấp lên nhấp xuống, nàng muốn sâu hơn nữa, hơn nữa, muốn lưỡi của chàng ở nguyên ở đó, vì nàng. Nàng uốn lưng ra sau, đẩy hoa huyết của nàng sâu hơn nữa, sâu hơn nữa. Thiên trường địa cửu gì chứ, hiện tại có Gia Vũ là ổn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thiên đăng

Note: Chương mới up dần, các nàng hóng từ từ nhé :(. Chương này thật thà đủ cả, toàn sườn xào chua ngọt nhá, há há...

P/s: Hề nhô các nàng, bây giờ là 3:54 phút buổi sáng, và ta mới hoàn thành xong chương này cho các nàng, nhảy vào hôn hít ta ngay đi, haha...

Quá giờ ngộ thiện ngày hôm sau, Minh Minh mới lồm ngồm bò dậy, phụ mẫu Gia Vũ thì vẫn nghĩ công chúa đi đường xa mệt nhọc nên thân thể chưa khỏe, để yên cho nàng ngủ, lúc Gia Vũ trở vào mang theo đồ ăn, nàng vì mùi thức ăn mà choáng tỉnh. Tiểu Vũ đặt hộp cơm ngăn ngăn trên bàn, mang chậu rửa mặt vào sửa sang mặt mũi cho công chúa, giúp nàng thay đổi xiêm y để cử động rồi mới đưa nàng đến bên bàn. Mũi Minh Minh hếch lên, nhìn từng tầng từng tầng hộp cơm được tháo rời ra đủ món xào, mặn, ngọt, điểm tâm... Gia Vũ xới một tô cơm nhỏ, múc một bát canh gân nhĩ gà nóng hổi, bón cho nàng từng thìa, nàng tròn mắt thèm thuồng nhìn về đĩa sườn xào chua ngọt, từng miếng từng miếng lăn tròn trước mắt, nước dãi thòm thòm chỉ tay sang phía đó:

– Ta muốn ăn sườn!

Gia Vũ nào có chịu:

– Nàng mới ngủ dậy, uống chút canh cho ấm bụng, dễ tiêu hóa đã.

Minh Minh dần đổi:

– Không, thịt cơ...

– Ngoan, uống hết bát canh này rồi mới được ăn thịt.

Công chúa của ai đó mè nheo::

– Không muốn, ta muốn thịt cơ...

Tiểu Vũ ngồi xuống, ẵm tiểu công chúa ngồi lên đùi mình, khẽ thổi phù phù từng thìa súp:

– Minh Minh ngoan há miệng nào.

Ai đó theo phản xạ há miệng, ngậm lấy thìa súp nuốt cái ực, quay ra lườm Gia Vũ, chàng mặc kệ, tiếp tục bón, ai đó lại tiếp tục mè nheo:

– 1 thìa, nốt 1 thìa thôi...

– Ngoan, há miệng ra.

Đến khi thìa thứ 3 đưa đến miệng, Minh Minh ngúng nguẩy nhất định không chịu ăn nữa, thanh niên nào đó không nói hai lời, trực tiếp mớm bằng miệng cho nàng, không uống mới sợ. Ai đó bị làm cho tức chết, chuẩn bị giọt ngấn giọt dài, ai ngờ Tiểu Vũ đã nhanh hơn, gấp luôn miếng sườn bóng nhẫy nhét vào miệng nàng, nàng tức. Càng ở lâu càng phát hiện ra, thân thủ và kỹ năng đối phó của Gia Vũ càng ngày càng lớn, khiến nàng chưa kịp phát tiết đã phải chịu đựng. Không thể như thế được, ở đây nàng là boss cơ mà. Công chúa nhà ai đó chuẩn bị vùng lên, nào ngờ thanh niên nào đó đã lọc sẵn miếng sườn, đặt lên trên muỗng cơm, quay sang, mỉm cười nhún nhún:

– Nào, Minh Minh ngoan, há miệng ra!

Nàng đang dâng lên cảm hờn, nhìn miếng sườn, nước miếng cái ực, bao nhiêu cục tức chui tọt hết xuống dạ dày. Hài, thế mới nói, không chỉ đàn ông, mà cả phụ nữ, chúng ta nên thu phục bằng dạ dày, dạ dày, dạ dày!!! (Nhấn mạnh đó, nấu ăn ngon đi, ta theo tất, hahaa – Lâm nhằm tự kỷ của mình, các bạn đừng ném đá!!!)

Đang vất vả cho Minh Minh ăn thì con sói nhỏ Tiểu Nghi bành bạch chạy vào, vừa thở hổn hển vừa nói:

– Công chúa, công chúa... có chuyện này... hay lắm...

Minh Minh ngoái đầu lại nhìn, kéo ghế, từ tốn nuốt miếng thịt trong miệng xuống, bảo nàng:

– Bình tĩnh, có gì ngồi xuống từ từ nói.

Con bé vẫy cái đuôi sói vênh ngược cả lên, mặc kệ ai đó lườm nguyền, ngồi xuống giờ móng vuốt ra cầm tay công chúa:

– Hôm nay có thiên đăng đó, tí chúng ta đi nha đi nha đi nha!!!

Nàng nói một thôi một hồi không ngừng, mắt lăm lét nhìn sang Gia Vũ, chỉ sợ công chúa không đồng ý. Ai ngờ đâu, Gia Vũ gạt nàng ra, đưa miếng thịt sườn to vạt vào miệng công chúa, không để nàng quấy nhiễu. Công chúa đón miếng thịt, quay sang nhìn chàng nhỉnh bợ:

– Uời a ững uồn... (Người ta cũng muốn...)

Miếng thịt to mắc nghẹn ở cổ mãi mới xuống được, nàng tròn mắt lườm Tiểu Vũ, hán giả vờ không biết quay đi, nàng tức, giằng tay áo kéo hán, bắt đầu chu mỏ lên:

– Người ta cũng muốn xem thiên đăng...!!!

– Minh Minh ăn nốt miếng này, húp nốt chén canh này nhé.

– Thiên đăng cơ!!

Nàng quay đầu, nhất định không hòa hoãn (ai ya, thanh niên nào đó chiều cho lắm vào, giờ thì không sửa được tính mè nheo của công chúa nhé, há há). Gia Vũ ngẩng mặt nhìn trời, hôm nay chẳng thấy con thạch sùng nào nằm vùng trên đó cả, chàng lại nghĩ đến số phận bi đát của mình, quyết tâm giả vờ mặt lạnh:

– Nàng ăn hết rồi nói chuyện, đang ăn không được bỏ ngang.

– Không chịu đâu!!! Gia Vũ không cho ta đi, ta tự đi.

Nói rồi nàng vùng vằng quay mặt đi, Tiểu Nghi ngồi cạnh cười thầm, ôi đại ca mặt lạnh của tôi lại phải nhún nhường nịnh bợ công chúa, hí hí, tí về kể cho phụ mẫu nghe mới được. Về mặt con sói nhỏ nào đó hơn hờ, ai ngờ bị Tiểu Vũ giận cá chém thớt, quay sang gườm gườm:

– Muội cứ cẩn thận cái miệng, nói linh tinh câu nào thì đừng hòng huynh tha muội đi đâu.

Nói xong quay sang đòi giọng ngay với công chúa:

– Minh Minh ngoan, ta định chiều tối đưa nàng đi xem lễ hội mà, nàng không ngoan thì thôi vậy, chúng ta ở nhà cũng được.

Nói xong chàng giả bộ dọn dẹp bát đĩa, xếp các ngăn thức ăn lại, Minh Minh quay lại, ầm ức:

– Ta ăn, ta ăn, nhưng Tiểu Vũ phải đưa người ta đi chơi cơ!!!

Nói rồi nàng giăng lấy bát súp, húp soạt một miếng, rồi ợ lên một cái rõ to, Tiểu Vũ cười thầm, dọn dẹp các thứ, chỉ để lại cốc nước cam để xiu cho nàng uống, để lại con sói nhỏ chơi với nàng rồi ra ngoài.

Chớp thấy Tiểu Vũ đi xa rồi, Tiểu Nghi mới rón rén sán lại gần nàng, mắt bắn ra toàn trái tim:

– Công chúa, công chúa có biết thiên đàng có những gì không?

Minh Minh chưa tham gia lễ hội dân gian bao giờ, bé đến lớn chỉ ở trong cung với những yến tiệc linh đình, nàng nào biết không khí lễ hội như thế nào, vì vậy háo hức háo hức:

– Có những gì? Có đẹp không, có vui không?

Tiểu Nghi kể với ánh mắt kỳ bí lẫn say mê:

– Đèn treo khắp nơi, rất nhiều sạp hàng, đồ ăn, câu đố, còn được thả đèn nữa, lung linh lắm luôn.

Tưởng tượng ra như thế, Minh Minh cảm thấy lần này về thăm nhà Gia Vũ thật không uống công, sau này nhất định phải bắt hán đưa nàng đi thăm thú thế giới bên ngoài mới được. Tiếp đến, Minh Minh nhò rai ngồi nghe Tiểu Nghi kể những chuyện dân gian, nàng nghe đến say mê, mơ màng đến những thứ mới lạ mà trong cung chẳng tài nào biết được.

Mặt trời chiếu những tia nắng cuối cùng vàng vọt trên khoảng sân trước viện, mọi nhà bắt đầu lên đèn, Gia Vũ hai tay hai quý nhỏ, lang thang đi khắp phố chợ trong kinh thành. Lễ hội này vào rằm tháng tám âm lịch, hằng năm chỉ tổ chức một lần nên vô cùng trọng đại, đèn lồng thấp thành từng dải dọc theo trục đường chính tới khu chợ sầm uất, thương nhân cũng như dân tình ở các vùng khác cũng kéo đến đông đúc để tham gia lễ hội này.

Do vẫn còn sớm nên mọi người vẫn đang rôm rả ở các tửu lâu hoặc các quán trà nhỏ chờ tối hẳn, trên đường phố bày đủ loại hàng quán, bánh ngọt, thịt nướng, đồ ăn vặt. Mắt Minh Minh sáng lên, chỉ đông chỗ này, tây chỗ kia, kéo tay Tiểu Nghi với Gia Vũ chạy tới chạy lui. Chỗ nào nàng cũng sà vào, hóng hót xem có gì, ngửi thấy mùi đồ ăn thì nhất quyết đứng lại không chịu đi, cuối cùng 2 con sói nhỏ mỗi tay một xiên hồ lô nướng, mắt hình tim mới chịu theo tay ai đó ngắm cảnh.

Lần đầu tiên nhìn thấy những thứ này, Minh Minh cảm thấy rất hứng thú, đông người, các bé tầm tuổi Minh Minh và Tiểu Nghi cũng được phụ mẫu dắt đi chơi hoặc kéo nhau thành tốp 3 tốp 5 đứng tại các sạp hàng, nàng thấy có cả sạp nặn tò he, cũng lần lè vào đòi kéo một hình con công bằng được, thấy bên này biểu diễn ảo thuật thì sà vào hóng hót, thấy bên kia bày bán điểm tâm kỳ lạ mà chả bao giờ thấy trong cung điện cũng lao vào oánh chén. Tiểu Nghi như con thoi, cùng nàng bơi hết sạp này đến quán khác.

Trời tối dần. Đường phố lại đông người thêm. Mọi người bắt đầu đổ xô ra đường. Người người đan xen chặt như nêm, Tiểu Vũ sợ lạc mất 2 con sói nhỏ, khur khur vừa chen chỗ vừa ôm thật chặt các nàng tiến đến quảng trường lớn. Quảng trường là một khu đất rộng, thương nhân tập trung ở đây khá nhiều, nhưng mặt hàng chủ yếu không phải đồ ăn như trong chợ mà là đèn trời, đủ các loại kiểu dáng màu sắc độc đáo của các vùng miền tụ họp, thậm chí còn bán kèm cả bút lông để viết lên đèn. Đây cũng chính là nơi thả đèn trời hàng năm.

Không như các vùng khác chủ yếu có lễ hội hoa đăng hàng năm hoặc thủy đăng thả đèn trên sông, hồ, kinh thành của nàng có một lễ hội đặc sắc không nơi nào có là thả đèn trời để mong một mùa bội thu, cầu thi cử đỗ đạt, mong nguyện ước thành sự thực. Lễ hội này có từ rất lâu rồi, tương truyền là đèn trời có thể chạm đến những tầng trời cao, các vị thần linh sẽ đọc được những điều ước của dân chúng, giúp mọi người được như ý nguyện. Công chúa từ nhỏ lớn lên trong nhung lụa nhưng rất nhanh đã thích ứng với những con người dân dã xung quanh, nàng quán quân chủ quán này xem những bức vẽ trên đèn lồng hết sức xinh đẹp, chạy sang chỗ kia chỉ trỏ những đèn giấy đủ màu, đánh vớng chỗ này giải câu đố, lúc sau lại sán chỗ kia xem cách làm đèn.

Hóa ra, để làm được đèn trời có rất nhiều loại nguyên liệu, có nơi để nguyên liệu đơn giản là giấy dó, có nơi kết chắc hơn làm từ vải dù, vải bạt dù loại gì thì cũng được dán với những nan nhỏ bằng tre hoặc nứa xung quanh thành hình trụ tròn, thậm chí xa xỉ hơn thì bằng những thanh thép hoặc chì được uốn thành những vòng tròn, bên trên được dán kín, ở dưới có buộc một lon dài, bên trong có đựng đèn cầy, nến hoặc đèn dầu. Thế là hoàn thiện. Thực ra với tục thả đèn trời như này, thông thường mọi người sẽ dùng đèn tron để viết nguyện ước, chỉ có những nhà giàu chơi ngông mới chọn đèn vẽ hoặc đèn màu để nổi bật.

Minh Minh tự cảm thấy có lẽ mình cũng nên chơi trội một chút, cuối cùng chọn tới chọn lui, nàng lại chọn đèn tron màu, kèm bút lông để viết nguyện vọng. Quay sang, thấy Tiểu Nghi chọn một cái đèn đồ rục, còn Gia Vũ lại chọn y như mình. Tiểu Vũ cẩn thận dắt tay hai bảo bối ra giữa quảng trường lớn, cùng Minh Minh hí húi viết nguyện ước lên đèn, xong rồi châm lửa lên từng chiếc đèn cầy, đợi cho hơi nóng thổi căng lồng đèn, cuối cùng giữ đáy lồng đèn, để nó nướng theo gió, từ từ buông tay. Chàng bé Minh Minh lên, công chúa muốn tự tay thả đèn của mình, Tiểu Nghi cũng kéo kéo ở dưới, ra điều cũng muốn chiều chuộng như vậy. Khi họ thả đèn lồng lên, rất nhiều người quanh đó cũng đồng loạt thả đèn lên trời, mọi người thi nhau hò hét, cười đùa, Minh Minh cảm thán:

– Thật đẹp... Cứ như cả một dải ngân hà.

– Công ch... à tiểu thư, nhìn kia, đèn lồng đỏ của Tiểu Nghi thật là nổi bật.

Tiểu Nghi thích thú reo lên, Cả ba đôi mắt nhìn theo dòng sông thiên đăng trời lừng lờ, khá đông người, 2 bảo bối đều thấp bé không nhìn thấy được, Gia Vũ cúi xuống, ôm Minh Minh đặt lên vai, vươn tay bế theo Tiểu Nghi, cả hai cười khanh khách, bám chặt chàng. Không còn phở xá nhộn nhịp, cung điện lộng lẫy, chỉ có lung linh ảo mộng của ánh sáng đèn trời tuyệt đẹp xung quanh. Cảnh tượng đó, cho đến rất nhiều năm sau này, cả 3 người cũng không thể nào quên.

Mãi đến sau này khi nhớ lại, Minh Minh hỏi chàng viết gì, chàng đỏ mặt không nói, cuối cùng bị hành tãi chán chê mới thì thầm, ngày ấy khi đặt bút, chàng vẫn nghĩ những vọng tưởng của mình xa vời, nhưng ngón tay đã tự động viết chữ ”Minh”. Từ lúc nào chàng đã biết bản thân không thể nào kìm nén được tình cảm với nàng, từ lúc nào nàng đã trở thành một phần không thể thiếu? Tiểu công chúa cười phá lên, cuối cùng rúc vào người chàng sung sướng, thực ra lúc đặt bút, không ngờ lại cùng ý nghĩ như chàng: Vĩnh cùng nguyên vi – Vũ. Chắc chàng chẳng bao giờ biết được, thôi để nàng hạnh phúc một mình được rồi, ai đó đau khổ mãi thì kệ đi, haha.

Chú thích:

Thiên đăng: đèn trời

Vĩnh nguyên cùng vi: Nguyên không bao giờ rời xa...hà hà, chôm ở đâu đó không nhớ...

Mạch cảm xúc của thiên đăng này bắt nguồn từ ảnh bìa, một mẫu nhỏ hoàn toàn trong sáng của Gia Vũ và Minh Minh, các nàng có thể cho tiểu nữ biết cái loại hình tượng trong sáng này có làm tim các nàng chảy nước không? Hay là thịt, thịt, thịt everywhere mới giảm cơn đói khát của các nàng?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hồi cung

Note: Vẫn như mọi khi, ta up dần, các nàng đừng chém hihihiu...

Do tối hôm trước mãi chơi lượn lờ về muộn vì lễ hội, buổi sáng khó khăn lắm Gia Vũ mới đánh thức được Minh Minh dậy để hồi cung. Nàng mở mắt ra, lại nhắm mắt vào, cuối cùng mặc kệ Gia Vũ đỡ nàng lau mặt chải đầu, mắt nàng lim dim gà gât hết bên này đến bên kia. Nhìn tiểu công chúa mệt mỏi, Gia Vũ xót xa trong lòng dỗ dành:

– Người chịu khó lên xe ngựa rồi ngủ tiếp nhé.

Nói xong cũng chẳng thấy công chúa ừ hứ gì, hóa ra lại ngủ mất tiêu rồi, chàng khê khằng nâng nàng dậy, bế ra xe ngựa, phụ mẫu ra tận cổng đưa tiễn, Tiểu Nghi thì gào thét:

– Muội nữa, muội cũng muốn vào cung, huhu, mẫu thân, còn muốn tiến cung cùng công chúa.

Nghe âm thanh inh ỏi của con sói nhỏ, Minh Minh choàng tỉnh, nàng dụi mắt ngó đông tây, choài người ra khỏi vòng tay Gia Vũ, đứng xuống lễ nghi chào hỏi phụ mẫu chàng rồi trở về, mẫu thân chàng chép miệng:

– Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, Tiểu Vũ theo công chúa cũng không uống. Chẳng bù cho con nhóc nhà người – nàng dúi tay vào đầu Tiểu Nghi – suốt ngày lóc chóc không chịu lớn, học hành hần hoi đi, mẫu thân sẽ suy nghĩ.

Tiểu Nghi thấy không được mẹ ủng hộ, quay sang vạ vật với phụ thân:

– Phụ thân...

– Ấy ya, trời nắng quá, phu nhân nhanh vào kéo ôm... – Phụ thân giả bộ không nghe tiếng nàng, cất bước đi thẳng, mắt lăm lét nháy mắt với nàng.

Tiểu Nghi phụng phiu dặm chân thỉnh thịch, hồn dôi đi vật hết lông chim yến của cha.

Bé được Minh Minh lên xe ngựa, đặt nàng xuống thăm, cẩn thận đắp chăn cho nàng, Gia Vũ lặng im ngắm nàng say ngủ, nhún nhủ với người đánh xe ngựa đi chậm rãi và thật êm tránh đánh thức nàng.

Khuôn mặt tròn căng nét ngây thơ, má phúng phính, môi cong lên hờn dỗi, Gia Vũ thấy ngứa ngáy trong lòng, tay chàng vuốt qua trán, gạt tóc mai trên mặt chàng, mi công chúa thật dài, càng ngắm càng đắm chìm trong đấy. Không biết từ lúc nào chàng đã nằm cạnh bên nàng, cúi sát đến mức chạm được vào hơi thở của nàng, cái mũi nhỏ nhắn phả ra những hơi thở nóng cứ làm từng lỗ chân lông chàng trở nên nhạy cảm, những biểu cảm nhỏ của công chúa cũng làm chàng thêm muốn.

Minh Minh nũng nịu, chun mũi, Minh Minh chép miệng trong mơ không biết đang mơ ăn gì, Minh Minh nhủ mày, chàng vuốt thẳng lại mày, cuối cùng

không kim lòng được, chàng đặt môi mình lên cánh môi Minh Minh, lướt nhẹ qua thôi mà tim chàng cũng đập thành thịch. Không đủ, chỉ một lần đậu xuống sao đủ, cái môi kia cứ chếp qua chếp lại, chàng đặt tay lên má nàng, vuốt ve, da Minh Minh mềm mại còn vương nguyên những sợi lông tơ, chàng cảm giác đang chạm vào bong bóng, đẹp để, nhưng cũng mong manh, liệu khi chạm vào, có tan vỡ?

Tim chàng quặn thắt lại những sợ hãi mơ hồ, thích nàng là thật, muốn ở bên nàng là thật, nhưng hai người, liệu có thể sao? Càng nghĩ ngợi lại càng miên man, chàng thấy chàng thật kém cỏi, trong lòng chỉ nghĩ rằng, nếu cứ như thế này mãi, ở cạnh chăm lo bảo vệ nàng cả đời cũng được, nửa khác của trái tim thì lại dần mất đi vùng lên, những suy nghĩ tối tăm trong đầu chàng nhảy ra, chỉ nhìn nàng hạnh phúc thôi sao? Không đứng lên tranh giành sao? Sẵn lòng nhìn nàng yên ấm hạnh phúc bên người khác sao? Muốn nàng hạnh phúc là thật, nhưng sẵn lòng buông bỏ nàng với nhìn nàng bên người khác thì không thể. Suy nghĩ vẩn vơ ấy cứ như hàng trăm hàng ngàn con dòi bọ cứ nhùng nhúc trong lòng chàng chỉ trực chờ tiến hóa thành động vật có vòi như loài muỗi đáng ghét, đâm những chiếc vòi chứa đầy độc dược vào lòng chàng. Minh Minh, Gia Vũ phải làm sao bây giờ?

Môi tiểu công chúa lại chúm chím, chàng cúi xuống gần hơn, lưỡi đưa ra liếm lên môi nàng, một lần, lại một lần, công chúa chu mỏ lên, tiếp chàng một lần lại một lần, cuối cùng nàng mở bừng mắt, mút nhẹ lên môi chàng, rồi để chàng xuống, đưa lưỡi ra càn quét miệng chàng. (Ờ ờ, này Tiểu Vũ chỉ làm cho có vẻ chuồn chuồn lướt nước thôi nhé, đây mới chân chính là đá lưỡi nè haha.)

Tiểu Vũ giật nảy mình, chàng cho rằng nàng đã ngủ say nên mới len lút hôn trộm, ngờ đâu lại còn bị vật ra ăn sạch, công sức giữ gìn hơn 20 năm đồ sông đồ bể. Mạnh mẽ cường bạo môi chàng xong, Minh Minh ngồi phất trên bụng chàng, liếm môi một vòng, rồi chùi mép, hếch mặt lên trời kiểu rất đại gia:

– Ta sẽ chịu trách nhiệm!!

Thanh niên nào đó mặt đỏ bừng, lí nha lí nhí không ra tiếng, bị công chúa lườm nguyệt:

– Xùy, người còn làm ra vẻ oan ức à?

Nói xong lại cúi xuống, tiếp tục càn quét ngoại môi chàng ngon lành, hóa ra, đưa lưỡi ra vào cũng có thể ngọt ngào như vậy, máu nóng dồn lên thảng mặt Tiểu Vũ, chàng cảm thấy chỉ mới chạm công chúa thôi tiểu đệ đệ đã hùng dũng đòi phản công rồi, công chúa lại không biết điều tấn công chàng như sóng cuộn, chàng nào có kinh nghiệm gì, cũng chỉ biết đưa lưỡi ra, đẩy đưa với lưỡi nàng, mút môi nàng, cuối cùng sau khi tranh nhau hít thở không khí trong miệng nhau, cả hai cùng thở hổn hển. Minh Minh đầu tóc rũ rượi nàng thấy cả người mình nóng lên, rạo rức khó tả, tóc tai tán loạn, mắt nàng cười híp lại khiến Gia Vũ như muốn nổi điên, “Minh Minh, càng ngày nàng càng khiến chàng thất thủ”, Gia Vũ nhắm chặt mắt quyết định làm đả điều, Minh Minh sau khi no nê thom chàng thì nằm rạp xuống cười rung cả ngực. Nàng không biết là những cử chỉ của nàng đều khiến chàng đỏ mặt, những đụng chạm nho nhỏ của nàng đều khiến chàng bắn loạn không thôi.

Gia Vũ không dám đẩy Minh Minh ra, nàng lại càng quắp chặt, nàng cứ dán người vào cơ thể chàng, xiêm y dần tuột xuống. Nàng càng ngo ngoáy, Tiểu Vũ càng cảm thấy nàng đang đùa với lửa, cơ thể khô nóng khiến Minh Minh khó chịu, nàng cứ chà xát trên người chàng. Tiểu Vũ không cách nào chịu nổi, ngồi dậy, bệ bồng nàng đặt lên đùi.

Nàng trườn người lên tiến sát vào chàng, da thịt gần như dính vào áo chàng, Minh Minh đưa lưỡi, liếm một vòng quanh môi chàng, khẽ tách hai môi chàng ra, rồi cuồng loạn công thành chiếm đất. Hai tay nàng cũng không hề để yên, tuột xiêm y của Gia Vũ xuống, giằng mãi không được, nàng ngẩng phát dậy, dứt khoát xé toạc luôn (Aaaa, cường bạo, *bịt mắt*...). Ai đó chìm trong khói lửa mịt mù, mặt nóng bừng tưởng rần được trứng, mặc kệ nàng rờ rẫm, thậm chí thấy khó khăn quá còn tung luôn cả áo giúp nàng. Tay nàng mon man chạm lên xương quai xanh của chàng, Minh Minh cúi xuống liếm liếm những vòng thềm thường, bàn tay mò mẫm cầu véo nụ hoa của chàng, trong đầu nhìn nó như kẻ thù nghìn kiếp: “Cầu cho chết đi, đám to hơn ta, ghét ghét ghét!!!”. Gia Vũ nào viết được những suy nghĩ ngôn ngữ của nàng, chỉ cảm thấy ngón tay nàng chạm đến đâu lửa bùng phát đến đó, không khí trong phổi chàng cảm giác như không thể lưu thông được, chàng mạnh mẽ tách miệng cổ gồng hô hấp, học tập công chúa đưa lưỡi càn quét cái miệng thom tho của nàng. Bàn tay ai đó vờn ra dán chặt lấy nàng, hai cái bánh bao ngoe nguẩy trước mặt, Gia Vũ cảm thấy nó thật ngứa mắt, vậy là bé nàng vờn bồng lên cao để ngoại cho dễ, Minh Minh rướn người lên đón lấy lưỡi chàng đẩy đưa nụ hoa của nàng, chàng cắn miếng nho nhỏ bên này không bỏ, lại quay sang bên còn lại ngoại lấy ngoại để, Minh Minh cảm thấy đầu óc quay cuồng, nàng khẽ kêu những tiếng âm muội:

– Nửa đi...aaa...đứng rồi...chỗ đó...nửa...

Chàng đưa đẩy lưỡi vờn ve 2 nụ hoa của nàng, thỉnh thoảng nhứ mảy mút sâu vào miệng, Minh Minh ưỡn ẹo thân rần, tiểu đệ đệ của chàng mời gọi Minh Minh, do được bế nhấc lên cao hơn một chút nên không chạm vào nhưng mỗi lần chàng mút chặt nàng vào rồi lại đổi bên, Minh Minh trượt lên trượt xuống cậu nhóc anh dũng đó, nàng thấy những cảm xúc thật lạ tràn đến, cảm giác tiểu đệ đệ trong tiết khó của ai đó muốn phi nước kiệu về thành.

Minh Minh giằng lấy tay chàng, đặt lên hạt đậu đang dựng đứng, bóng nhảy, có xu hướng sung lên, mặt Gia Vũ đỏ hơn, tiểu đệ đệ giật giật như muốn bùng cháy. Tiểu Vũ miết nhẹ lên hoa huyết của nàng, dịch thủy chảy ra ướt đầm, chàng vuốt ngược tay lên phía trên, Minh Minh kẹp chặt chân lại, thì thảo vào tai chàng:

– Vũ Vũ, làm cho ta thích đi.

Hơi nóng dồn dập phá vào tai chàng, lông tơ Tiểu Vũ dựng đứng, thôi xong rồi cứ nghĩ tiểu đệ đệ đến đó là hết date, ai ngờ còn vờn cao hơn nữa, chàng luôn tay xuống đùi nàng, bệ bồng hai chân nàng gác lên vai, mặt gục xuống dòng sông kỳ bí của ai đó, vừa đưa lưỡi xoay tròn lên hạt đậu vừa mút sạch những dịch thủy đang tràn ra. Minh Minh quay cuồng trong cảm xúc khác lạ, ghì chặt đầu chàng vào nơi nào đó, cả người cứ rướn lên rướn lên ở nơi nào đó, khi nàng chuẩn bị tuột xuống, Tiểu Vũ lại bế thốc nàng lên, rằng lưỡi trượt những đường dài qua hạt đậu sung đỏ, cảm giác như trời đất đảo điên. Không dừng lại ở đấy, Gia Vũ nâng 2 đùi nàng đặt vững chắc lên vai, hai tay ôm lấy bờ mông ngúng nguẩy của nàng nhấc lên nhấc xuống, đồng thời đảo lưỡi thành những vòng tròn trên hoa huyết cũng như hạt đậu của nàng. Minh Minh thở dốc nặng nề hơn, miệng ề ề những tiếng âm muội, Gia Vũ lại càng tăng tốc nâng mông nàng, Minh Minh gần như gãy giữa trong hàng ngàn hàng vạn đợt sóng thì nhau xô tới, nàng không cách nào dừng lại được, chỉ biết ôm chặt lấy đầu Gia Vũ, một lần lại một lần trôi nổi.

Chương 11: Tè bậy

Note: có ai giao thừa lại ngồi nhà như ta không? Người người đi countdown, mình lười ngồi lẫn thôi">. Nàng nào hóng chap mới thì lốt gạch nhanh nhaaaaa!!!

Về đến hoàng cung, Minh Minh mệt mỏi ngủ thiếp đi, Gia Vũ quấn nàng vào khăn lụa kín mít không hở tí nào, cẩn thận che chắn bế nàng vào tắm cung, căn dặn Băng Nhi với Thu Nhi chuẩn bị sẵn nước ấm để lau rửa cơ thể cho nàng. Khi bồn tắm được mang vào, chàng chăm chú cẩn thận thả dần cơ thể nàng vào bồn tắm, thêm tinh dầu cũng như cánh hoa, đặt nàng tựa vào gối dựa, chăm sóc nàng tắm rửa.

Đường xa khiến Minh Minh mệt mỏi quá độ, nàng mỗi lần đi xa rất may là không say xe ngựa, chỉ tốn thời gian ngủ, ngủ và ngủ để điều chỉnh sự mệt mỏi, tinh dậy lại tươi vui như sáo. Xong xuôi, Gia Vũ cầm khăn lụa thấm hết nước trên cơ thể nàng, tránh cho nàng thấy người khó chịu trong khi chần ản nệm êm, rồi nhẹ nhàng buông màn trướng, yên lặng phân phó mọi người lui ra tránh đánh thức nàng. Sau đó, chàng cũng ra ôn uẩn tắm rửa thay đồ, rồi len lén vào phòng, rón rén đêm lại chần, ngồi ngắm nhìn công chúa rồi ngủ gật lúc nào không hay.

Khi Minh Minh mót tè tỉnh giấc, trăng đã lên cao đến đỉnh đầu, nàng quay sang thấy Tiểu Vũ đang gà gât bên mình, đưa tay khẽ véo má hần, Gia Vũ đúng là con nhà võ, hơi động một chút là tỉnh, hần mở mắt, ngượng nghịu nhìn Minh Minh:

– Xin lỗi người, thần ngủ quên.

– Gọi Minh Minh. – Nàng nhẹ giọng.

Tiểu Vũ nhà ai đó ấp úng:

– Minh... Minh.

Vừa ý rồi, nàng vươn tay vòng lên cổ Gia Vũ:

– Ôm ta, ta muốn đi cầu.

Thanh niên nào đó mặt dày mày dạn bế lấy nàng, đang chuẩn bị hướng ra phía nhà tiêu thì Minh Minh lại chỉ hướng ngược lại ra bờ tường phía vườn, dưới ánh trăng, nàng ngó trước ngó sau, cười gian xảo:

– Hôm nay ta muốn tè bậy!!! Hí hí.

Thiệt tình là người ta không muốn up truyện chậm đâu huhu, tại vì mất mạng đó, chính là mất mạng đó, các nàng hãy tề trời mạng VNPT đi, ta xoắn tiếp truyện cho các nàng đây.

Thanh niên nào đó mặt đỏ ửng:

– Công chúa, người đừng tùy tiện như vậy!

Tiểu công chúa nào đó chớp mắt, nũng nịu với chàng:

– Nhưng mà người ta muốnnnnnn!!!

Ai ya, nhìn đôi mắt to tròn cún con kia của nàng, tâm tình Gia Vũ mềm nhũn như nước, chàng ngó láo liên xung quanh, xoay ngang xoay dọc không thấy ai mới len lén bế nàng phi thân ra phía vườn thượng uyển. Minh Minh níu cổ chàng, trời xanh trắng sáng đảo một vòng, nàng đã thấy mình được Gia Vũ ôm đứng giữa vườn. Gió thổi xào xạc như đang cùng cây cỏ khắp vườn khiêu vũ, ánh trăng nhảy nhót trên những tán lá in bóng hai người. Do Tiểu Vũ bế tiểu công chúa nên bóng dáng nàng nép vào lòng chàng như hòa làm một, lá cây cành lá cứ nhảy múa, chỉ có bóng dáng hai người trải dài trên đất, Minh Minh nhìn thấy, mỉm cười. Nhưng mà bóng người hòa làm một, tâm người thì sao? Nàng lại miên man chuyện khác, tâm tình hạ xuống bao nhiêu...

Đứng được ở vườn một lúc vì không biết công chúa muốn tè bậy ntn, vòng tay chàng vững chắc ôm lấy nàng, nhưng do bế nên nàng k mang hài, cũng không thể để nàng chân trần dẫm xuống nền đất được, chàng cúi xuống nhìn nàng nhỏ bé trong lòng, thì thầm hỏi:

– Giờ làm thế nào tiếp theo ạ?

Công chúa sau khi thần thơ một vòng, nghe giọng của chàng lại vút ra sau hết những muộn phiền, ánh mắt lóe lên tia tinh nghịch, níu lên gương mặt nàng, mặt chớp chớp:

– Chàng bế ta chứ sao.

Thanh niên nào đó mặt đần thối, chưa hiểu làm cách nào, Minh Minh đành chỉ tận tay, bắt chàng ôm hai chân mình dang ra, để mình dễ bề hành sự. Ai đó phụt máu mũi, nàng vốn mặc đồ mỏng manh, lại chẳng bao giờ mặc tiết khổ, dang ra thì chẳng phải núi non sông hồ lộ liễu hết sao. Tai chàng bắt đầu đỏ rực lên, mặt nhuộm cả ánh chiều tà, hây, công chúa thì cười khúc khích, nàng càng cười tiếu đệ đệ của chàng lại có cơ hội ngo ngoáy. Tiểu Vũ cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận với bản thân mình. Vì sao, vì sao luôn vì những cử chỉ hành động đơn giản của công chúa, hay chỉ vì những cái nhú mảy của công chúa mà lại không kim lòng được... Cuối cùng, vứt hết mặt mũi ra sau, dù sao cũng đã tắm rửa cho công chúa bao lâu nay rồi, cùng nàng đi tè bậy có là gì!!!

Vậy là Gia Vũ xoay cơ thể nàng ra phía trước, hơi cúi xuống trụ vững, vén vạt váy cùng hai chân nàng ra, Minh Minh thuận thế lại cười phờn phợt, tiếng vang vọng khắp vườn, cười rung hết cả người, mông nàng bị “dao găm” của ai đó đụng cung cứng, cảm thấy củ hành củ tỏi chàng là điều vui nhất trên đời, vậy là yên tâm xả lũ xề...xề... (*che mắt* hí hí).

Trăng rằm hôm nay soi tỏ cả khu vườn, Gia Vũ lén nhìn xuống, thấy hai cái bánh bao nhỏ lấp ló, lén nhìn sâu hơn nữa, thấy hoa đào nở rộ cả một vùng rồi, nhắm mắt lại, chàng tự dặn lòng: “Không nhìn nữa không nhìn nữa!!!”. Cuối cùng không kim lòng được lại lén lút ngó xuống, hoa huyết của nàng tề ra, nước suối róc rách thành dòng, hạt đậu sung to lên, ướt át, chàng khẽ liếm đôi môi khô khốc, thâm rủa tổ tông tám đời của con rùa cứ ngo ngoáy trong đầu chàng.

Hành sự xong rồi, chàng cầm khăn lụa nhẹ nhàng lau cho công chúa, chạm đến đầu công chúa khép chặt chân lại đến đấy, cuối cùng khi ngón tay chàng đặt trên hạt đậu, tiểu công chúa nhà ai đó nhất định khép chặt chân lại, để nguyên tay chàng ở đó, kéo cổ áo chàng giật mạnh, cường bạo ăn đậu hũ của ai đó. (* hé mắt*, *chạy chạy*).

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chăm sóc da (* ▽ *)

Chào các nàng (và chàng, nếu có)!

CCBT cũng đã trải qua một chặng đường không ngắn không dài rồi (11 chương chính và 3 ngoại truyện), có được sự ủng hộ của các nàng như ngày hôm nay, ta cảm thấy hạnh phúc hết sức, *cầm khăn chấm nước mắt* (◡_◡).

Từ một vài chương truyện với vài người ủng hộ, đi lên từ những comment đầu tiên của các nàng và đến giờ là gần 1k followers, ta không biết nói sao để tả được cảm xúc hơi bự bự của ta lúc này.

(●'ω`●) Anyway, ta sẽ cố gắng tiếp tục chiến đấu và sản xuất ta thật nhiều chương mới để các nàng còn nhảy vào ăn vãi!!! Tiếp tục ủng hộ ta nhé!!! ヽ
① ㊦ ㊧ ㊨ ≡ ☀ ★

Thi triển khinh công về đến phòng, Gia Vũ nhẹ nhàng đặt tiểu công chúa lên nệm thấp, nàng giãy giụa trong lòng hân hoan tiến ra phía bàn trang điểm. Minh Minh nhìn lướt qua gương đồng, mắt lảo liên với những vật phẩm bày trên bàn. Nàng được phụ mẫu cung chiều, mang về rất nhiều những sản phẩm dưỡng da của khắp các châu lục. Mẫu thân nàng đến bây giờ nhìn vẫn như thiếu nữ, một phần nhờ chăm chỉ dưỡng nhan với những sản phẩm hoàn toàn tự nhiên như thế. Vậy nên đừng hỏi tại sao nàng đã 13- 14 tuổi mà vẫn có làn da em bé, cái má phúng phính, cái mũi hơi hếch lên buống binh nha!!!

Vừa được ăn đậu hũ của ai đó xong, nàng mỉm cười đắc thắng, còn thanh niên nào đó mặt đỏ ửng, tai cũng đỏ ửng, chỉ biết cúi đầu, gục mặt mắt nhìn chân (▽ ▽ ▽). Nàng nhìn ngó xung quanh, cuối cùng nhìn đến cái đôn vuông cao đang ngồi trước bàn trang điểm, lại cười gian ác này ra ý nghĩa kỳ quái. Nàng quay ra dặn dò Tiểu Vũ tiến lại gần rồi đứng lên đôn, đặt mông lên bàn trang điểm, hề hề.

Gia Vũ kỳ quái nhìn nàng, mặt hiện dấu chấm hỏi to tướng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chăm sóc da (* ▽ *) (2)

Các tình yêu hết sức thông cảm, trời thì lạnh mà ta thì đi làm về muộn, hôm qua lại xì trét quá nên đi xem phim kinh dị một mình lấy cảm hứng cho cả nhà, cuối cùng được tắm bồn bằng lẩu, hoa và bánh của bọn bạn. Các nàng (+ chàng) hát chúc mừng sinh nhật ta đi, hôm qua sinh nhật ta đó) (▽ ω ▽). Ta lại còn ngồi viết chap mới dành tặng cả nhà nè, sinh nhật mình phải đi tặng quà người khác, huhu ●—●, nhưng thôi kệ, ai bảo ta yêu mọi người cơ chứ!!!

Tiểu đệ đệ nhà ai đó bị năm thằng bóp cổ một thằng xong, thái độ hùng dũng thách thức không còn nữa mà ỉu xiu nằm xuống, thấy nàng ngồi trên bàn nháy mắt vẫy tay một cái, lại có biểu hiện phản bội. Khổ thân Gia Vũ, nuôi nó bao nhiêu năm mà nó toàn đem chàng đi bán độ, “Quân mất dạy!!!” – Gia Vũ thầm nhủ trong lòng, hấp tấp nhặt lại tiết khổ định đóng bộ rồi mới tiến về phía nàng. Minh Minh thấy thế, chặn đứng đường rút quân của hắn:

– Khỏi mặc, chàng ra luôn đây.

Nhặt lên lại đặt xuống tiết khổ, không có gì che chắn, hắn đành thả vạt áo xuống phía trước, đẩy lại phần ngực cảm đang cổ ngóc đầu dậy, lồm lũi bước thật chậm đến phía Minh Minh. Nàng đang ngồi trên bàn, hông hơi ưỡn về phía trước, đưa mắt thách thức nhìn hắn đầy nguy hiểm. Tiểu Vũ đánh hơi được mùi gian xảo rình rập, nhưng không cách nào ngăn chặn nó. Lặng lặng ngồi trước đôn, hắn vén nhẹ vườn hoa của nàng ra, dung dịch dạng bột với sữa để một lúc đã khô quánh lại, nhưng dịch thủy của Minh Minh đã lấp lánh tràn đầy. Hắn liếm môi khô khốc, nhẹ nhàng lấy khăn ướt thấm lên từng vùng từng vùng, lau bớt đi bột đắp, rồi lấy bình sữa nhỏ, rót thật nhẹ thật nhẹ lên hạt đậu của công chúa. Dòng sữa nhỏ men thành dòng, chảy xuống dòng sông ẩm ướt, đi đến đâu, Minh Minh run rẩy đến đấy. Gia Vũ hứng lấy ở cuối sông, nhẹ nhàng vuốt từ đầu nguồn trở xuống, thật chậm, thật chậm

Ngón tay chàng thô ráp do tập võ lại khiến Minh Minh bị kích thích vô cùng, nàng khẽ ưỡn lên, muốn hắn đi đi lại lại nơi đó. Tiểu Vũ khẽ tách vườn hoa của nàng ra, vuốt mạnh vào 2 bên khe suối, Minh Minh bắt đầu thở dốc, hắn đưa 2 ngón tay vuốt dọc từ trên xuống, nàng giật nảy mình, mắt nhìn hắn ẩm ướt. Tiểu đệ đệ nhà hắn không biết đã ngóc đầu lên từ lúc nào, quyết định quật khởi. Gia Vũ nhìn hạt đậu nhỏ đã vưon cao, lấy thêm một chút sữa khẽ lay nhẹ nó, vừa lay vừa xoay vừa ấn. Các ngón chân Minh Minh quít lại, nàng muốn hắn, muốn hắn là của nàng, muốn hắn lúc nào cũng chỉ nhìn nàng với ánh mắt như thế, tôn thờ, yêu quý, không cách nào xa rời. Tiểu Vũ mặt lấm tấm mồ hôi, thấy nàng run rẩy lại càng xoay mạnh hơn, nhẹ giọng:

– Công chúa, người thả lỏng người ra.

Minh Minh thấy đầu óc chân tay cứng đờ, nghe giọng của chàng mới dần dần thả lỏng, vưon người lên mút lấy đôi môi đang nhấp nháy của hắn, giọng gấp gáp:

– Ta muốn...a...a...m.u.ố...n mạnh... hơn nữa!!!

Tiểu Vũ nóng ran cả người, tay tăng tốc độ, một tay vừa xoay vừa ấn hạt đậu của nàng, một tay vuốt ve dọc ngang bên dưới, quết ra quết vào sương sa của nàng. Minh Minh vừa mút vừa thở dốc, cả người co giật hết lên thất thanh. Tiểu Vũ vẫn không hề ngừng lại, nàng cắn dập cả môi hắn, hắn thấy máu nóng dồn thẳng vào đệ đệ, đệ đệ vưon mình co giật, ngón tay hắn cũng run rẩy nhưng không hề ngừng lại. Minh Minh lên đến đỉnh, cả người không chống đỡ dc, dựa hẳn vào hắn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chăm sóc da (*[—]∇[—]*) (3)

Note: Các cục cưng, ăn tết vui về chứ??? Hề, ta chả được nghỉ tết, vẫn đi làm bình thường nên chả li xi các nàng sớm được, đừng buồn ha, ta tái sinh lại rồi, li xi đầu năm các nàng nè!!! (ノωノ). Yêu lắm, thương lắm mà cưng lắm, hehe (ノ[—]3[—])ノ≡.

Nàng nằm dài lên vai hắn, hơi thở dồn dập dần ổn định, đệ đệ Tiểu Vũ đã đứng lên hùng dũng, nàng bực mình ghét bỏ:

– Chàng cứ chọc vào người ta.

Tiểu Vũ mặt đàn thoí, xấu hổ cúi gầm mặt, Minh Minh lại le lưỡi nghịch ngợm, liếm qua vành tai hắn. Nãy giờ thấy nàng hỗn hển, làn hơi ẩm nóng cứ lướt qua tai làm hắn đỏ bừng cả mặt rồi, giờ nàng lại nghịch ngợm vậy, hắn thấy tim muốn vọt lên chín tầng mây. “Thôi được rồi, bình tĩnh!” – Hắn tự gào thét với bản thân, nhưng có vẻ không ổn, tên lính tráng ngu ngốc kia kiên quyết không để chỉ huy vào mắt, quyết định đầu hàng vô điều kiện, Minh Minh tóm lấy nó, véo một miếng, Tiểu Vũ điếng người, rùng mình, Minh Minh cười khúc khích, Gia Vũ mặt đàn thoí, nhất quyết làm đà điều gục mặt xuống, nào dám ngẩng đầu lên, khẽ kêu những tiếng ái muội:

– A... a...

Thấy hắn xấu hổ, nàng càng làm tới, lời tuốt tiểu đệ đệ ra ngoài ánh sáng, tiểu đệ đệ hứng chí vưon lên hùng dũng, chào nàng bằng một loạt máu trắng, Minh Minh cười run cả người, Tiểu Vũ thì từ lúc nào hai tay đã bao trọn mõng nàng, bóp chặt. Nàng lại thấy cả người nóng bừng, dịch thủy chảy thành dòng kéo dài từ động sâu hun hút xuống ngang đùi. Nàng vưon lưỡi nóng bỏng đẩy sâu vào trong tai hắn rồi cát giọng ướt át:

– Ta muốn chàng...

Gia Vũ cảm thấy muốn bùng cháy, hắn nhắc bổng nàng lên, ngoạm lấy bánh bao nhỏ của nàng như đứa trẻ đói lâu ngày, tham lam cắn mút đầy ngiến, Minh Minh chao đảo trong hỗn loạn, bàn tay hắn vưon lên day bánh bao còn lại, nàng cảm thấy như hụt hơi trong nước, hít thở, hít thở, hít thở ngày càng dồn dập. Minh Minh đẩy hắn ra, Tiểu Vũ đang ăn ngon bị giằng mắt thức ăn trước mắt, mặt hụt hẫng, Minh Minh cười gian xảo, sóng mắt lúng liếng:

– Chàng từ từ, đừng vội.

Nói rồi kéo hân đứng lên, nâng từ trên bàn trườn xuống, xoay mông lại, cái mông tròn lẳn, hơi lẳn vệt đỏ trên bàn do ngồi lâu, tim hân loạn nhịp. Giữa hai chân hun hút là cả vùng đất bí ẩn, Gia Vũ cảm thấy nhất định là mình nên đi khám, tìm mình không tốt, không tốt thì sau này sao ở bên chăm sóc Minh Minh được, trong đầu hân nung nấu ý nghĩ sục sôi, quyết tâm đem bản thân đi gán nợ. Minh Minh cười gian xảo, đánh ánh mắt về phía hân rồi xoay người lại, trầm ngâm: ” Như thế hơi nhanh, có lẽ nên thử cái đôn giản trước!!!” Thanh niên nào đó nào có ngờ bản thân bị đặt lên bàn cân đong đếm thước đo khả năng, mặt vẫn ngệt ra khó hiểu trước biểu hiện của nàng.

Tiểu công chúa níu cổ hân xuống, hít hà hít hà, hơi thở phả ra mùi nguy hiểm, con mồi đã vào bẫy, nàng nào có chịu bỏ qua nhanh thế. Nàng liếm môi hân, khẽ tách đôi môi đang khô khốc của hân, đưa dần lưỡi vào khoang miệng. Tiểu Vũ mặt cứng đờ, run rẩy chạm vào cái miệng thom tho của nàng, hân rút rề chạm lưỡi, rồi thì “bùm!!!” vùng lên công thành đoạt đất nàng. Hai người thi nhau giành giật từng hơi thở, cuối cùng, nàng mút hân một cái đau điếng, rồi thu lưỡi về, nhìn mặt hân hệt mắt mắt lại thấy mắt lòng mát dạ, cười ngân nga:

– Chàng có muốn ta không?

“Ai ya, tiểu công chúa nhà ta đã mờ lờ, hân dám không đồng ý???” – Tiếng lòng của đồng cung nữ rình ở ngoài nghe trộm, vừa nghe vừa thờ dốc hít hà. Minh Minh thì không biết nhưng Tiểu Vũ tập võ lâu vậy, sao có thể không nghe được tiếng động bên ngoài, hân ngáp ngừng, ôm lấy nàng, làm đà điều. Nàng dần đổi:

– Không muốn đúng không?

Hân lí nhí, nhỏ như muỗi kêu:

– Muốn mà, chỉ muốn nàng thôi!!! – Nói rồi lại gục mặt xuống ôm nàng quyết tâm già chết tiếp.

Minh Minh nghe được câu trả lời sướng rơn, lừa mãi mới được thanh niên chậm tiêu vào tròng. Nàng đẩy hân ra, mắt là lướt bảo hân:

– Vậy chúng ta tiếp tục chuyện lúc nãy...

Hân dần mặt:

– Chuyện gì?

– Chuyện chàng muốn ta ấy!!! Haha...

Nói rồi nàng nhón một chân, dần dần nhấc cao, đặt lên đôn, hân nhìn xuống, mặt đỏ au, Minh Minh níu cổ hân, cái lưỡi thom tho đánh một vòng trong tai hân, phả từng hơi nóng vào từng sợi lông tơ đang dựng đứng của hân. Gia Vũ chậm chạp quỳ xuống, cả vùng đất hoang sơ của nàng hiện ra trước mắt, từng sợi dịch thủy giảng như tơ trải xuống chân phải của nàng, từng dòng từng dòng. Hạt đậu đỏ vurun lên ngạo nghễ, đồ ửng, sung to, tiểu đệ đệ nhà ai đó lại cứ muốn ngóc lên chào hỏi, bị chàng ấn xuống. Được mắt xa nền vườn hoa của công chúa mềm mại bóng nhẫy, ướt át nước, hân mê muội trước cảnh thần tiên, không nhớ trời trăng gì hết, đưa lưỡi liếm dọc từ dưới lên trên. Minh Minh run bắn người, cái lưỡi thô ráp của hân ấm nóng, chạm vào khiến lông tơ nàng dựng ngược, có gì đó trong bụng cuộn trào ra, chân nàng run rẩy. Minh Minh vurun tay đỡ lấy nàng. Từ dưới nhìn lên, góc độ này thật khác mọi khi chàng nhìn thấy. Hai bên vườn hoa mấp mấp, dịch thủy tràn trề, hân liếm, mút, chạm đến hạt đậu khẽ cắn, kéo nhẹ, Minh Minh như quy xuống trước bão tình. Gia Vũ day day hạt đậu, nàng k kìm nén được tiếng hét nữa:

– A... Ha...á...á...

Gia Vũ đẩy lưỡi vào trong, cái lưỡi như rắn, luồn lách, chạm phải vách ngăn, hân khẽ dừng lại. Kéo lưỡi ra ngoài, mút lấy hạt đậu, chơi đùa nghịch ngợm với nó trong miệng, xoay tròn rồi cắn mút, Minh Minh lại giống như ngáp trong ôn uyen, hết sóng này đến sóng kia dòn dền, nàng cứ muốn chìm sâu chìm sâu xuống, nhưng bản thân lại kháng cự muốn hít lấy không khí, cuối cùng, bụng nàng trào ra ồ ạt khí nóng, Gia Vũ hứng hết lấy, nuốt trọn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cắm trại (1)

Không biết mọi người còn nhớ tui khôngggggg???

Sáng sớm Minh Minh bật dậy, thấy xuân đã về. Đạo này lưỡi biếng ừ ê trong viện, không thèm nhìn đến vườn hoa khoe sắc. Phu vương mẫu hậu không tiếc công đem đủ thứ hoa quả quý hiếm về cho nàng. Minh Minh thấy rộn rạo trong lòng, giống như lũ chim đang reo rất rít rít ngoài kia. Nàng nhận ra kể từ hồi học cưỡi ngựa đến giờ, nàng chưa có dịp đi dã ngoại, chỉ có loanh quanh sân bãi, chẳng vui. Vậy được rồi, thích là thích:

– Tiểu Vũ, hôm nay chúng ta đi dã ngoại thôi, chuẩn bị đồ ăn và đồ đạc đi. Băng Nhi, Thu Nhi nhanh lên tay đồ kết tóc cho ta, chúng ta ra ngoài chơi.

Vâng thưa công chúa. – 2 nàng đồng thanh đáp, ” Aaaaaaaa, lâu lắm rồi, lâu lắm rồi không được ra ngoài chơi đó”. Mắt 2 đứa sáng như sao, chớp

chóp, tranh giành nhau để nhanh chóng ra ngoài.

– Bảo bọn thị vệ đi trước dọn đường sẵn cho chúng ta đi. – Minh Minh hạ lệnh. – Ta không cần cầu kỳ đâu, khoác áo mỏng ra ngoài là được, nhưng các người ngồi ngoài xe ăn mặc cẩn thận vào.

Tiểu Vũ nhìn thấy vẻ mặt hờ hởi và thích thú của nàng, khuôn mặt cũng phần khởi cả lên. Công chúa thực ra rất thông minh, chàng vốn dĩ không hề khó nhọc trong việc dạy dỗ, những gì nàng muốn, chỉ cần chỉ một lần nàng có thể làm, thơ ca lễ nghi chỉ cần dạy một lần nàng có thể đọc ngược lại, lễ nghi trên dưới chu toàn. Nhìn nàng tùy tiện như thế, thực ra cái gì cũng biết, chỉ là lười biếng không thèm làm thôi. Phải cái trước mặt phụ thân huynh trưởng vẫn ngoan ngoãn trước sau như một. “Cũng tương đối lâu rồi không đưa nàng đi du ngoạn xung quanh, lần này đi cũng có thể hướng dẫn nàng tiếp xúc với thiên nhiên cây cỏ.” Gia Vũ hào hứng nghĩ thầm, te tòn chuẩn bị đồ đạc.

Chàng tận tay cầm mấy giỏ xách lớn với hộp com nghìn ngăn, đi xuống bếp cẩn thận dặn dò mọi người làm đồ điểm tâm, món tráng miệng và đồ ăn mang theo đi đường. Mọi người nhanh chóng bắt tay làm việc, chàng còn cẩn thận quan sát, tận tay đặt từng miếng bánh, từng bát canh vào hộp rồi nhẹ nhàng nén vào giỏ xách. Những giỏ xách cũng là đồ chuyên dụng đi cắm trại mà quốc vương và hoàng hậu mang về cho công chúa, bên trong được bọc bằng nhung thượng hạng chuyên giữ ấm đồ ăn. Xong việc, Tiểu Vũ khệ nệ ôm đồng giỏ, thi triển khinh công bay về phòng.

Các nàng đừng đổ oan cho ta, tháng trước ta ra liền 3 chap, tháng này mới ra cách đây nửa tháng mà huhu. Chap này chưa xong đâu, ta định up từ hôm qua mà để draft hehe, như mọi khi up dần, các nàng hóng hót nhé.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cắm trại (2)

Feeling giãy giụa vì không hiểu sao up không hiện, sợ mọi người phụng phịu đánh lắt thành chương mới :(

Gió lùa thổi tung mái hai cái bím tóc lúc lắc của Minh Minh, Gia Vũ nhìn đến thất thần, phía gian ngoài của xe ngựa được bố trí cho các tiểu cung nữ ngồi, các nàng riu rít trò chuyện. Hai bên má tiểu công chúa phây phây đỏ, miệng chum chím cười, Gia Vũ cảm giác mình đang chết chìm trong đó, Minh Minh quay lại cười phá lên, nín tay chàng:

– Tiểu Vũ, nhìn kia, nhìn kia...

Chàng ngó lên theo hướng tay Minh Minh, thấy cả bầu trời đan chéo bởi những cánh điều sắc sỡ đầy màu sắc cũng như hình dạng, chàng mỉm cười giải thích:

– Là điều, công chúa ạ!!! Là một loại đồ chơi dân gian của dân chúng đó.

– Sao điều lại có thể bay lên trời như vậy, lại còn thật nhiều màu sắc nữa, cũng giống như đèn trời chúng ta thả đúng không?

– Gần đúng rồi, những cánh điều này cũng được tạo hình từ tre nứa, trúc, gỗ, giấy gió, chỉ khác là điều được nối bởi một cuộn dây dài, và có người điều khiển. Điều có thể thả ban ngày còn thiên đăng chỉ thả buổi tối thôi nhé.

Minh Minh tròn xoe mắt trước những điều mới lạ nhìn thấy, Tiểu Vũ vuốt má nàng thì thầm:

– Lần sau cùng làm điều cho nàng chơi nhé.

Hai mắt nàng sáng như sao, giọng trong trẻo thánh thót:

– Làm thật nhiều thật nhiều cho bọn Thu Nhi với Băng Nhi chơi nữa nhé!!!

Tiểu Vũ cười sùng sịnh, xoa đầu nàng:

– Nhưng nàng phải ngoan.

– Ta ngoan mà!!!

Ai đó phụng phịu bĩu môi hờn dỗi!!! Mấy tiểu cung nữ ngồi gian ngoài khúc khích cười. Tiểu Vũ nhìn nàng âu yếm:

– Ủ, Minh Minh ngoan nhất, vậy phải kéo bớt rèm mỏng xuống cho đỡ nắng, nàng không muốn sạm da chứ?

Ai đó ngoan ngoãn tiến tới ngồi vào lòng chàng, dựa lưng vào ngực chàng, thiu thiu ngủ:

– Ta ngoan, đi ngủ, đến nơi chàng gọi ta.

Tiểu Vũ khẽ vươn tay kéo rèm cửa xe xuống, dịch đầu nàng xuống phía vai để tư thế ngủ đỡ khó chịu, cái áo cánh mỏng manh của công chúa chẳng che giấu được gì hết, lúc hần cúi xuống cả thiên hạ lộ ra. Tiểu Vũ thấy nhột nhạo dưới thân, vội nhắm mắt tĩnh tâm một vòng, cuối cùng bế nàng ôm sát vào người, đẩy lại cảnh xuân trước mắt, kiên quyết giữ vững trong trắng của bản thân!!! (Rõ ràng bị Minh Minh bóc tem rồi mòi!!!)

Kỳ thật việc du sơn ngoạn thủy đã là một việc tất yếu không thể thiếu đối với quốc vương và hoàng hậu. Trước thời điểm Minh Minh bốn tuổi, bất chấp tiểu công chúa còn bé, hai người đã đưa bé đi khắp giang hồ, để mặc hoàng tử bé tự thân rèn luyện cùng với sự phò tá của các bề tôi trung thành. Sau thời gian đó, lừa được Gia Vũ làm cận vệ của tiểu công chúa, quốc vương và mẫu hậu càng chẳng còn gì vướng bận mà tung hoành ngang dọc, để lại mình Tiểu Vũ nhỏ bé đáng thương đảm đương hết mọi việc.

Việc xuất cung lần này không phải lần đầu tiên, tuy nhiên ở các lần trước, Minh Minh chỉ được đi đến các phủ đệ thăm gia quyến họ hàng, hoàng thân quốc thích, cần quấy lắm thì mới được đến nhà Gia Vũ, còn tất nhiên cái lúc ngao sơn ngoạn thủy với phụ mẫu ngày còn bé xiu thì nàng chẳng nhớ gì. Do vậy, việc xuất cung lần này làm nàng có chút chờ mong. Bình thường hàng năm vương quốc đều có những ngày hội săn bắn, nhưng thường chỉ dành cho các huynh đệ của Minh Minh, nàng một phần vì còn bé, một phần vì chưa thể cưỡi ngựa, lại thêm quen thói là lướt ở biệt viện bày trò chọc phá nên chưa biết đến cảnh quang thiên nhiên là thế nào. Lần này ra ngoài, nàng cũng vì háo hức mà xem náo nhiệt, sau đó thì trời biết đất biết, đúng là con của hoàng hậu rồi, vì cái thói du ngoạn nhiễm thành quen, sau này không bước chân ra ngoài liền thấy bứt rứt.

Chiếc xe ngựa được cải biến nhưng không trang hoàng quá xa hoa lộng lẫy nhằm tránh ánh mắt người đi đường, người phu xe thuần thục dẫn ngựa theo lối mòn nhỏ vào rừng, nơi các cận vệ của tiểu công chúa đã đi trước dẹp bớt người qua lại và phong tỏa khu vực cấm trại của nàng. Khi mặt trời lên ngang tầm, không khí có chút hơi nóng thì trong rừng lại ngập tràn bóng mát và không khí trong lành. Xe ngựa dừng lại ở một khoảng đất trống bằng phẳng, sát bên là dòng suối trong lành róc rách uốn lượn, mọi người lục đục xuống xe xếp đồ, xong xuôi đâu đó, Tiểu Vũ mới lay Minh Minh dậy.

– Đến rồi!

Nàng bật dậy, mắt láo liên nhìn xung quanh. Nàng bật dậy, mắt láo liên nhìn xung quanh. Thấy xe ngựa đã dừng, chẳng kịp đợi Gia Vũ vén rèm, nàng vội vàng phi xuống. Tiểu Vũ kéo vội nàng lại, chỉnh chỉnh lại bím tóc cũng như trang phục, sợ nàng không yên phận liền chậm rãi bế nàng xuống dần dò:

– Từ từ thôi, đi đâu mà vội.

Minh Minh cười lúng liếng, mắt cong cong như vành trăng non chạy vọt đi chỗ đông chỗ tây xem mọi người làm việc. Gia Vũ chỉ biết lắc đầu cười nhẹ, khuôn các thứ đồ cá nhân của nàng xuống. Bãi cắm trại xanh ròn cỏ, phu xe kéo xe ngựa đi xa một chút, ra phía các thị vệ phía xa tụ tập. Phía cây cỏ thụ to nhất đã được dựng sẵn 4 cái lều quây lại với nhau như tứ biệt viện, lều trang hoàng to nhất là của tiểu công chúa, các lều còn lại một của Thu Nhi và Băng Nhi, 2 cái của các thị nữ theo hầu đi xe ngựa phía sau. Khoảng trống rộng rãi phía 4 cái lều được đặt một tấm vải rộng chuyền dùng để đi cắm trại du ngoạn, các thị vệ cũng cẩn thận cắm cọc bốn phía tránh vài bạt bay lên.

Minh Minh nhìn đông nhìn tây khung cảnh náo nhiệt trước mắt, nàng đi tới đi lui từ trong ra ngoài lều, thám hiểm động tĩnh xung quanh. Tiểu Vũ vừa để ý từng cử động của nàng, vừa ra lệnh các tiểu cung nữ dọn dẹp nơi ở, sắp xếp đồ đạc.

Các thị nữ sau khi dọn dẹp xong xuôi thì bận rộn với việc nhóm bếp tạm ở phía sau, bếp tạm do các binh sĩ chuẩn bị trước mà thành, khi các nàng đến, chỉ việc mang nôi đất cùng gia vị, cá đã được bắt sẵn dưới suối, làm sạch ruột, ướp với muối, xiên vào cành cây, nướng lên thơm phức. Minh Minh nghịch ngợm chán chê bắt đầu chui tọt vào lều đại tướng của nàng, Gia Vũ đã trải sẵn thảm nhưng để nằm, không biết hần giấu ở đâu còn lòi ra được một chiếc bàn gấp để bày ẩm trà. Thấy nàng vào, Gia Vũ cười sùng sình, mang khăn ướt lau qua mặt cho nàng, đặt nàng ngồi xuống dựa vào người, cẩn thận bê ra mấy khay điểm tâm đặt lên bàn, khẽ nhón bánh hoa cúc đưa lên miệng Minh Minh. Tiểu công chúa ngoan ngoãn há miệng, bánh trôi tọt vào họng, tan rất nhanh, tay nghề điểm tâm của đầu bếp này rất cừ. Nàng lại nghịch ngợm chỉ này chỉ kia, mỗi món nhón một ít, rất nhanh bị nghẹn, Tiểu Vũ vừa tức vừa buồn cười, vội vã rót cho nàng chén trà để tiêu bớt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cắm trại (3)

Tỉnh dậy, nàng nháo nhào đòi đi chơi, Gia Vũ chịu thua, đành lấy ngựa đưa nàng lên đầu nguồn về phía thác nước. Đường lên hơi dốc, Gia Vũ đặt Minh Minh ở phía trước ngựa, chàng tung người ngồi phía sau ôm chắc nàng, ghì cương cho ngựa phi nước đại đi lên. Minh Minh ngả hẳn vào người ai đó, được một lúc thì xì mị:

– Gia Vũ, ta bị đau mông! >

Thanh niên nào đó thấy nàng phụng phịu, nghĩ đến cái yên ngựa cứng nhắc, dịu giọng dỗ dành:

– Chịu khó một chút, sắp đến rồi.

Kỷ thực đi sâu vào trong rừng ngược lên phía đầu nguồn có chút xa, nhưng vì chiều Minh Minh, Gia Vũ đành mặc kệ trời đã về chiều, chàng cũng có cần thận gói gém mang theo chút đồ dùng nếu không về kịp.

Lúc ấy đang là tháng 5, đã vào hè, Minh Minh nhìn thấy đỉnh thác nước chảy trắng xóa, từ xa đã nghe tiếng ầm ầm, nằng giục già Tiểu Vũ:

– Nhanh, nhanh lên, gần hơn nữa đi Tiểu Vũ.

Nhìn về mặt hớn hờ của nàng, dường như đã quên đi hết những mệt nhọc ngồi ẽ mông trên ngựa. Ghim cương ngựa lại, Tiểu Vũ nhảy xuống, bẻ bông nàng đặt xuống đất, tiểu công chúa nhảy chân sáo ủa ra phía dưới chân thác nước, dòng suối đầu nguồn nước trong veo, Tiểu Vũ lắc đầu chịu thua, đem con ngựa cột vào gốc cây cạnh bờ suối cho nó nghỉ ngơi, con ngựa nhún nhả đứng găm cõ, Tiểu Vũ nói với theo:

– Đứng ra gần chân thác quá, nước chảy siết lắm, chơi gần đây thôi.

Tiểu tình nghịch nào có chịu nghe, ba bước đã xông thẳng xuống suối. Hai bên bờ, san sát những tảng đá to uyển, Minh Minh thích thú ngồi trên đó, thả lỏng bàn chân xuống nước, hít hà:

– A, mát quá đi.

Mặt trời rọi chiếu lóng lánh trên nước, ánh sáng hầu hết được chắn bớt bởi rừng rậm và thác nước nên không khí rất mát, lại thêm làn nước róc rách vui tai, Minh Minh thật sự không ngồi yên được, từ từ tụt xuống dưới nghịch ngợm.

Lần đầu tiên được tận mắt nhìn ngắm sự hùng vĩ và tuyệt đẹp của thiên nhiên, Minh Minh trầm trồ kinh ngạc không thôi, nàng thích thú với từng mảng rêu trên đá, vui mừng với mỗi con cá bơi lội trong suối, lạ lẫm với tiếng ồn ào vang dội của suối nguồn.

Lần đầu tiên được tận mắt nhìn ngắm sự hùng vĩ và tuyệt đẹp của thiên nhiên, Minh Minh trầm trồ kinh ngạc không thôi, nàng thích thú với từng mảng rêu trên đá, vui mừng với mỗi con cá bơi lội trong suối, lạ lẫm với tiếng ồn ào vang dội của suối nguồn.

Khi Tiểu Vũ cố định ngựa xong xuôi thì đã thấy nàng đang vẫy nước ở chỗ nước nông, nước suối tung lên lấp lánh những tia mê người, Minh Minh của chàng ở đó, áo ướt đầm lợ ra những đường cong, cái eo nhỏ thắt lại, bờ mông vun lên tròn lẳn hằn vệt nước, Tiểu Vũ thấy tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Minh Minh quay lại, nhoeo miệng cười, vẫy tay gọi chàng qua. Thanh niên nào đó mặt hồng rực, không biết do mặt trời quá nóng hay nhiệt độ quá cao, chân vô thức bước ra phía nàng.

Minh Minh gọi được Gia Vũ, té nước lên người chàng, tiếng cười như chuông đồng, văng vẳng giữa suối vắng, Tiểu Vũ nào chịu thua, hai người hát nước qua lại, đùa giỡn chán chê rồi, chàng mới phi đến chỗ nàng, bẻ bông ai đó lên, nước mát lạnh làm tâm tình Gia Vũ run rẩy, chưa kể những đường cong chét người kia cứ ần hiện. Làn áo trắng mỏng manh không che nổi hình hài thiếu nữ của Minh Minh, lộ rõ hai hạt đậu dưng dưng trong áo, phía dưới lại cũng chẳng thêm mặc tiết khô, Tiểu Vũ phụt máu mũi thâm nghĩ: “Minh Minh thật hư thật hư, ra ngoài tại sao lại ăn mặc treu người chàng như thế.”

Minh Minh thì nào biết gì, chơi chưa đã, giẫy giụa trên tay chàng, càng giẫy lại càng lộ (͜ω ͜), cuối cùng, không chịu nổi treu người, chàng ôm chặt lấy nàng, định phi thân lên bờ, ai đó đã mè nheo:

– Huhu, người ta chơi còn chưa đã!!! (͜— ͜—)

– Nàng nghịch chán chê cả buổi rồi còn gì??? (͜— ͜—) – Mặt ai đấy xám xịt.

– Ta chơi một xiu một xiu, một xiu nữa thôi mà!!! (͜U ͜— ͜U)

Tiểu Vũ của chúng ta nào có chịu được sự mè nheo của nàng, lí nhí:

– Một tí thôi nhé?

Ai đó thổi phù vào tai chàng:

– Một tí thôi!!! (͜— ͜ε ͜— ;)

Hơi nóng phả vào tai nhột nhột, chàng rung cả mình, ai đó vòng tay qua cổ:

– Chàng chơi với ta đi. (@ ͜— ͜— @)

Nói rồi kéo chàng ra chỗ nước sâu hơn, mỗi bước nàng đi nước dâng dần lên bắp chân, lên đùi, cái áo mỏng dính sát vào cơ thể, chẳng che chắn được phần nào. Khi nước kề sát mông nàng, làn áo kia như bập bênh, Minh Minh vẫn bước tiếp về phía trước, đến khi nước ngập ngang cổ, mới quay lại mỉm cười với chàng. Tiểu Vũ cứ vô thức bước theo nàng, vì hình ảnh sáng lóa trước mắt mà không để ý dòng nước. Chỉ đến khi nàng quay lại, áo mỏng chỉ được thất bởi một tầng đai lưng lụa nhỏ đã bông bênh trong nước như hai vẩy của cá, lộ ra hai cái bánh bao nho nhỏ, hạt đậu vì gặp nước lạnh khá lâu nên dưng đứng lên, hồng hào, tron lảng.

Chàng nuốt nước bọt. Cổ họng khô khốc, ở dưới nhiệt khí có xu hướng bốc lên, đang nghĩ thầm: ” không ổn” thì Minh Minh đã bỏ nhào vào người, quắp chặt lấy chàng không buông. Theo phản xạ chàng đưa tay ôm lấy công chúa, hai tay chạm vào cặp mông tròn lẳn, săn chắc. Vì ở trong nước nên trọng lượng tiểu công chúa giảm đi rất nhiều, chàng chỉ cảm thấy nàng đang cọ cọ vào người, tay nghịch ngợm lật tung từng tầng áo mỏng của hân, luồn tay vào trong áo ngắt véo hạt đậu đáng thương. Còn cái cặp môi đáng ghét kia thì nhẹ nhàng đậu xuống xương quai xanh chàng. Lạnh ngắt.

Tiểu Vũ rung mình trước những động chạm thân thể của Minh Minh, tay càng thêm siết chặt hông nàng trong nước. Minh Minh nhả nha nghịch ngợm với xương quai xanh của chàng, tay vẫn không quên xoa linh tinh trên người chàng. Địch đến thì tướng lui, Tiểu Vũ nhà chúng ta đã anh dũng hi sinh, thân thể càng trở nên bức bối. Minh Minh cứ cọt cọt lui trên người chàng, hai chân quắp chặt lấy lưng chàng. Ở đó, chỗ tiếp xúc giữa tên tiểu binh nhai nhép và hoa mật của nàng là lớp tiết khô, bị ép chặt như thế, Tiểu Vũ chỉ muốn bùng cháy.

Bạn nhỏ công chúa của chúng ta cũng thật lắm mưu mẹo. Thấy thanh niên nào đó đã đầu hàng rồi, quyết không buông tha, diệt địch phải diệt tận gốc, vậy là ngẩng phắt đầu lên, lưỡi nhỏ đưa ra luồn vào vành tai chàng, cắn nhẹ lên đó, Tiểu Vũ khẽ kêu lên những tiếng ái muội “AAAA”, mặt đỏ hồng.

Thấy thanh niên nào đó đã đầu hàng rồi, quyết không buông tha, diệt địch phải diệt tận gốc, vậy là ngẩng phắt đầu lên, lưỡi nhỏ đưa ra luồn vào vành tai chàng, cắn nhẹ lên đó, Tiểu Vũ khẽ kêu lên những tiếng ái muội “AAAA”, mặt đỏ hồng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biển Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cắm trại (4)

Chào các cục cưng, ta lại lên đây gào thét than phiền đây. Đợt vừa rồi đi làm nhiều việc quá, team ta thì đang thiếu người, công việc thì bận rộn, cảm giác như cái gì cũng đổ lên đầu, lắm khi tan ca mà làm tăng ca luôn, trong khi đấy thì hơi tí là bị soi mói rồi việc bé xé ra to, việc to xé ra vĩ đại, thành ra ta cũng dính vài phốt bé bé to to đủ cả. Mà cái số nó đen nó cứ đen thành chùm đen cả buổi cả nài chuối, suốt ngày ta phải viết tường trình ahuhu ㄣ (— —) ㄣ, cứ như cả thế giới đang quay lưng với mình, lại còn xấu tính đâm ra cấu gât (— ㄥ—), quay ra gây sự khó chịu với bạn bè, ôi cái tính mình (— · · —), thôi không thể ngủ được huhu. Vậy nên đi làm về chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc thẳng cẳng chẳng có thời gian + hứng thú làm gì hết, mà các nàng biết đấy, không có hứng thiết tình là không xoắn xít được gì hết ㄣ (O_ O) ㄣ.

Nhân đêm nay trăng cao tím tím, à nhầm, mưa to gió lớn, ta ngồi cong đít viết chap mới cho các nàng (à các chàng nữa, đừng ghen tỵ nha), dù muối có dớt ta sung một số thứ ㄣ (o ° ω ° O), nhưng ta vẫn sẽ viết, bởi vì “Yêu các nàng lắm lắm lắm lắm ỹ”, à à cả các chàng nữa hihi.

Thiệt tình là đợt vừa rồi ta stress không nhỏ, cứ muốn bùng cháy bùng cháy ỹ, cuối cùng, ta đọc lại một số bài viết cũ, bình tĩnh lại, lại tự nhủ với lòng mình, ỹ chí lại bùng lên ㄣ • • — ㄣ • ㄣ, cuộc sống đang tươi đẹp thế này, buồn làm gì, đúng không?

Vậy nên đêm hôm mưa gió thế này mới có chap mới cho các nàng đây *tung hoa*, yêu ta đi, thơm ta đi haha (— — —)

Tiểu Vũ bế nàng phi thân lên tảng đá gần bờ, trời đã ngả về chiều, tảng đá hơi dốc, phía sát mép bờ cao hơn, dốc về phía bờ xuôi. Chàng trải áo ra đó, nhẹ nhàng đặt thân mình nàng lên, đầu nàng ở vị trí cao nên khô ráo, cả thân mình thì chìm trong làn nước mát, phía ngực trở xuống hai cái bánh bao lửng lơ, nửa chìm nửa nổi.

Thú tính đã nổi lên, nhưng Gia Vũ nhà ta rất ngoan, chỉ nhìn chăm chăm những ánh sáng lấp lánh của một vài tia nắng cố gắng len lỏi qua tầng cây đan dày đặc, đậu trên làn nước mát thành những vệt long lánh đầy ảo mộng.

Thú tính đã nổi lên, nhưng Gia Vũ nhà ta rất ngoan, chỉ nhìn chăm chăm những ánh sáng lấp lánh của một vài tia nắng cố gắng len lỏi qua tầng cây đan dày đặc, đậu trên làn nước mát thành những vệt long lánh đầy ảo mộng. Chỉ có tiếng suối róc rách, đầu đó một vài con chim líu ríu gọi bạn và ánh mắt nửa cười nửa không như trăng rằm của tiểu công chúa. Hắn bỗng thấy tim lại thổn thức những nhịp kỳ lạ, miệng nàng hơi nhếch lên một chút, cái áo cánh quá ngắn tốc ngực xuôi, khi chạm phải ánh mắt Gia Vũ, đầu óc hắn như nổ đoàng một cái.

Cơ thể Minh Minh chìm nổi trong làn nước, chàng thậm chí nhìn thấy cả nhịp thở của nàng, chàng thậm chí soi được từng hạt bụi đảo qua trong không khí, Minh Minh cảm tay hắn kéo lại, phủ lên nụ hoa mới nhú. Mắt Gia Vũ như kéo mây mù, tay phủ lên bông rất, hắn thấy pháo thủ muốn nổ bung ra ngoài tiết khô, mặt nước sóng sánh làm hắn cảm thấy càng mờ ảo. Hít thở khó khăn, chàng lại bắn khoản xuất thần về thân phận hai người, giọng Minh Minh ở đâu gọi về, khàn khàn, mê hoặc lòng người:

— Tiểu Vũ, đến đây (= ° ω °) /

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biển Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ww.EbookFull.Net**.

Chương 19: Cắm trại (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ôm nàng ra phía sát bờ suối, chàng đặt nàng xuống chỗ tảng đá khô ráo, lôi quần áo khô và áo choàng ra bọc kín người nàng rồi bắt đầu dựng trại. Do chỉ 2 người nên chàng chỉ gọn nhẹ mang theo cái lều con đủ 2 người nằm ngủ, sau đó nhanh chóng đi tìm củi và bắt cá để nướng. Tranh thủ ướp cá xong xuôi xiên vào que, chàng mang quần áo ướt treo vắt ngang cành cây tranh thủ phơi cho khô, Minh Minh ngồi đây, nhìn chàng bận rộn cả buổi, vừa cười vừa hít hà mùi cá. Con ngựa ăn no, phe phẩy cái đuôi đuổi mấy con đỉ trong rừng đang tranh thủ cắn nó. Gia Vũ ngồi xuống gần nàng, nhanh tay lật từng xiên cá, đợi chín rồi róc xương, đặt lên phiến lá rửa sạch rồi mới chịu để nàng chạm vào. Tiểu công chúa nào đó nghịch ngợm ăn no xong đợi chàng dọn dẹp lại thò thè:

- Chàng mấy khi được đi xa cung điện, giữa thiên nhiên thế này phải tranh thủ ngắm sao.

Ai đó lưỡng lự:

- Nàng chơi cả ngày mệt rồi, tranh thủ nghỉ ngơi để lấy sức.

Tiểu quý nào đó vừa vui sát vào người chàng, vừa nũng nịu:

- Ta không mệt, chàng ôm ta là được.

Mở treo miệng mèo ahihi, thanh niên kia nào có kim lòng được trước cá mồi, đành gục mặt:

- Vậy nàng chờ ta dọn dẹp.

Chương 20: Minh Minh nhà ta bị ốm

Hello các tênh eo, còn nhớ ta không vai??? * (▽) Hihi, lặn mất hút một thời gian là bởi vì, đợt vừa rồi diễn ra vài sự kiện quan trọng. Vui có mà buồn cũng có. Chuyện buồn trước nhé.

Hầy, chả là ngay hôm đi công tác, te tồn thể nào, ngã đập cả thót cả giữa đường (◦ -_- ◦), may mà mặc zúyp dài, thành ra xòe nó không bị tung vấy, ta cũng chủ quan, đi công tác về tự nhiên không cử động được tay, đi khám khiến chụp phim phọt các thứ, tốn một mớ tiền, cuối cùng, chưa phát hiện gì thêm, bác sỹ hỏi có chụp cộng hưởng từ không? Minh bẽn lẽn:

- Có đắt không cơ ơ??? Có được bảo hiểm không cơ? (* ^ ^)

- À khoảng 2 triệu 7, nhưng nếu không bị làm sao bảo hiểm không trả đâu. T _____ T

Tui khóc một dòng sông, ngậm ngùi xin về, không có chụp chiếu gì nữa, nghe lời bác sỹ dặn, chăm vật lý trị liệu, huhu. Đến hôm nay tay mới tạm ổn nè.

Chuyện thứ hai, bên chỗ làm thay đổi hệ thống quy trình làm việc, dẫn đến việc tận dụng tối đa nguồn nhân sự, ta phải chăm chỉ làm việc nếu không sẽ bị đuổi việc huhu, và thực sự là khá bận khá bận khá bận. (—"—") Đạo này muốn bùng cháy lắm rồi.

Chuyện thứ ba, hahaaaaaaaaaaaa, vui mừng hạnh phúc hết mức, mình vừa tham gia tuyển chọn Ambassador của Wattpad, lọt vòng training và cuối cùng vượt qua bao khó khăn gian khổ, đã thành Ambassador chính thức của Wattpad. Đây là một vinh hạnh không thể ngờ được, vì trước giờ mình rất lười, chưa bao giờ tham gia những cuộc thi lớn hay vượt những vòng tuyển chọn như này, và thành viên tham dự đến từ khắp nơi trên thế giới, nghe đồn là khoảng 800 thí sinh, và chỉ vài chục người được lựa chọn thôi, tui phỏng mui quá haha. ♡ (◦ ° ω ° O) ♪ ~

Vậy nên, hehe, nếu nàng nào chịu khó chú ý, sẽ thấy một cái biểu tượng màu xanh bé xíu bên cạnh tên ta, haha – đây là chứng nhận chính thức về việc ta đã thành Ambassador chính thức của Wattpad và có quyền admin, hihi. Không biết có đúng không nữa, mặc dù đợt này hơi bận tí, và cũng khá lười lộng quyền admin nhưng có lẽ ta sẽ phải trích bớt thời gian viết truyện rồi huhu. (π _ π)

Đùa đấy, vẫn viết bình thường, nhé. (▽ — ▽) Nhưng mà do lười nên không biết bị truat quyền lúc nào, vậy nên tranh thủ lúc chưa bị truat quyền tranh thủ khoe tí hí hí.

Và, có lẽ, ta phải điều chỉnh là truyện của mình, gán nhãn Mature, mặc dù ta không chắc làm như thế có bị hạn chế quyền truy cập của các nàng baby không nữa. Mọi người chia vui với ta đi, yeah yeah. Nên nếu bất chợt không đọc được truyện thì nhất định nhất định phải tạo account mới, tuổi 17 trở lên nghe chưa!!! (" > 目 <)

Đang định mở thêm chuyên mục sức khỏe, làm đẹp và confession nữa. Do là ta mới te tồn chân ướt chân ráo nghĩ đến vụ da mình dạo này xấu khủng khiếp và định làm một chuyên mục riêng để có thể chia sẻ cho các tình yêu những kiến thức cốp nhặt của mình. Hehe, còn confession thì có thể mỗi đợt làm một chủ đề, các nàng cho ý kiến và ta sẽ tổng hợp lại thành confession, hoặc ai có tâm sự gì về bất cứ chủ đề gì, gia đình, tình yêu, áp lực, học hành, công việc, có thể inbox cho ta, ta sẽ giữ hoàn toàn bí mật người gửi, đánh số confession và up lên để mọi người cho ý kiến. Thực ra làm như vậy để giải tỏa áp lực và bức xúc của bản thân ta thôi. Nên mọi người có thể cho ý kiến giúp ta với nhé.

Tranh thủ trước khi up chương mới nên khoe để tình tương tí, hihi. Giờ thì nhá hàng tí chương mới đây:

Hậu quả của việc ngắm trăng sao gì đó là Minh Minh nhà ta ốm rồi. Nửa đêm tỉnh dậy, Gia Vũ thấy người bên cạnh hầm hập nóng, tiểu công chúa nhà chàng lúc thì nóng lúc thì lạnh, mồ hôi toát ra như tắm. Tiểu Vũ luống cuống hết sức. Hiện tại có mình chàng ở đây, đại phu đang ở phía lều trại với các cung nữ, sức khỏe nàng như vậy cũng không thể học tốc đưa nàng về trong đêm được, chưa kể còn có thú dữ trong rừng, đi đêm rất nguy hiểm. Hắn vò đầu bứt tai một hồi, cuối cùng lấy khăn lụa cùng chậu ra bờ suối múc nước, cả đêm thay khăn đắp lên trán nàng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21: Minh minh vẫn còn muốn chơi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Được hai tháng chưa nhí, hê hê, biết các nàng đang gào thét, ta cũng sung sướng trong lòng, hahaha... Đùa thôi, đợt vừa rồi nhiều việc quá,

chẳng là nửa năm trước ta có rình mớ lên nộp hồ sơ vài chỗ, toàn chỗ Top. Mà công nhận thi 4-5 vòng, mất nửa năm trời mới có kết quả!!!
Làm mình hồi hộp hết sức, tưởng tạch đấy chứ. Thế mà, tèn tennnnn, hehe, mình đỗ chỗ mới rồi. Không chỉ một, mà còn hai chỗ!!! Haha, sung sướng âm ỉ phi về nhà ỉ ôi khoe với mami, mami phán cho câu:

- Đang ở chỗ này sang chỗ đấy làm gì???

Mình kiểu mặt dần dần:

- Mẹ thích ... (mở ngoặc: chỗ mới, đóng ngoặc) còn gì???

- Tao chả thích ... bao giờ cả, mày làm ngành ... tao đã không thích rồi!!!

- Ơ... ơ ... ơ...

T_____T Minh cảm thấy mình bị phụ tình, nhưng thôi kệ. Sang chỗ mới sẽ có thời gian nghỉ ngơi học đào tạo trước khi cầm đầu cày cuốc, ahihi. Thế nên, hi hi, các nàng đừng oán trách ta, ta chỉ định chờ xem có ai nhớ nhưng ta khóc lóc gào thét không thôi, cuối cùng có vài mống, các nàng không chỉ quên ta, mà còn quên sạch sẽ, huhu. Đùa thôi, đợt vừa rồi bận lóm, phải đi trực bù để làm hồ sơ nghỉ việc chỗ cũ, dù chỗ cũ đã gia hạn hợp đồng cho ta thêm 2 năm. Hầy, cảm thấy tội lỗi hết sức, nhưng thực sự thời điểm đó cũng chuẩn bị hết hợp đồng chỗ cũ, có kết quả chỗ mới hết sức muộn màng nên mới dẫn đến tình cảnh cuống đít lên như vậy, về nhà đặt lưng xuống ngủ luôn. Thành ra ta học được quá đi ngủ sớm T.T, hnay thấy có người khóc to quá, oán trách nhiều quá nên ta són tí chương mới đây, hihi.

Gia Vũ mở tròng mắt, tiếng ngựa phi lộc cộc đã dừng ở ngoài trại. Hần nhẹ nhàng cựa mình ngồi dậy, tuyệt chiêu mặc đồ trong nháy mắt, cuộn kín tiểu công chúa vào chăn, chỉ hở một xúu mắt và mũi để thở, bẻ nàng ra ngoài xe ngựa chờ sẵn. Đêm hôm qua khi phát hiện nàng ốm, Tiểu Vũ bật pháo sáng đỏ báo tin, pháo bùng lên trong đêm, đoàn người ngựa dưới núi thấy tín hiệu báo đỏ, vội vã phân chia nhân sự ở lại rồi đội nhân mã và đại phu cùng các tiểu cung nữ thân thiết của Minh Minh đi ngay trong đêm, không dám dừng lại. Rạng sáng thì đội này tìm được lều trại của tiểu công chúa, Gia Vũ vội bế nàng lên xe ngựa chờ sẵn, đại phu vội vã ôm hòm thuốc bò lên bắt mạch, hóa ra là do đi đường núi xong nghịch ngợm cả ngày nên dính cảm lạnh, mặc dù đã hạ sốt nhưng vẫn cần uống thuốc bồi bổ và nghỉ ngơi.

Băng Nhi và Thu Nhi rom róm nước mắt, lúi vùi chần chừ chen kín xung quanh Minh Minh, rồi vội vàng xuống xe nhóm lửa nấu thuốc cho nàng. Nhìn Minh Minh vẫn mê mết vì sốt, Gia Vũ bức bối bản thân mình vì không chăm sóc nàng chu đáo. Các cận vệ tranh thủ dọn dẹp lều trại, đợi Băng Nhi và Thu Nhi nấu thuốc xong đặt vào ấm giữ nhiệt mang theo đưa cho Gia Vũ thì bắt đầu khởi hành xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biển Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21-2: Chuyện bên lề tập 2: Mình lại ngoi lên tâm sự đây

Cứ cảm thấy chẳng bao giờ hết việc mọi người ạ (¯^¯)\$. Tết nhất nhiều việc lại còn phải chuẩn bị chương trình cuối năm nữa. Một mớ. Nói không ngoa chứ mình chả có năng khiếu về nhảy vụ nhảy múa hát hò này tí nào, huhu. Nhưng vẫn phải làm, vì nhân viên mới, vừa phải theo lễ tiết tham gia phong trào đoàn thể. Thực sự chỉ muốn gào thét thật to. Nhưng lại chỉ dám âm ức trong lòng.

Mà mình break-up rồi các nàng ạ. Thực ra cũng không hoàn toàn bất ngờ. Cũng chẳng phải lần đầu tiên nữa. Mặc dù tình cảm chưa sâu đậm nhưng thật sự mình cũng hơi hụt hẫng. Nếu ở tuổi trẻ, có lẽ mình sẽ bắn khoản mình chưa đủ tốt. Nhưng bạn ý nói rằng, bạn ý k phải người con trai tốt, lại thường xuyên bỏ mặc mình. Mình thấy cũng đúng, quen nhau có 3-4 tháng gặp đc 5-6 lần (— —). Một phần vì bạn ý đi làm xa cuối tuần mới về, nhưng tuyệt nhiên trong quá trình quen nhau chẳng hề nhắn tin gọi điện. Cũng thường xuyên mặc kệ mình mà đi chơi với bạn mặc mình chờ. Mình thì chẳng thích ép buộc, lại nghĩ ai cũng cần không gian riêng. Vậy là buông. Block tất cả. Hoá ra không phải mình không đủ tốt, mà là bạn ý vô tâm. Là tình cảm chưa sâu nên trong tim bạn ý không có mình.

Thực ra mình vẫn ổn. Nhưng đột nhiên có những quãng thời gian mình thấy thế giới như phản bội mình. Quá nhiều việc tiêu cực xảy ra cùng lúc khiến một đứa luôn cố gắng tích cực như mình cũng có lúc nản lòng thoái chí. Điển hình là hiện tại. Công việc rồi gia đình, bạn bè. Rồi đặt vé máy bay đi du lịch từ đầu năm cuối cùng phải huỷ vì không cách nào xin nghỉ. Mọi thứ đều khiến mình muốn buông bỏ.

Mình biết mình sẽ ổn. Chỉ là đột nhiên cảm thấy cô đơn quá, muốn đi du lịch, một mình cũng đc, ngủ một giấc thật say, tỉnh dậy chào ngày mới tươi sáng.

Nhưng mình lại đang ngồi đây lăm nhăm. 2 giờ sáng. Nghe đi nghe lại “The beginning” của Ryan Arcand. Khuyến mọi người đừng nghe. Vì buồn khủng khiếp. Chỉ muốn tự tử. Mình cảm thấy như một quả bóng xì hơi ấy. Ỉu xìu. Nhàu nhũ. Muốn tâm trạng up lên chút, lại nghe “Try” của Colbie Caillat. Cũng hơi giống tâm trạng hiện tại.

Mình phải thay đổi thôi, phải yêu bản thân hơn. Rất nhiều chuyện đau khổ hơn mình còn vượt qua được. Chẳng chuyện gì có thể khiến mình lùi bước nữa.

Một tối nay, muốn được yêu đuối thêm một chút. Mai là một ngày mới, tươi sáng và đẹp đẽ. Phải xinh đẹp và hạnh phúc. Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lễ hội cung đình

Vì nhiều lý do nên bỏ bê mọi người đột này, đừng hận ta nhé. Bà ngoại mới mất đột ngột, rồi công việc bận rộn làm 2-3 ca/ ngày, rồi phải đi chúc tết các sếp (^ ^)\$, rồi đủ thứ công việc không tên khác. Nhất là chỗ mới có camera và cấm dùng điện thoại, nên không thể thoát mái reply trả lời các tình yêu được. Huhu. Cũng muốn lì xì mọi người đầu năm, nhưng quá thật cảm hứng của ta trôi tuột xuống ass, kéo mãi không lên, không cách nào rặn ra từ nào để són chap mới cả (T _ T), khóc một dòng sông, mà chắc cũng sắp bị đánh dạt khỏi Ambassador của Wattpad rồi vì siêu lười và chẳng đóng góp được gì. Mọi người cho ý tưởng cho ta với, tự nhiên tâm trạng ta chìm xuống quá chẳng nghĩ được gì. Đạo này còn thường xuyên bị bóng đè nữa, huhu(^ ^)..

Lần tiếp theo tỉnh dậy, Minh Minh thấy cả người nhẹ nhõm hơn. Đêm trước sau khi là mất thì nàng không biết gì, nào ngờ nhiệt tình vận động cùng uống thuốc và ăn cháo đã toát mồ hôi nên nàng hạ sốt, hôm nay đã bảy phần bay nhảy được như mọi khi, Gia Vũ cũng tranh thủ lúc nàng ngất thì lau người và thay đồ khô cho nàng rồi ôm chặt lên giường ngủ.

Lúc hán thấy môi hán đang bị cái lưỡi đỉnh hương của ai đó nhẹ nhẹ liếm, hán mở bừng mắt ra, Minh Minh hôn trộm thấy hán như vậy liền giả vờ nhắm mắt chưa tỉnh, đợi một lúc lâu không thấy Gia Vũ có hành động gì tiếp theo, nàng lại bạo gan he hé mắt le lưỡi. Ai ngờ bị Tiểu Vũ bắt quả tang, mím cười khả ố nhìn nàng, tiểu công chúa mặt dày coi như không có chuyện gì xảy ra, dụi dụi vào ngực hán ra vẻ mới tỉnh lại. Sợ Minh Minh xấu hổ, Tiểu Vũ cũng chỉ cười thâm trong lòng, nào dám trêu ghẹo. Hán hạ lệnh cho mọi người hạ trại lên đường về phủ, rồi một tay mang cháo thịt dê lên cho nàng ăn sáng. Không cần gục giả đến lần thứ 2, tiểu công chúa bật dậy ăn ngấu nghiến, cháo thịt dê thơm phức, thêm cốc nước cam đầy ự, Minh Minh ợ một cái thật to rồi giữa bụng lên nằm ẽnh ra đấy chờ lên xe về chuồng. Gia Vũ thấy nàng ăn xong tranh thủ thu dọn đồ đạc rồi quán nàng trở về. Lần này định dạo chơi bên ngoài ngắm phong cảnh vài bữa nhưng hoàng thượng (tức đại ca Minh Minh) gửi thư nài nỉ Minh Minh trở về tham dự lễ hội anh tài tại cung điện. Lại còn nịnh bợ một đồng đồ đặc kỳ lạ mà mẫu thân và phụ thân gửi về cho nàng, lúc đó nàng mới chịu ườn ẹo quay về.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biến Thái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.